

Greif'te iki sınıf karşı karşıya...

Sermayeye karşı

diren işçilerin

safına!

s.18

'Yurtseverlik sınavı'ndan Sol Cephe'ye...

"Sol cephe" özü itibari bugüne kadar sol içinde defalarca kez dile getirilen birlikte mücadele ihtiyacına yeni bir vurgudan ibarettir.

s.23

Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

kadın sorunun çözümüne dair ön açıcı önlemleri alan Ekim Devrimi, kurtuluş yolunu gösteren en önemli örnek olarak durmaktadır.

s.26

Venezuela gericilere karşı direniyor!

işbirlikçilerini kullanarak darbe hazırlığı yapan ABD emperyalizmi, "Ukrayna modeli"ni uygulamak için düğmeye basmış görünüyor.

» **BDSP 8 Mart'ta alanlara çağırıyor** s.24

Greif'te iki sınıf karşı karşıya...

Aktif ve kitlesele sınıf dayanışması zorunludur!

Greif'te devam etmekte olan fabrika işgali, giderek bir mevzi mücadelesi olmanın ötesine geçmekte, gerçek anlamda iki sınıfın çatışmasına dönüşmektedir. Çünkü bugüne kadar Greif işçisinin kök söktürdüğü Greif patronu, kendi gücüyle direnişin hakkında gelemediğini anlayınca sınıfının siyasal gücünü harekete geçirmeye hazırlanmaktadır. Öte yandan "sınıfımız için direniyoruz" diyerek kararlıca direnen Greif işçilerinin arkasında ise kendi sınıfının aktif bir desteği henüz ne yazık ki yeterince yok. Bu halde, zaman kaybedilmeden, Greif işçilerinin davasını, gerçek anlamda işçi sınıfının davası haline getirerek, işgal mevzisi aktif ve kitlesele sınıf dayanışmasıyla savunulmalıdır.

Greif yönetiminin arkasında Amerikan emperyalizmi var!

Bu yapılmalıdır çünkü, Amerikan sermayesinin en güçlü kollarından biri olan Greif'in yönetimi, kendi imkanlarıyla direnişi ezemediği ölçüde, sorunu siyasal bir zeminden çözmeye, bunun için de siyasal baskı gücünü devreye sokmaya çalışmaktadır. Greif CEO'sunun Türkiye'ye kamp kurması ve AKP nezdinde girişimlere başladığının kamuoyuna yansımaları bunun açık bir ifadesidir.

Zaten "Amerikan sermayesi neredeyse Amerikan devleti de oradadır" desturunu bayraklaştıran Amerikan emperyalizminin tüm olanaklarıyla Greif tekelinin arkasında olduğuna da kuşku duymamak gerekir. O Amerikan emperyalizmi ki, Amerikan tekellerinin çıkarları uğruna doğrudan sendikal mücadelelere dahi müdahale etmekten, bu uğurda da kan dökmekten çekinmez. Bu türden ABD müdahalelerini anlatmak için sayfalar yetmez.

Bunun için Greif'teki mücadelenin gerisindeki emperyalizm gerçeğini fazlasıyla ciddiye almak gerekir. Greif işçileri de zaten bu ilişkiyi böyle gördükleri için bu hamleye karşılık olarak ABD Konsolosluğu önünde eylem yaptılar.

İşçiye karşı tek yumruklar

Öte yandan Greif yönetiminin kapısını çaldığı AKP hükümeti de iktidar gücünü Greif direnişine karşı kullanmaktan bir an olsun geri durmayacaktır. Bunu sadece ABD emperyalizmi karşısında başka türlü davranmadığından-davranamayacağından ötürü değil, aynı zamanda bizzat kendi sınıf çıkarları da böyle gerektirdiği için yapacaktır. Çünkü Greif işçilerinin direnişi, yaratabileceği sonuçlar bakımından sadece Amerikan sermayesinin çıkarlarını değil bir bütün olarak yerli-yabancı sermayenin çıkarlarını da tehdit etmektedir. Zira Greif işçilerinin kazanması, sınıflar arasındaki güç dengesinin değişmesine yol açabilecek ve böylelikle de kurulması uğruna büyük "emekler" verilmiş azgın bir sömürü rejimi için sonun başlangıcı olacaktır.

Büyük bir mali ve ekonomik güce sahip olan Greif tekelinin, işçilerin son derece mütevazî görünen taleplerini karşılamamakta ayak diremesinin gerisinde de buradan kaynaklanan bilinçli bir sınıf tutumu vardır. Çünkü o biliyor ki, Greif'te kaybederse başka yerlerde de kaybedecektir. Ama Greif zincirin kopan ilk halkası olursa, peşisıra bu kölelik zinciri de dökülüp gidecektir. Greif tekeli ve onun profesyonel yöneticileri işte bu korkuyu büyüterek, mensubu buldukları sınıfı ve onun siyasal gücünü yardıma çağırılmaktadırlar. Hiç kuşku duyulmasın, bugün ne tür problemler yaşıyor olurlarsa olsunlar, onlar da üzerine oturdukları ortak zemin tehlikede olduğu için tek bir yumruk gibi davranmaktan asla kaçınmayacaklardır.

Her şey zorbalıkla yaratılmış bir rejimi korumak için!

Greif işçilerinin eyleminin neden emperyalistler ve işbirlikçileri için bu denli önemli olduğunu kavramak zor değildir. Çünkü Greif işçilerinin bugün kendi mevzilerinden verdikleri mücadele, 12 Eylül darbesiyle açılan yolda kurulan kölece çalışma rejimini ve bu rejime bekçilik yapan sendikal bürokrasiyi tehdit etmektedir.

Öyle ki 12 Eylül darbesinin en büyük başarılarından birisinin Greif işçilerinin "kırmızı çizgi" olarak ilan ettikleri taşeronluk olduğu unutulmasın. Ama bundan önemlisi ise Greif işçisi, o 12 Eylül darbesiyle ezilen işçi sınıfının militan mücadele ruhunu temsil etmektedir. Bu ruhu kuşanan Greif işçileri, sermaye ve bürokrasinin "mücadele" için izin verdiği sınırların ötesine geçmiş, on yıllar boyunca işçi sınıfının bilincine kazılmış düşünsel-kültürel-psikolojik ön yargıları da aşmışlardır. Bunun için Greif işçileri kazanırsa hem sermaye ve hem de sendikalara hakim pazarlıkçı-diyalogcu anlayış kaybedecektir. Çünkü bu durumda Greif'in kazandıran ruhunu kuşanan işçi sınıfına artık dış geçiremeyeceklerdir.

Bu noktada Kavel'i anımsamamak mümkün mü? O Kavel işçileri ki, Türk-İş'in işbirlikçi sendikal boyunduruğunu kırarak, grev hakkının yasak olduğu bir zamanda fiilen grev yapmış, onların açtığı yoldan giden işçi sınıfı da hem grev hakkını koparıp almış, hem de Kaveller'i çoğaltarak Türk-İş'in sultasını yıkıp

DİSK'i yaratmıştır. Böylelikle de hem ekonomik-sosyal haklar bakımından hem de sınıf mücadelesinin seyri bakımından yeni bir dönemin kapılarını açmıştır.

Emperyalizm ve işbirlikçileri böylelikle düzenlerini sarsan işçi sınıfını ancak askeri faşist darbelerle durdurabilirdi, sonra da sınıfın saflarını dağıtıp mevzilerini düşürerek hep güldüğü 30 küsur yıllık bir dönem yaşadı. Ama artık bu dönemin sonuna gelinmiştir. Greif de Kavel gibi sınıf mücadelesi açısından artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı bir yeni dönemin işaret fişegi olarak ona bunu göstermektedir. Greif'e karşı sınıfsal düşmanlıkları da bundandır.

Aktif sınıf dayanışması zorunlu ve acildir!

İşçi sınıfı, emperyalistler ve işbirlikçilerinin Greif'teki mücadeleye aktif bir şekilde katılmaya hazırlandığı bir zamanda bu mücadeleye daha fazla seyirci kalmaz.

Gelinen noktada, ilk günlerde yaratılmaya çalışılan tecrit duvarları yıkılmış, direniş kamuoyuna maledilebilmiştir. Şimdilerde toplumsal muhalefetin ileri kesimleri Greif işçilerine karşı anlamlı bir sahiplenme göstermektedirler. Öte yandan da Greif işçisinin ve ilerici kamuoyunun da baskısıyla DİSK direnişe desteğini açıklamak ve bazı ilk adımlar atmak zorunda kalmıştır. Ama bu kadarı da sınıf dışı güçlerin de yapabileceği türden pasif bir destekçiliği geçmemektedir henüz. Mücadelenin gelinen aşamasında bu kadarı ise asla yetmez! Gerekli olan acil, aktif ve eylemli bir sınıf dayanışmasıdır. Zoraki şöyle bir değil, yürekten dayanışmak, böylelikle de işçi sınıfının gücünü Greif işçilerinin gücünün yanına koymaktır.

Bunun en önemli gereği ise sendikal bünye içerisindeki örgütlü güçleri aktif ve eylemli bir dayanışmanın içerisine sokmaktır. Örneğin TEKEL'de bir dereceye kadar yapılanları yapabilmektir. Fakat mevcut pratik bundan çok çok uzak olduğu gibi ne yazık ki, günler sonra nihayet atılan o ilk adımın ardından yapılan açıklamaya sinen o kendinden memnun ruh hali, o direnişi sıradanlaştırıp dayanışma görevini alabildiğine darlaştıran o anlayış, bundan ne kadar uzak bir kavrayışa sahip olduğunu göstermektedir sadece.

Elbette aktif ve eylemli dayanışma görevi sadece DİSK'in değil, tüm sendikaların boynunun borcudur. Fakat şu da açıktır ki Greif'in bürokrasiye meydan okuyan ruhunu kendi düzenlerine de tehdit olarak görenler bu görevlerden yan çizmek için ellerinden geleni yapacaklardır. İleri ve öncü sınıf güçleri, Kaveller'in ruhunu kuşanarak buna izin vermemeli, bu arada da aktif dayanışmadan uzak duran yönetimlerini aşarak bizzat inisiyatif almalı, Greif direnişine karşı sorumluluklarına sahip çıkmalıdırlar. Greif'te ve her yerde kazanmak için cüret ve yüreklilikle öne çıkmalıdırlar.

Amerikan tekeli Greif AKP'den yardım istedi

Greif yönetimi, çeşitli kirli oyun ve baskılarla direnişi kıramayınca, AKP hükümetini devreye sokmaya çalışıyor.

25 Şubat tarihli *Habertürk* gazetesinde, Greif yönetiminin, fabrika işgal eylemini kırmak için hükümet nezdinde girişimlere başladığına dair bir haber yer aldı.

Gazetenin "Sunjüt krizi" başlığıyla yayınladığı habere göre, "İhracatçılar Zirvesi"nde Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi ile görüşen Greif yöneticileri, işçilerin eylemini "yasadsız" olmakla itham ederek hükümetten eyleme müdahale etmesini istediler.

Yöneticiler eğer eylemi sonlandıracak bir girişimde bulunulmazsa, fabrikayı Bulgaristan'a taşımakla da tehdit ettiler. Gazete, Bakan Zeybekçi'nin Greif yöneticilerine, eylemi bitirmek için ellerinden geleni yapacaklarını bildirdiğini de yazdı.

Amaçları AKP'yi Greif'in üzerine göndermek

Gazeteye göre Amerikan sermayeli dünya pazarlarına hükmeden Greif tekelinin CEO'su Daniel Lister de süreci doğrudan yönetmek üzere İstanbul'a geldi.

Yansıyan bu bilgilere bakılırsa Greif yöneticilerinin paçaları iyice tutuşmuş durumda. Çeşitli kirli yöntemlere ve baskılara başvurarak direnişi kırmayı başaramayınca AKP hükümetini devreye sokmaya çalışıyorlar. Bunun için de her gün yüzlerce kişinin ziyaret ettiği bu haklı ve meşru direnişi, çeşitli ithamlarla kriminalize edip olası bir siyasal baskı ve

müdahale için zemin hazırlıyorlar.

Henüz Greif tekelinin bu girişimlerinde nasıl bir sonuç aldığı ve AKP'nin ona nasıl yardım edeceğine dair ortada bir bilgi bulunmuyor. Fakat sözkonusu olan sermaye, dahası Amerikan sermayesi olduğu ölçüde ne kadar zor durumda olursa olsun hizmet etmeden de duramaz. Ancak AKP hükümeti şunu bilmeli ki, Greif'te eğer işin içerisine girerse karşısında haklı mücadelelerine inanmış yüzlerce işçi ve onları destekleyen aileleri bulacaktır.

Greif işçisi kaybederse işçi sınıfı da kaybeder!

Bu gelişmeler, Greif'te önümüzdeki günlerin kritik gelişmelere gebe olduğunu gösterirken, dayanışmayı da son derece hayati bir hale sokuyor. Çünkü Greif direnişi böylelikle giderek bir fabrikada sürmekte olan bir mevzi mücadele olmanın ötesine geçiyor. İki sınıf arasında süren bir dava haline geliyor. İşte bunun için işçi sınıfı ve sendika yönetimlerine büyük bir sorumluluk düşüyor. Bu sorumluluklarının gereğini yerine getirmeyenler hem işçi sınıfının davasına ihanet edecek, hem de böylelikle Greif işçisini kazanmak için daha fazla bedel ödemek zorunda bırakacaklardır. Greif işçilerinin direnişleriyle sömürü düzeninin kalelerinde açtığı gedığın onarılmasına katkı sunacak, bu halde de sadece Greif işçisi değil bir bütün olarak işçi sınıfı kaybedecektir.

Greif'in asalak taşeronları iş başında!

Aldığımız bilgilere göre, büyük direnişle düzenleri bozulan taşeron şirketlerinin mafya bozuntusu patronları işe koyulmuşlar. Artık kendilerine köle olmak istemedikleri için sendika üyesi olarak direnişe katılan işçileri tehdit edip vazgeçirmeye çalışıyorlar. Bunun için de zorbalığa ve kirli yöntemlere başvuruyor, silahlı kabadaylarıyla ev ev dolaşıyorlar.

Bu zorbalığa imza atan Bedirhan Tekstil ile Egemen Tekstil adlı şirketlerinin patronu Aytekin Ateş, silahlı korumalarıyla işçileri tehdit ederken, onlara, gazetemiz *Kızıl Bayrak*'ı takip ettiklerini, her şeyi bildiklerini, eğer direnmekten vazgeçmezlerse bunun kendileri için kötü olacağını söylüyormuş.

Ancak bu işçi kaniyle beslenen asalak mafya bozuntusu patronların kirli faaliyetleri bu kadarla da sınırlı değil. Gelen bilgilere göre, bu ahlaksız çakal takımı, sendika temsilcilerinin dayanışma için verilen telefon numaralarını da internet sitelerinde fuhuş amaçlı kullanıyormuş gibi yayınlamaya çalışıyorlar.

İşte düzenleri bozulan bu taşeronlar ne olduklarını bir de böyle gösterirken, aynı zamanda da Greif yönetimine taşeronluk yapmaya devam ediyorlar.

Son sözümüz, kabadayı bozuntusu çakallara... Şunu bilin ki, yıllarca kene gibi yapıştığınız o işçiler direnişin içinde olmaya devam edeceklerdir. Çünkü onlar artık sizin oturduğunuz yerden kazandığınız bu çalışma düzeninde sürünmek istemiyorlar. Ayrıca şunu da belirtelim, işçilerin bu haklı mücadelelerinin arkasında sonuna kadar durmakta kararlı olan *Kızıl Bayrak* gazetesi ve onun çalışanları sizin gibi ne çakallar gördü. Onun için siz *Kızıl Bayrak*'ı takip etmeyi sürdürün, ama arkanızı da kollayın!

Burası seçim değil grev meydanı!

Pazar günü İstanbul'un dört tarafında seçim mitingleri vardı, ama hiçbirinde Greif'in önündeki ruh, heyecan ve coşku yoktu.

Pazar günü Greif işçilerinin, Haziran Direnişi'nde ortaya çıkan forumlarla yaptığı 'etkinlik-forum'un görüntüleri bir seçim meydanından çekilmedi. Burası günlerdir hakları ve onurları için direnen işçilerin mekan tuttuğu Greif fabrikasının önü.

Grev meydanında buluştular!

İstanbul'un farklı semtlerinden yüzlerce kişi 23 Şubat Pazar gününü Greif işçileriyle geçiriyor. Onlar ne özel arabalarıyla ne de kendilerine tahsis edilmiş belediye otobüsleriyle geldiler. Uzun bir yolu kendi imkanlarıyla aşmış Hadımköy'ün ücra bir köşesinde kurulu fabrikanın önünde buluştular. İçlerinde işçiler, memurlar, mühendisler, işsizler, öğrenciler var. Kadını, erkeği, genci yaşlısı hep birlikte grevci işçilerle dayanışmak için toplandılar.

Meydanda coşku ve kardeşlik var!

Burada da bir kürsü kurulmuş, ama bu kürsü grev kürsüsü. Bu kürsüde vaat yok, yalan yok. Çünkü bu kürsüde kravatlı kodamanlar nutuk atmıyor. Bu kürsüde kölece çalışmaya yeter deyip başkaldıran Greif işçileri ile onlarla ekmeğini paylaşan işçiler konuşuyor. İşgal, direniş, grev, dayanışma, paylaşmak, mücadele, emek tüm konuşmaların ortak noktası.

Alanda büyük bir kardeşlik ve bayram havası var, yüzler gülüyor. Kürsüde peş peşe konuşmalar yapılıyor, şiirler okunup şarkılar söyleniyor. Fabrikada direnen annesini yalnız bırakmayan bir çocuk sahnede, tüm yalınlığı ve içtenliğiyle şiir okuyor. Annesine duyduğu özlemi anlatıyor ama direnişe umutla bakıyor. Son sözleri "İşgal, grev, direniş!" oluyor. Gözler buğulanıyor, yürekler ürperiyor. Annesi onu gururla kucaklarken, yüzlerce kişi onları yüreğine basıyor. Muazzam bir kaynaşma ve coşku alanda dalgalanıyor.

Geleceği birlikte kuracaklar...

Pazar günü İstanbul'un dört tarafında seçim mitingleri vardı, ama hiçbirinde Greif'in önündeki ruh, heyecan ve coşku yoktu. Hepsinde sahtece bir şeyler vardı. Ama grev meydanında emek ve onur için kavgayı seçmiş insanların gözleri ise ışıl ışıldı, hepsi de umut doluydu.

Anlaşılan o ki, bu Mart ayında bir yandan seçim meydanları varken, diğer yanda da grev ve direnişin meydanları kurulacak. İşçiler, emekçiler, "Geziciler", kadınlar seçim meydanlarına değil Greif'in ya da yeni Greifler'in önüne koşacak. Kısacası seçim meydanlarında toplananlar umutlarını sandığa gömerken, grev meydanlarında yeni bir geleceğin tohumları atılıyor.

Şehre uzak, dayanışmaya yakın!

İşgal ve direnişin merkezi olan Hadımköy'deki Greif fabrikası, şehre oldukça uzak bir noktada bulunuyor. Ama buna rağmen bu uzun yolculuk dayanışmanın gücüyle kısalıyor. Öyle ki, hemen her gün onlarca, bazen yüzlerce kişi saatleri bulan ve yer yer çileye dönen bu yolculuğu yaparak Greif'in yolunu tutuyor. Böylelikle umudun yaşatıldığı bu onurlu direniş, işçileri, emekçileri, ilericileri ve solcuları kendisine çekiyor. İssiz sayılabilecek bir tepenin başında, "Direnişin kalesi" sözünün hakkını verircesine bir kale gibi duran Greif fabrikası, bugün hayatın kalbinin attığı bir merkez haline geliyor.

Şehre uzak

Greif fabrikasının kurulu bulunduğu Arnavutköy İlçesi'ne bağlı Hadımköy Beldesi, şu an İstanbul kentinin en uzak noktalarından biri. İstanbul'un metrobüsle ulaşılan son noktası olan Beylikdüzü'ne uzaklığı yaklaşık 20 km'yi buluyor. Üstelik Greif'e gitmek için Hadımköyü de geride bırakmak gerekiyor. Metrobüsten sonra binilen halk otobüsünün dolandığı da düşünülürse bu uzaklık daha da artıyor.

İstanbul'un Avrupa Yakası'ndan, örneğin Cevizlibağ'dan hareketle Greif'e ulaşmak isteyen bir kişi, iki saati bulan bir yolculuğu göze almak zorunda kalıyor. Yolculuğun büyükçe bir bölümü trafik derdi olmadan metrobüsle yapılmasına rağmen bu böyle. Kadıköy'den hareket eden birisi Beylikdüzü'ne metrobüsle ulaşmak için en az bir buçuk saat süren yol gidiyor. Cevizlibağ'dan ise bu süre bir saati aşıyor. Yolculuğun bundan sonraki aşamasında ise kullanılan Hadımköy halk otobüsleriyle yolculuk bir 40 dakika daha sürüyor. Bu süre akşam saatlerinde trafiğin yoğunlaşmasıyla daha da artıyor. Toplu taşıma araçlarının yoğunluğu da eklenince Greif'e gitmek çekilmez bir hal alıyor.

Dayanışmaya yakın

Fakat bu zorluğu göze alarak Greif'in yoluna düşenlerin sayısı her geçen gün artıyor. Öyle ki, Gebze'den dahi direnişi ziyaret etmeye gelenler oluyor. İstanbul'un hemen her ilçesinden, Tuzla'dan Kartal'a, Ümraniye'den Gaziosmanpaşa'ya kadar dayanışma çağrısı yanıtız bırakılmıyor.

Greif'in zorlu yolunu tutanların siyasal ve sosyal kimliklerindeki çeşitlilik de dikkat çekiyor. Hemen her siyasal görüşe sahip parti ve örgütlerden ziyaretler var. Bunların düzen partilerini oluşturan bir kısmı seçim süreci dolayısıyla yüzlerce işçinin direndiği fabrikada fırsatı kaçırmamak için orada oluyorlar. Diğer kısmını oluşturan ilericiler ve devrimci siyasal güçler ise bu yolu birden fazla kez tepiyorlar. Sendikali-sendikasız işçiler ve emekçiler ile Haziran Direnişi'nin ardından kurulan forumlardan insanlar, taraftar grupları, öğrenciler, kadınlar da aynı yoldan geliyorlar. Ellerinde yardım kolileri, pankartları ve coşkulu sloganlarıyla Greif işçileriyle kaynaşıyorlar. Greif'in yolunu tutanlar sadece dayanışmaya gidenlerden ibaret değil. Aynı zamanda bu direnişten öğrenmek isteyen işçilerin de ilk başvurduğu adres oluyor Greif.

Böylelikle Greif'e uzanan o uzun ve çileli yol kısılırken, hem Greif hem de çevresi yeni bir çehreye bürünüyor. Greif bayram yerine dönüyor.

Bir yevmiyeni Greif işçileriyle paylaş!

Onurlu direnişlerini kararlıca sürdürmek için sınıf kardeşlerinden destek isteyen işçiler, başlattıkları bu kampanya ile direnişin sesinin yaygınlaştırılmasını da talep ediyorlar. İşçilerin çağrısı sunuyoruz...

Greif işgali ile dayanışma için öneriler:

Taşeron ve kölelik politikalarına ve patronun toplu sözleşme sürecindeki dayatmalarına başkaldırdık. "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" diyerek işgal, Grev, Direniş silahımızı kuşandık. Ve biliyoruz ki milyonlarca insanımız var bizimle aynı "kaderi" paylaşan. Ve yine biliyoruz ki sömürü ve kölelik "kader" olamaz!

Haklı mücadelemiz, bu bozuk düzen altında ezilen, kurtuluş yolu arayan milyonlarca işçiye, emekçiye, gence, kadına umut olsun isteriz. Hayatı, dünyayı vareden bizleriz. Hayatı değiştirmek de yine bizim elimizdedir. Biz işgalci Greif işçileri mücadelemizi, bedeli her ne olursa olsun, Zafere kadar aynı coşku ve bilinçle sürdürmekte kararlıyız.

Direnişimizin başladığı 10 Şubat'tan bu yana, patronun tüm tehdit ve baskılarına rağmen, 100'ün üzerinde yeni arkadaşımız saflarımıza katıldı.

Bugüne dek bizleri yalnız bırakmayan tüm emek ve kavga dostlarımıza, işçi kardeşlerimize gösterdiğiniz sınıf dayanışması için bir kez daha teşekkür ederiz. Kavgamızı kavgası bilen siz dostlarımızdan mücadelemizi büyütme için kimi isteklerimiz olacak:

1-Mücadelemizi fabrikalardan meydanlara, stantlardan kampüslere, medyadan sanal ortama kadar her alanda dayanışmayı büyütmenizi istiyoruz.

Bunun için sansürlenmek istenen sosyal paylaşım sitelerimiz, spor karşılaşmaları, mizah dergileri, konserler ve aklımıza gelebilecek her türlü yaratıcı yol ve yöntem kullanılabilir.

2- Mücadelemizi hep birlikte sürdürüp geliştirebilmemiz için bizlerin (600 kişinin) ulaşım, beslenme ihtiyaçlarımızı karşılamamız gerekiyor. Üstelik işveren direnişimizi kırmak için önceki döneme ait ücretlerimizi dahi keyfi biçimde bizlere ödemiyor. Dolayısıyla maddi olanakları yaratıp süreklileştirebilmemiz direnişimizin zaferi için önemli bir yer tutuyor.

Bu nedenle fabrikalarımızda, işyerlerimizde, çalıştığımız ofis ve plazalarda, emekçi semtlerinde, tüm yaşam alanlarımızda "Bir yevmiyeni Greif işçileri ile paylaş!" kampanyasını örmeliyiz.

Zafer bizim olacak, zafer tüm işçi sınıfının olacak! Tüm dostlarımıza şimdiden teşekkürler...

Direnişe parasal destek için banka hesap numarası ve diğer destekler için iletişim telefonları şöyle:

Garanti Bankası

Hesap no: 4894 5549 7757 8514

Garanti Bankası

IBAN no: 00544-6683726

TR97 0006 2000 5440 0006 6837 26

İletişim:

Ferhat Alsaç: 0 536 977 19 93

Engin Yılgin: 0 542 650 65 25

Harçlığımızı direnişçilerle paylaşıyoruz!

İstanbul Esenyurt ve Dudullu'da iki ayrı fabrikada uluslararası tekel Greif çalışanı yüzlerce işçi, taşeronlaştırmının kaldırılması ve insanca yaşamalarını sağlayacak haklar için günlerdir işgal eylemi yapıyor... 10 Şubat'ta başladıkları eylemlerinde üretimi tamamen durdurdular ve kendi imkanlarıyla bu eyleme devam ediyorlar.

Greif işçileri bizim anne ve babalarımız... Onlar gibi uzun saatler düşük ücretlere çalışıyor, çocuklarının dersane masraflarını, okul ihtiyaçlarını karşılamak için mesailere kalıyorlar. Taşeron denen bu kölelik sisteminde güvencesizler.

Greif işçisinin, bu mücadelesi insanca yaşam için, çocuklarının geleceği için, bizler için.

Bizler yüzümüzü bize gelecek masalları anlatan kitaplardan kaldırıp, geleceği inşa eden Greif işçilerine çeviriyoruz. Çünkü biliyoruz ki onlar kazanırsa, kazananlar bizim anne ve babalarımız olacak. İşçi sınıfı olacak. Biz olacağız.

Onların mücadelesinin zafere ulaşması demek, biz geleceği çalınan milyonların kurtuluşuna bir adım daha yaklaşmamız demek. Çünkü Greif işçisi, anne ve babalarımızın hakkını çalan fabrikadaki patronlardan, cebimizdeki parayı çalan iktidarlardan, bizleri sınav salonlarına, diplomalı işsizliğe mahkum eden bu sistemden hesap soruyor. Umut oluyor!

Bu yüzden Greif işçisiyle dayanışmak için başlatılan "Bir yevmiyeni Greif işçileri ile paylaş!" kampanyasına biz de destek veriyoruz. Harçlıklarımızı Greif işçisiyle paylaşıyoruz.

Devrimci Liseliler Birliği olarak liseli arkadaşlarımızı harçlıklarını Greif direnişçileriyle paylaşmaya çağırıyoruz.

Devrimci Liseliler Birliği
26 Şubat 2014

Sanatçılar Greif işçisinin yanında!

Oyuncu Menderes Samancılar, yönetmen Kıvanç Sezer ve yapımcı Soner Alper Greif işçilerini ziyarete geldiler.

Sanatçılar işçilerle direnişe dair sohbet ederek, sinema sektöründe de benzer sömürü koşullarının varlığına dikkat çektiler. Daha sonra işçiler işgal fabrikasında kurdukları Emek Sineması'nı sanatçı dostlarına gezdirdiler.

Bu anlamlı ziyaret sırasında oyuncu Menderes Samancılar ve yönetmen Kıvanç Sezer direnişe ilgili görüşlerini gazetemiz aracılığıyla paylaştılar.

Menderes Samancılar: Arkadaşlarımızın haklı mücadelesini destekliyoruz. Biz de bu mücadelede kardeşlerimizin sonuna kadar yanındayız. Üstümüze hangi görevler düşerse yerine getireceğiz. Artık hiçbir şey eskisi gibi değil. İnsanlar emeğinin karşılığını alacaklar! Bu öyle veya böyle... Bunun başka çıkış yolu yok. Herkes aklını başına toplayacak. Yani bu direnişe de destek verecekler.

Kıvanç Sezer: Greif işçileri hepimize, bütün ülkeye umut veriyorlar. Haklı direnişlerinde istediklerini almalarını ve bu mücadelelerini bütün topluma, bütün işçilere ve çalışan kesime anlatarak, bunu yaygınlaştırmaları gerekiyor. En önemlisi de 'taşeron çalışma koşulları' diye tabir edilen ve insanlık dışı noktaya gelen bu sürecin durdurulması yönünde bir kazanımı hep beraber toplum olarak elde etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Onun için direnişe devam!

Greif direnişi üçüncü haftasında...

Greif işçileri işgal eyleminin ikinci haftasını da geride bırakırken hem diğer Greif fabrikalardaki işçilerin örgütlenmesi için çaba harcarken bir yandan da yaptığı eylem ve etkinliklerle seslerini daha geniş kesimlere duyurmaya çalışıyorlar.

Direnişin sesi her geçen gün daha geniş bir kesime yayılıyor. İşçilerin haklı ve meşru mücadelesinin yanında olan güçler bir yandan işçilerle dayanışmak için destek ziyaretlerini sürdürürken bir yandan da kendi alanlarında topladıkları destekleri işçilere ulaştırıyorlar. Günlük olarak çıkarılan *Greif İşçilerinin Sesi* bölümlerinden işçilerin yazdığı yazılarla çıkarılarak dağıtımı gerçekleştiriliyor.

Baskı ve karalamaya karşı direniş kararlılığı

11. gün direnişin 10. gününde yaşanan gelişmelerin değerlendirildiği *Greif İşçilerinin Sesi*'nin altıncı sayısı işçilere ulaştırıldı.

Direnışı kırma girişimlerini sürdüren Greif patronu bazı işçilerin evlerine yeni bir tebligat gönderdi. Patron tebligatta diğer fabrikalarda üretimin sürdüğünü belirterek, Hadımköy'deki fabrikada da üretimi başlatmak istediklerini ancak, 'eylem nedeniyle' sürdürülemediğini ifade etti.

Tez Koop-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube'den yöneticiler Greif işçilerini ziyarete geldiler.

Tez Koop-İş İstanbul 1 No'lu Başkanı Erdal Şahin, işçilerle yaptığı sohbette Greif direnişinin önemini vurguladı ve direnişin yanında olacaklarını ifade etti. Şahin, Greif işçilerinin sesini diğer Türk-İş sendikalarına da duyurmaya çalışacaklarını, dayanışma adına çaba sarf edeceklerini, maddi olarak destek sunmaya çalışacaklarını kaydetti. Şahin ilk elden direnişe maddi destek de sundu.

Taşeron şirket sahiplerinin, 'özel eşyalarımıza zarar veriyorlar' şeklinde şikayette bulunduğunu söyleyen polisler fabrika içerisinde görüntü almak istediğini söyledi. Polisleri fabrikaya almayan işçiler fabrikadaki özel güvenliklerle ofislerin çekimini yaparak polisleri verdi.

Gıda-İş Sendikası öğle yemeği için işçilere ekmeğe gönderdi.

İstanbul İşçi Sağlığı ve İşçi Güvenliği (İSİG) Meclisi fabrikaya gelerek yemekhanede işçilere işçi sağlığı ve güvenliği hakkında bilgilendirmede bulundu.

İSİG Meclisi ile gelen doktorlar rahatsızlığı olan işçileri muayene ederek rahatsızlıkları olanlara yardımcı oldular.

Ayrıca fabrikada yaptıkları inceleme sonucunda işçilerin çalışırken kullandıkları maske ve gözlüklerin yeterli kapasitede olmadığını, fabrikadaki havalandırmanın da yetersiz olduğunu tespit ettiklerini belirttiler.

Ziyaretler sürüyor

12. gün: Sınıf devrimcileri sabah saatlerinde *Kızıl Bayrak*'ın son sayısını işçilere ulaştırdılar.

Genel-İş Sendikası 1, 2 ve 3 No'lu şubelerden yöneticiler işçileri ziyarete geldi. Sendika yetkilileri işçilere erzak yardımında bulundular.

İşçi Partisi Greif işçilerini ziyarete geldi. Orhan Purhan, İşçi Partisi İstanbul Belediye Başkan adayı

Levent Kırca'ya fabrikada yaşanan süreç hakkında bilgi verdi. Kırca da işçilerin haklı mücadelesini desteklediğini söyledi.

Çalışma Bakanlığı'ndan bir müfettiş ve bir fabrika müdürü işyerini denetime geldi. Müfettiş fabrika temsilcilerinden fabrikanın durumu hakkında bilgi aldı ve tutanak tuttuktan sonra fabrikadan ayrıldı.

Müfettiş fabrikaya davet edilmesine rağmen kasıtlı olarak 'yeterli güvenlik yok' diyerek içeriye girmedi. Müfettişin tuttuğu tutanağın çıktısı alınarak işyeri temsilcilerine getirildi.

Türk Tiyatrolar Birliği'nden Kırmızı Bozkır da işçileri ziyarete gelerek işçileri haklı mücadelelerinde desteklediğini ifade etti.

Greif işçileri Hadımköy, Kırcaç ve Esenyurt bölgesindeki fabrikalara dayanışma ve örgütlenme çağrısı içerikli bildirimlerini dağıtmaya devam ettiler.

Esenyurt Dayanışması Greif işçilerine erzak yardımı yaptı.

Örgütlülük güçlendiriliyor

13. gün: Kahvaltının ardından yapılan yemekhanede toplantı gerçekleştiren işçiler Greif'a bağlı diğer fabrikalardaki durumu ve fabrikadaki disiplini ele aldılar.

Örgütlülüklerini güçlendirmeye devam eden işçiler, fabrika komitesini genişletirken diğer yandan da kadın komisyonu ve tekstil bölümünde yeni gelen işçilerle beraber konfeksiyon komitesi oluşturdu.

Kurulan kadın komisyonu ile birlikte işçiler 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne ilişkin hazırlıklara

başlayacaklarını ifade ettiler.

Ödak dergisi okurları ve **Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi (SYKP)** de işçileri ziyarete geldi.

Greif işçileri Lüleburgaz'da direnişe geçen Zentiva işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdi.

Gün içerisinde parça parça destek ziyaretleri sürerken **DİP**'li öğrenciler de bir ziyaret gerçekleştirdiler.

Çağdaş Hukukçular Derneği'nden avukatlar da fabrikaya gelerek işçilerle sohbet ettiler.

İşçiler Taksim'de yapılan sansür karşıtı eyleme "Sansüre, taşeronu, köleliğe karşı işgal grev direnişi!" pankartıyla katıldılar. Eylem sırasında gözaltına alınan bir Greif işçisi gece geç saatlerde serbest bırakıldı.

14.gün: Direnişlerini sürdüren işçiler İstanbul

forumlarının ve bir dizi ilerici ve devrimci güçlerin katılımıyla fabrika önünde coşkulu bir etkinlik-forum gerçekleştirdi.

Taşeron işçilere örgütlenme çağrısı sürüyor

15. gün: Erken saatlerde Sultanbeyli'deki fabrikanın önüne gelen işçiler, sloganlar atmaya başladılar. İşçiler, fabrika giriş kapısının karşısında pankart açarak slogan attılar. Bir yandan da bu fabrikada çalışan işçilere bildiri dağıtarak yapılan konuşmalarla taşeron işçilerine örgütlenme çağrısı yaptılar.

Sultanbeyli'deki fabrikadan ayrılan işçiler kahvaltı yapmak için Sarıgazi'deki dayanışma bürosuna geçtiler. Kahvaltının ardından, burada toplanan erzak yardımlarını da alan işçiler yola çıktılar. İşçiler, otobüste de coşkulu sloganlar atarak Samandıra'daki fabrikaya gittiler.

Fabrika önünde sloganlarla ve halaylarla eylem yapan işçiler konuşmalarla fabrikadakilere ve Greif yönetimine seslenerek mücadelede kararlı olduklarını haykırdılar.

Samandıra'daki fabrikada baştemsilci olan Mehmet Ali Başak, yönetimin yanında değil işçilerin yanında yer almaya çağırdı.

Taşeron şirketlerin patronları da burada işçilerle konuşmaya çalışarak işçilerin haksız olduklarını iddia etti. İşçilere tedirgin ve saldırgan söylemlerle yaklaşan taşeron şirket patronları işçiler tarafından kovuldu.

Ardından Dudullu'daki fabrikaya geçen işçiler, fabrikadaki arkadaşlarının yanına geçerek görüşmek istediler. Güvenlikler sadece temsilciyi içeri alabileceklerini söylediler. Kapı açılınca bütün işçiler yüklenerek güvenliklerin engelleme çabasına rağmen içeri girdiler. Bu sırada kısa süreli gerginlik yaşandı. Fabrika bahçesinde de atılan sloganlar ve çekilen halaylarla Greif yönetimine kararlı oldukları mesajını ilettiler.

Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve Avcılar Belediyesi'nde çalışan taşeron işçiler fabrikayı ziyarete geldi.

Akşam saatlerinde işçiler hep birlikte film izlediler.

Dayanışma artarak devam ediyor

16. gün: DİSK ve DİSK Tekstil'in kendilerine hala önlük göndermemiş olmasına tepki olarak işçiler kendi önlüklerini yapmaya başladı. Elleri bulunan malzemeleri kullanan işçiler DİSK ambleminin şablonunu kullanarak boyama yaptılar.

Oyuncu **Menderes Samancılar**, yönetmen **Kıvanç Sezer** ve yapımcı **Soner Alper** Greif işçilerini ziyarete geldi. Ziyaretçiler işçilerle direnişe dair sohbet etti ve

sinema sektöründe de benzer sömürü koşullarının var olduğunu belirtti. Daha sonra işçiler kendi kurdukları Emek Sineması'nı ziyaretçilere gösterdiler. Sezer, kendilerinin de taşeron işçilerini konu alan bir film yapmak istediklerini ve Greif işçilerine de destek sunmaya çalışacaklarını kaydetti.

Direnişe sürekli bir destek sunan **Çağdaş Hukukçular Derneği** de Greif işçilerine erzak yardımında bulundu.

Bedirhan ve Egemen taşeron şirketlerinin sahibi Aytekin Ateş, işçileri istifa etmeleri için tehdit etti. Yanına iki silahlı koruma alan taşeron patronu evleri dolaşarak işçileri istifaya zorladığı belirtildi.

Sanatçı Abdullah Papur'un oğlu Ercan Papur işçileri ziyarete geldi. Kızıl Bayrak gazetesi muhabirleri, Emek Sineması'nda Greif işçileriyle ilgili belgesel çekimleri yaptılar.

İşçiler akşam saatlerinde sinema salonunda "Çark" adlı filmi izlediler.

Direnişçi işçiler diğer fabrikaları geziyor

17. gün: Hadımköy'deki direniş sürerken işçiler diğer fabrikalardaki işçilerin örgütlenmesini ve direnişlerinin kazanmasını sağlamak için yine diğer fabrikaların önüne giderek eylemlerini sürdürdüler.

İlk önce Samandıra'daki fabrikanın önüne giden işçiler, sloganlarla eylem gerçekleştirdiler. Burada yapılan konuşmalarla işçiler örgütlenmeye ve mücadeleye çağırıldılar. Ayrıca Samandıra'daki sendika temsilcisi teşhir edilerek işçilerin temsilcinin içinde bulunduğu durumu sorgulanması gerektiği ifade edildi.

Buradan ayrılan işçiler bir kez daha Sultanbeyli'deki fabrikaya gittiler. Kapı önünde yapılan eylemi burada çalışan işçiler de bekleyerek izlediler. Ancak özel güvenlikler fabrikaya girmeleri için işçilere baskı yaptılar. İşgalci Greif işçileri de bu baskıya karşı "Cesaret, biraz daha cesaret!" sloganıyla arkadaşlarına korkmamaları çağrısında bulundular.

Daha sonra Dudullu'daki fabrikada direniş sürdüren işçilerle birlikte Emek Mahallesi'ne geçildi. Burada taşeron işçilerin yaklaşık yüz kişiyle bir toplantı yaptığı, toplantının yapıldığı yere giden taşeron şirket patronlarının işçilere baskı yaparak 'yasadışı örgüt' demagojisiyle toplantıyı dağıtmaya çalıştığı belirtildi. Ancak buna karşı yapılan eyleme taşeron işçiler de katıldılar. Evlerden, işyerlerinden, alkış ve ıslıklarla desteklenen, trafik kesilerek coşkuyla yapılan yürüyüşle tekrardan Dudullu'daki fabrika'nın önüne gelinerek destekçi kurumlarla buluşuldu.

Burada yapılan eylemde konuşma yapan temsilci Orhan Purhan mücadele süreçlerini anlatarak Greif patronuna taleplerinin kabul edilmesi çağrısında bulundu.

Kaygısız'dan Greif işçilerine selamlama...

Birleşik Metal-İş Sendikası TİS Uzmanı İrfan Kaygısız, Greif işçilerine dayanışma mesajı gönderdi. Kaygısız gönderdiği mesajda, Greif işçilerinin mücadelesinin işçi sınıfına umut verdiğini, yol gösterdiğini belirtti. "Greif işçisi, burjuvazinin yasalarına karşı, işçi sınıfının yasaları ile mücadele ediyor" diyerek, bugün işçi sınıfının ve emekten yana tüm toplumsal kesimlerin alması gereken tutumunun Greif işçisinin yanında olmak olduğunu vurguladı. Greif işçilerine onurlu ve şanlı mücadelelerinde başarılar diledi.

Kaygısız'ın mesajı şöyle:

Onurlu Greif işçilerinin mücadelesini selamlıyorum!

Greif işçilerinin mücadelesi işçi sınıfının yolunu aydınlatıyor. Greif işçilerinin mücadelesi işçi sınıfına umut veriyor, yol gösteriyor.

İşçi ve emekçilerin çalışma koşullarının giderek ağırlaştığı, sermaye ve devletin baskı ve saldırılarının artarak sürdüğü, işçi sınıfına kölelik koşullarının dayatıldığı bir dönemde, çalışma ve yaşama koşullarının örgütlü bir mücadele ile değiştirilmeye çalışılması oldukça anlamlı ve önemlidir.

Greif işçisi, burjuvazinin yasalarına karşı, işçi sınıfının yasaları ile mücadele ediyor. Bu da, "haklar verilmez alınır" temel şiarının fiili ve meşru mücadele hattı ile taçlandırılmasıdır. Greif işçisinin başkaldırı ve mücadelesinin başarıya ulaşmasının özel bir anlam taşıdığı açıktır. Greif işçisinin kazanımı tüm işçi sınıfının kazanımı olacaktır. Bu nedenle, işçi sınıfı ve emekten yana tüm toplumsal kesimlerinin bugün yapması gereken Greif işçisinin yanında olmaktır. Sizlere bu onurlu ve şanlı mücadelenizde başarılar diliyorum.

İrfan Kaygısız
Birleşik Metal-İş TİS Uzmanı

TGS İstanbul Şubesi: "Zafer, hepimizin olacak!"

DİSK Tekstil üyesi Greif işçilerinin taşeron ve kölelik düzenine karşı verdikleri mücadeleyi ve fabrikaları işgal eylemini sonuna kadar destekliyoruz. İşçilerin haklı ve meşru taleplerinin tümünün derhal kabul edilmesini, baskılara son verilmesini, bu talepler doğrultusunda toplu sözleşmenin imzalanmasını istiyoruz.

Biz TGS üyesi medya emekçileri olarak, kalemimiz, makinemiz, kameramız ve var gücümüzle Greif işçilerinin sesiniz duyurmaya çalışacak, yanlarında olacağız.

Greif işçisinin zaferi, hepimizin zaferi olacak.

Yaşasın sınıf dayanışması!

TGS İstanbul Şubesi
26 Şubat 2014

Greif'te kütüphane kuruluyor

İşgal fabrikası Greif'te, dayanışmanın güzel bir örneğine daha imza atılıyor. Yayın Emekçileri Kolektifi (YEK) işgal fabrikasında bir kütüphane kurmak için girişmelere başladı. YEK tarafından yapılan duyuruda, fabrikanın sendika odasında kurulacak kütüphane için herkesten ve yayınevi emekçilerinden kitap göndermeleri istendi.

YEK'in çağrısı şöyle:

Yayınevi Emekçileri Kolektifi (YEK) olarak Greif işçilerine destek olmak ve direnen emekçi arkadaşlarımızla dayanışmak adına Greif Hadımköy fabrikasındaki sendika odasında naçizane bir kütüphane kurma gayretindeyiz. Siz de okuduğunuz, yayınevi emekçisi olarak ürettiğiniz kitapları doğrudan fabrika adresine, işçilere gönderip bu kütüphaneye destek olabilirsiniz.

Alıcı: Greif İşçileri

Adres: GREIF Hadımköy Fabrikası

Yeşilbayır Mah., Hadımköy İstanbul Yolu Cad., No: 59 Arnavutköy-İstanbul

Grev yeri, bayram yeri oldu

İşgalci Greif işçileri, 23 Şubat Pazar günü, sabah saatlerinden itibaren etkinlik-forum hazırlıklarına yoğun olarak devam ederken bir yandan da, birçok yerden desteğe gelenler oldu. İşçiler sabah saatlerinden itibaren tahta paletlerden sahne yaparak ses sistemini kurdular. İstanbul Anadolu ve Avrupa Yakası forumları topladıkları yiyecek ve temizlik malzemeleriyle etkinlik öncesinde fabrikaya geldi. Yüzlerce kişinin katılımı ile gerçekleşen etkinlik-forum, kararlılığın, inancın ve mücadele coşkusunun sahnesi oldu. Grev yeri bayram yerine döndü.

Etkinlik için Çağrı dergisi okurları, Genç Emekçiler Birliği, Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS), Beylikdüzü Dayanışması, Esenyurt Gölge Kültür Merkezi, İMD, Sosyalist Kamu Emekçileri, Punto Deri direnişçileri sloganlarla fabrika önüne geldiler. DİSK adına göze çarpan DİSK Tekstil-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan, Devrimci Turizm-İş Sendikası üye ve yöneticileri oldu.

Yapılan müzik yayınıyla çekilen halayların ardından saat 15.00'e yaklaşırken işçiler adına yapılan konuşmayla birlikte etkinlik programı başlatılmış oldu. Greif işçileri adına yapılan sunumda taşeron köleliğine ve sömürüye karşı yürüttükleri direnişle dayanışma için gelenler selamlandı.

Konuşmanın sonrasında **Grup Emeğe Ezgi** sahne olarak işçi marşlarının ardından Çav Bella marşını seslendirerek bir dinleti sundu.

Ardından sahne alan **Güney Kültür Merkezi İşçi Tiyatrosu** ise Greif işçilerinin çalışma koşullarından esinlenerek hazırlanan ve taşeron sistemini yeren oyunları sergilendi.

Ruhi Su Dostlar Korosu da emekten yana bir tercihlerinin olduğunu belirterek sahneye çıktılar. Seslendirdikleri Ruhi Su türkülerinin işçilere güç vermesini diledikleri belirtildi.

Gölge Kültür Sanat Merkezi **Gölge Tiyatro Topluluğu** da Greif işçilerinin mücadelesinden esinledikleri oyunlarını sergilediler.

Eski DİSK Başkanı CHP Milletvekili **Süleyman Çelebi** de bir konuşma gerçekleştirdi. Taşeron sisteminin kaldırılması için mecliste uğraştığını ifade etti. Direnişin 3. gününde Greif işçilerini mecliste yaptığı konuşmayla ve mecliste çuvalla yaptığı konuşmayla selamladığını söyledi.

İşyeri Baştemsilcisi Orhan Purhan Çelebi'nin ardından kısa bir konuşma yaparak bir dizi söz verdiğini ve bunların takipçisi olacaklarını ifade etti.

Marmara Romen Dernekleri Federasyonu Müzik Topluluğu da sahneye çıkarak Romen ezgilerinden oluşan bir dinleti sundu.

“Birlik, dayanışma ve mücadele forumu”

Çekilen halaylar ve oyunların ardından coşkulu sloganlarla birinci bölüm sonlandırılarak “Birlik, dayanışma ve mücadele forumu” başlatıldı.

DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgin’ın yaptığı kısa konuşmanın ardından başlayan forumda ilk olarak işgalci kadın işçilerden Sevim

anneninin kızı Tuğçenur, “**Anne özlemi**” başlığıyla yazdığı şiiri okuyarak annesini özlediğini, fakat direnişte yanında olduğunu ifade etti.

Punto Deri işçileri adına Ramazan Aygün kendi direnişlerinden de kısaca bahsederek Greif işçilerinin mücadelesini selamladıklarını ifade etti.

Anadolu Yakası Forumları adına **Selin Top** söz olarak Greif direnişini selamladıklarını ifade etti. Direnişle dayanışmanın önemine vurgu yaparak dayanışmanın büyütülmesi gerektiğini söyledi.

Hey Tekstil mağduru Zeki Gördeğir de yaptığı konuşmada direnişlerinin uzun sürmesinin sorumlusunun iktidar ve muhalefet partileri olduğunu ifade etti.

Avrupa Yakası Forumları adına yapılan konuşmada işçilerin yanında olmaya değil birlikte mücadele etmeye geldikleri belirtilerek direnişçiler selamlandı.

Kocamustafapaşa Dayanışması adına yapılan konuşmada ise Greif işçilerinin sesini kendi buldukları alanlara güçlü bir şekilde taşıyacakları ifade edildi.

Alinteri adına yapılan konuşma ile işçilerin mücadelesi selamlandı, dayanışmanın sürdürüleceği belirtildi.

Gezi Forumları Emek Hareketi Çalışma Grubu adına da bir konuşma yapıldı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) adına yapılan konuşmada Greif işçilerinin, haklarını almanın yanında taşeronluğun kaldırılması için de mücadele ettiği vurgulandı. Sendikal bürokrasiye karşı taban örgütlülüklerinin gücüyle mücadele ederek direniş görmezden gelen DİSK bürokrasisine adım atırıldığını söylendi.

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) adına yapılan konuşmada işçi ve emekçi çocukları olarak Greif işçilerinin direnişinin sahiplenildiği ifade edildi.

Bir **Kıgılı işçisi** söz aldı. Yaşadıkları sorunlardan bahsederek baskılara karşı yılmadığını ve örgütlenme

çalışmasına devam ettiğini söyledi.

Mücadele Birliği, Abbasağa Forumu, İMD, Genç Emekçiler Birliği, DİP adına da konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda direnişçi işçilerin yanında oldukları ifade edildi.

Yayınevi Emekçileri Kolektifi adına yapılan konuşmada ise Greif işçileri için bir kütüphane oluşturma girişimleri olduğu belirtilerek kütüphaneye için kitap desteği sunulması çağrısı yapıldı.

Türkiye Gazeteciler Sendikası'na (TGS) üye medya emekçileri adına yapılan konuşmada sansüre karşı birlikte verilecek mücadeleyle kazanım sağlanacağı ifade edildi.

Sosyalist Kamu Emekçileri (SKE) konuşmasında fiili-meşru ve taban örgütlülüğüne dayanan mücadelenin önemine dikkat çekildi.

Devrimci Turizm-İş adına Kamil Kartal bir konuşma gerçekleştirdi. Greif işçilerinin kadrolu kadrosuz olarak yürüttüğü bu mücadelenin halkın, emekçilerin gündemine taze bir soluk olduğunu ifade etti.

Emekçi Kadın Komisyonları (EKK) adına bir emekçi kadın sahneye çıktı. Konuşmada, kadınların ve erkeklerin bütün işçilerin tek kurtuluşunun sınıf mücadelesinde olduğu ifade edildi.

İşçilerin Birliği Derneği konuşmasındaysa başından beri Greif işçilerinin yanlarında bulunduğu ve işçilerin yanında olmaya devam edecekleri ifade edildi.

Ekim Gençliği temsilcisi Greif işçilerinin mücadelesinin işçi sınıfına örnek teşkil ettiğini ifade ederek direniş selamladı.

Greif işçileri forum sonunda yaptıkları konuşmada direnişlerinin bütün sınıfın mücadelesi olduğunu ifade ederek dayanışmayı büyütme çağrısıyla etkinliği sonlandırdı.

Forumun ardından hep birlikte söylenen marşlar eşliğinde halaylar çekildi.

Almanya'dan bir kadın metal işçisinden Greif işçilerine:

“Hep birlikte yıkılmaz bir güç olacağız!”

Sevgili Tuğçenur, Sevim anne ve Greif'in onurlu işçilerine... Sizlere bu satırları çok uzaklardan, Almanya'dan yazıyorum.

Sevgili Sevim annenlerin iki haftayı geride bırakan direnişlerini bir kadın işçi olarak büyük bir sevgi, umut ve onurla izliyorum. Elbette izlemekle yetinmiyorum, kazanmanız için elimden gelen çabayı burada kalbi ve bilinci sizlerle atan yoldaşlarımla ortaya koyuyorum. Yüreğinizden ve bilincinizden fıskıran “Biz kazanırsak işçi sınıfı kazanacaktır” çağrınıza canı gönülden katılıyorum.

Sevgili kadın ve elbette erkek işçi arkadaşlarım, dostlarım, yoldaşlarım.

İşçiliğin ve ötesi taşeronluğun ne demek olduğunu çalıştığım işyerinden biliyorum. Bir anne olarak, bir baba olarak büyük sorumluluklarımız var. Bundandır ki, sizlerin yola çıkarken, direnmeye karar verirken nasıl zorlandığınızı tahmin ediyor ve bu kararı bir kez verdikten sonra da nasıl kararlı davrandığınızı da onur duyarak izliyorum. İşte işçi hareketi budur diyorum. Zira sizin savaşınız bizim de savaşımızdır, kaderimiz ve geleceğimiz ortaktır.

Bizler, “birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için” derken mübalağa etmiyoruz. Eğer bunu bugün tam olarak uygulayamıyorsak, biliyoruz ki kapitalist sistemin bizleri paralayarak, başta kendi kendimize karşı olmak üzere sınıfımıza yabancılaşmamızdandır. Sermaye düzenine karşı mücadele bayrağını açan her işçi, kendi mücadele deneyinden; bu yabancılaşmanın ve kendi sınıfından kopmuş olmanın hangi yıkıcı sonuçlara yol açtığını biliyor. İşçilerin bilincini teslim alarak, burjuvazi kendi arasındaki yıkıcı rekabet savaşını işçiler arasına taşıyıp kıskırttığı egoizmin, işçi hareketini nasıl yıkıma uğrattığını da yine kendi öz yaşamımızdan biliyoruz. Bu yıkıcılığı, mücadelenin ateşi ile aramızda sağladığımız dayanışma hareketi ile aştığımızı ve aşabileceğimiz gerçeğini Greif direnişi bizlere kanıtladı. 44 parçaya bölünen işçiler mücadele ateşi içerisinde kendi aralarında sağladıkları dayanışmayla tek yumruk olabildiler.

İşçi sınıfından diğer kardeşlerimizin mücadelelerini çoğumuz televizyonların renkli camlarından izlerken “vah vah” çekmeden öte birşey yapmıyoruz. Bugün de Greif ve Zentiva işçilerini izlerken çoğumuz aynı şeyi yapıyor. Belki de, bugün komitelerini kurarak haklarını almak için yığıtçe mücadele yolunu tutan Greif'in işçileri de dün aynı konumdaydı. Mücadele özgürleştiriyor, birbirimize yabancılaşmaya son vererek gücümüzün farkına varmamızı sağlıyor. Bugünlerde sizleri düşünürken ve mücadelenizi izlerken bu gerçeklerin tekrar doğrulandığını görüyorum. Diğer işçi yoldaşlarımızın korkularına hapsolup, kölelik koşullarına boyun eğmelerini, kendi sınıf kardeşleri ile yeterli dayanışmaya girmediklerini görünce kızgınlığının ne derece arttığını da izah edemem. Oysa hayatı yarattıklarını ve işçi emeği olmayınca hiçbir şeyin yaratılamayacağını görüp, kendi yaratıcı güçlerinin farkına varsalar ve sizin gibi direnseler dünya biz ve çocuklarımız için çok daha yaşanılır bir dünya olacaktır. Bizler bu mücadelelerden geçerek,

sınıf düşmanımızla, bugünümüzü ve geleceğimizi çalan, çocuklarımızın aç ve eğitimsiz kalmasından hiçbir vicdan azabı duymayan, sonsuz kazanma hırsı ile insanlığa sonsuz acılar çektiren, üç kuruş daha çok kazanmak için doğayı yakıp yok eden burjuvazi ile vuruşarak tecrübelerimizi biriktirerek sınıfsal birlikteliğimizi sağlayacağız. Kendi deneylerimiz de bunu göstermiyor mu?

Eğer Greif'in yiğit kadınları kaderlerine lanetler yağdırarak yakınmak yerine, çocuğu ile direniş meydanlarında buluşarak, kazanmak için birbirlerine kenetleniyorsa bu, işçilerin kendi davaları için doğru yolu bulduklarının ve kendi yollarını yaratmak ve büyütme yoluna girdiklerinin kanıtıdır.

“Annemi sadece kahvaltıda görüyorum, bu yüzden annemi çok özlüyorum” diyen anne ve kız bir kenara çekilmek yerine, grev meydanında direnişçi anne ve minik Tuğçenur ile kucaklaşıyorsa... Ve dahası,

Şimdi grev yapıyor

Bizim için mücadele ediyor

Kazanmak istiyor

O yüzden çok seviyorum annemi

Şimdi anlıyorum

Mücadele ediyor

Hakkını yiyenleri, yenmek istiyor

Bu yüzden çok seviyorum annemi

Şimdi burdayım, gidiyorum

Seni ve tüm destekleyenleri ben de destekliyorum

Kazanacağınızı biliyorum

Ve başarılar diliyorum'

dileklerini “Yaşasın işgal, grev, direniş!” diye noktlayan Tuğçenurlar, bize bir sınıf olma bilincimize doğru hızla ilerlediğimizi gösteriyor. Artık bundan sonrası sadece bir zaman sorunudur.

İşçi arkadaşlarım sizlerle dayanışmak için burada işçi ve genç arkadaşlarımızla gücümüzü katlayarak çaba sarfediyoruz ve biliyoruz ki bu yaptıklarımız çok azdır, zira sizler çabalarınızı kat be kat artırarak en önde dövüşüyorsunuz. Sizlerin sesini Almanya'da daha çok duyurmak için çabalarımızı aralıksız sürdüreceğiz. Sizlerle maddi ve manevi dayanışmamızı büyüteceğiz.

Dahası bu çabamızı, gelecek işçi hareketlerini de (dünyanın her yerindeki) gözeterek aralıksız olarak sürdüreceğiz. Bir elimizde sizlerin çağrısı bir elimizde yardım makbuzları sokak sokak geziyoruz, sizleri anlatıyoruz. Kavganızı tanıtıyoruz, taşeronluk ve bir bütün olarak sermaye düzenine karşı mücadelenin ancak ortak çabamızla boşa çıkartılarak yenilgiye uğratılabileceğini anlatıyoruz.

Yaklaşan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde sizlerin sesini kutlama alanlarında duyurmayı hedefliyoruz. Sesinizi canlı olarak alanlarda yankılatmanın koşuşturmasını yaşıyoruz.

Kendi payıma, bu ortak dava uğruna çaba ortaya koyabilmenin mutluluğunu yaşıyorum. Ve bu tatlı yorgunlukların verdiği huzuru siz Greif işçisi arkadaşlarıma borçluyum.

Bu satırları yazmak, anne ve kızın, minik Tuğçenur ve anne Sevim'in grev meydanında sarmaş dolaş olup, sevgili Sevim'in bir anaç kuş sıcaklığı ile yavrusunu bağrına bastığı anda kafamda oluştu. Ne yalan söyleyim, bir anne olarak gözyaşlarıma hakim olamadım. Ve istedim ki Tuğçenur'un minicik ağzından yükselen “İşgal, grev, direniş!” sloganını bulutlar, dünyanın her yerinde yağmur olarak yaysın... Biliyorum, bunlar masallarda olur ve biz büyüklerin bu masallara karnı toktur ve ne yaparsak biz kendimiz yapacağız, çocuklarımızla, kendi sınıfımız olan işçi kardeşlerimizle birlikte..

Sanırım başta Greif'in kadın-anne işçileri olmak üzere, bir bütün olarak işçi dostlarıma hasretimi anlatabildim. Biliyorum her anlatımda eksiklikler her zaman olacaktır, şimdi olduğu gibi....

Sizinleyim, sizinleyiz hep birlikte yıkılmaz bir güç olacağız. Sizlere yürek dolusu sevgi ve başarı dileklerini iletıyorum. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için düsturunu hayata geçirmenin en iyi ifadesi olan 8 Kasım'ınızı (bu tarih Greif işçilerinin sendika yetkisini aldığı tarihtir) çoğaltırsak karşımızda kimse duramaz.

Z. Rençber / Bir kadın metal işçisi

24 Şubat 2014

Eğitim emekçileri ülke çapında greve çıktı

Eğitim emekçileri, 'Milli Eğitim Temel Kanun Tasarısı'na karşı greve çıktı. Eğitim Sen, Türk Eğitim-Sen ve Eğitim-İş tarafından ülke çapında yapılan eylemlerde eğitim emekçileri taleplerini haykırdılar.

Mersin

Hazırlıksız yapılan eyleme yaklaşık 600 emekçi katıldı. Yürüyüş boyunca emekçilerin alkışlarıyla desteklenen Eğitim-Sen üyeleri sendika binaları önündeki Özgür Çocuk Parkı'nda toplandı.

Sloganlarla yürüyerek önce Defterdarlık önüne, oradan da AKP Akdeniz İlçe Binası'nın önüne gelindi. Burada emekçileri yolu kapatan TOMA ve çevik kuvvet polisi bekliyordu.

Barikatın önünde Eğitim-Sen İl Başkanı'nın basın açıklamasını okumasının ardından kitle dağıldı.

Mersin'de üç ayı etkinlik düzenlendi. Eylem kararını beraber alsalar da Eğitim-İş ve Türk Eğitim-Sen farklı yer ve saatlerde etkinlik düzenlediler.

Adana

Eğitim-Sen üyeleri sendika binaları önünden sloganlarla yürüyerek İnönü Parkı'na gelindi. Burada Türk Eğitim-Sen ve Eğitim-İş üyeleriyle buluşularak, konuşmalar yapıldı ve halaylar çekildi. Sonrasında yürüyüş kararı alan kamu emekçilerinin önü polis tarafından kesilmek istendi. Polis engelini kararlılıkla aşan emekçiler, şehir merkezindeki yolları trafiğe kapatarak, İnönü Parkı'ndan 5 Ocak Meydanı'na geldi. Oldukça kitlesel ve coşkulu olan yürüyüş boyunca polis tarafından yapılan "uyarı" anonslarıysa kamu emekçilerinin "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" sloganıyla karşılandı. Eylem AKP hükümetin yolsuzluklarının protesto edildiği fiili bir yürüyüşe dönüştü.

Konuşmalardan sonra eylem bitirildi. Kitle tekrar Çakmak Caddesi'nde yürüyerek İnönü Parkı'na geldikten sonra dağıldı.

Gebze

Bini aşkın kamu emekçisi, işçi ve gençlik, Gebze Eski Öğretmen Evi önünde "Eğitimde kıyım yasasına izin vermeyeceğiz" pankartının arkasında sırasıyla Eğitim-Sen, Türk Eğitim Sen, Eğitim-İş ve Feniş Alüminyum işçileri kortej oluşturarak yürüdü.

Kitle sloganlarla Gebze Cumhuriyet Meydanı'na geldiğinde, Eğitim-Sen, Türk Eğitim-Sen ve Eğitim-İş adına basın açıklaması okundu. Basın açıklamasını Eğitim-Sen Gebze Şube Başkanı Güngör İrdem okudu. Konuşmalar gerçekleştirildi.

Eylemin sonunda Greif ve Feniş işçilerinin direnişleri de selamlandı ve ardından "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber, ya hiç birimiz!" sloganı atıldı.

Bursa

Eğitim Sen ve destekçi kurumlar Ünlü Cadde'den Fomara Meydanı'na yürüdüler. Yüzlerce kişinin katıldığı yürüyüşte İnönü Caddesi'nin tek şeridi trafiğe kapatıldı. Çevreden eylemi görenler alkış ve ıslıklarla eyleme destek oldular.

Fomara Meydanı'na gelindiğinde Eğitim-İş ve Türk Eğitim Sen ile birleşildi. Sendika başkanlarının kürsüden yaptığı konuşmada yolsuzluklara ve çıkan kanunun içeriğine değinildi.

Eyleme yaklaşık bin kişi katıldı. Türk-İş ve DİSK'e bağlı sendikaların şube başkanları da eyleme katılım gösterdi. Ayrıca aralarından BDSP'nin de olduğu çok sayıda kurum eylemde yer aldı.

Kürsüden Greif işgali selamlandı. Greif işçileriyle dayanışma ve imza kampanyasına katılma çağrısı yapıldı.

Yürüyüş sırasında Greif Direnişiyle Dayanışma Platformu tarafından Greif işgalini anlatan ve dayanışmaya çağırın bildiriler dağıtıldı.

İzmir

Eski Sümerbank önünde toplanan KESK'liler buradan valiliğe yürüdüler. Eylemde Eğitim-Sen'in "Meslek onurumuza haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkıyoruz", "Bu işyerinde grev vardır" pankartları açıldı. Flama ve dövizlerin taşındığı eylemde kürsüye "Eğitimde yıkım yasasına hayır!" pankartı asıldı. Eyleme her şube kendi pankartıyla geldi.

Yürüyüşte yolsuzluğa, hırsızlığa, rüşvete karşı mücadeleyi öne çıkaran konuşmalar yapıldı. Eğitim üzerine yapılan baskılara, gericiliğe ve ırkçılığa dair konuşmalar yapıldı. Valiliğin önüne gelindiğinde basın açıklaması yapılacaktı fakat yaşanan teknik sorundan kaynaklı kitle tekrar Eski Sümerbank önüne geldi. KESK valiliğin önünde basın açıklaması yapacak ve diğer sendikalara desteğe gidecekti. Bu sırada Basmane Meydanı'nda toplanan Kamu-Sen ve Eğitim-İş sendikaları da alana giriş yaptılar. Basın açıklamalarını ortaklaştırmak zorunda kalındı.

Kürsüden 'Türkiyem' adlı şarkının birkaç kere çalınması gerginlik yarattı. KESK'lilerin uyarıları sonucunda şarkının çalınmasına son verildi. Bu sırada KESK'li kitle "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganıyla tepkilerini gösterdiler.

26 Şubat 2014 | Kayseri

Uzlaşmadan sonra basın metninin okunmasına geçildi. Sırasıyla KESK, Kamu-Sen ve Eğitim-İş hazırladıkları metni okudular.

Eyleme TMMOB, DİSK, devrimci ve ilerici güçler destek verdi.

Kayseri

Kayseri'de eğitim emekçileri Eğitim-Sen binası önünden, Sivas Caddesi'nde açıklamanın yapılacağı Kayseri Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler.

Burada Eğitim-Sen adına Şube Başkanı Sedat Ünsal konuşma yaparken, Türk Eğitim-Sen adına da Ali Öncü tarafından açıklama yapıldı. Eylemde, ortalığa saçılan hırsızlık ve yolsuzluğa ilişkin sloganlar öne çıktı.

Eylemde söz alan BDSP temsilcisi de Greif direnişi ile ilgili kısa bir konuşma yaptı. Konuşma kitle tarafından alkış ve sloganlarla desteklendi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem, grevin zayıflığını gösterdi.

Eyleme BDSP ile birlikte çeşitli kurumlar da destek verdi.

Alanya

Eğitim emekçileri, postane önünden Anıt Meydanı'na yürüyüş yaparak ağırlıklı olarak gündemdeki hırsızlıkla ve AKP ile ilgili sloganlar attılar. Emekçilere çevrede bulunanlardan da destek geldi.

Alanda basın metnini okuyan Eğitim-Sen Alanya Şube Temsilcisi Hüseyin Erler, "Kadrolu ve güvenceli bir şekilde çalışmak istiyoruz" dedi.

Trabzon

Eğitim Sen, Türk Eğitim-Sen, Eğitim-İş üyesi eğitim emekçileri valilik önünden sloganlarla Taksim Alanı'na yürüdüler. Alanda şube başkanları tarafından konuşma yapıldı.

Nevşehir

Eğitim-Sen, Türk-Eğitim Sen ve Eğitim-İş üyesi eğitim emekçilerinin eyleminde AKP karşıtı sloganlar atılırken, şube başkanları konuşmalar gerçekleştirdiler.

Ankara

Eğitim emekçilerinin Ankara'da toplanma yeri Güvenpark oldu. "Gaz yedik, haram yemedik!", "Hırsız Tayyip Erdoğan!" ve "Hükümet istifa!" sloganları ile eğitim emekçileri Milli Eğitim Bakanlığı önüne geldiler. Burada açıklama yapıldı.

Balıkesir

TÜİK Meydanı'nda biraraya gelen yüzlerce eğitim emekçisi Ali Hikmet Meydanı'na yürüdü ve taleplerini haykırdı.

Kocaeli

Greve katılımın yüksek olduğu Kocaeli'de eğitimciler okullarda görev yapmadı. Eğitim Bir-Sen üyelerinin de eyleme katıldığı gözlemlendi.

Binlerce eğitim emekçisi Merkez Bankası önünde buluştuktan sonra Cumhuriyet Parkı'na yürüdü. Eylemde yolsuzluk ve rüşvet skandalına yönelik sloganlar atıldı. AKP protesto edildi.

Çorum

Çorum'da Özdoğanlar Sineması önünde biraraya gelen eğitim emekçileri buradan Saat Kulesi'ne yürüdüler.

"AKP'ye kul, sermayeye köle olmayacağız!", "Her yer rüşvet her yer hırsızlık!" sloganlarıyla AKP hükümetini istifaya çağırdılar. Postane önünde basın açıklaması yapıldı.

26 Şubat 2014 | Adana

Dikili

İzmir'in Dikili ilçesi'nde Eğitim-Sen tarafından Atatürk Meydanı'nda eylem yapıldı.

Eğitim-Sen Dikili Şube Başkanı Bekir Argun tarafından açıklama yapıldı.

Antalya

Antalya'da Kazım Özalp Caddesi'nde biraraya gelen eğitim emekçileri, "Eğitimin özelleştirilmesine kadrolaşmaya yolsuzluğa hayır" pankartını taşıdılar.

Cumhuriyet Meydanı'nda son bulan yürüyüşte Eğitim Sen Antalya Şube Başkanı Nurettin Sönmez basın açıklaması yaptı.

Silopi

Eğitim-Sen Silopi Şubesi üyesi eğitim emekçileri Sanat Sokağı'nda toplandılar. Burada basın açıklamasının ardından, eylem çekilen halayların ardından son buldu.

Siirt

Eğitim emekçileri KESK binası önünde toplandı, buradan Güres Caddesi'nden Siirt Lisesi önüne yürüyüş gerçekleştirdi ve burada basın açıklaması yapıldı.

Hakkari

Eğitim-Sen Hakkari Şube Binası'nın olduğu Bulvar Caddesi'nde buluşan eğitim emekçileri, buradan sloganlarla Belediye Binası önüne yürüdüler. Eyleme Belediye Başkanı Fadıl Bedirhanoğlu da katılarak destek verdi.

Eğitim Sen yasaya karşı yürüdü!

Eğitim emekçileri güvencesizlik ve kadrolaşmayı beraberinde getirecek olan yeni MEB yasasına karşı İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü'ne yürüdü.

Eğitim Sen İstanbul Şubeleri Sultanahmet Meydanı'nda toplanarak "Ülkeyi de eğitimi de sıfırladınız...Artık yeter!/Eğitim Sen İstanbul Şubeleri pankartı arkasında kortejler oluşturarak yürüyüşe başladı.

Tramvay yolunu kapatarak yürüyen eğitim emekçileri Sultanahmet Tramvay Durağı'nı geçtikten sonra İl Millî Eğitim Müdürlüğü'ne doğru yürüyüşe devam etti.

Eğitim piyasalaştırıldı

İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü önüne gelindiğinde Eğitim Sen İstanbul Şubeleri adına basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı Eğitim Sen İstanbul 8 No'lu Şube Başkanı Mustafa Turgut okudu.

Açıklamada eğitim sisteminde giderek artan piyasacı uygulamalar teşhir edildi.

Yasa esnek, kuralsız ve güvencesiz çalışmayı getiriyor

Dershanelerin özel okullara dönüştürülmesi için hazırlanan yasal değişikliklerin eğitimde yaşanan sorunları derinleştireceği ifade edildi. Aynı zamanda bu değişikliklerle kamu kaynaklarının özel okullara aktarılması bir rant durumu oluşturulacağı ifade edildi.

Yeni yasanın ataması yapılmayan öğretmenleri vuracağı belirtilerek, KPSS'ye ek olarak bir sınav daha getirildiği ifade edildi. Bu uygulanmanın aynı zamanda eğitimde esnek, kuralsız ve güvencesiz çalışmanın artması dolayısıyla iş güvencesinin kaldırılması anlamına geldiği belirtildi.

Yasayla birlikte 4 yıl ve üzerinde görev yapmış okul yöneticilerinin görevden alınacağı, valiler tarafından okul yöneticilerinin atanacağı söylendi. Böylelikle hükümetin kendi kadrolarını yönetici olarak okullara atamak istediği teşhir edilerek bu kadrolaşmaya karşı kendilerinin yöneticileri seçmek istedikleri belirtildi.

Yasaya ve uygulamalarına karşı mücadele sürece

Eğitim Sen olarak bütün bu uygulamalar karşısında mücadelelerinin devam edeceği belirtildi: Basın açıklaması sendika ayrımı yapılmaksızın bütün eğitim ve bilim emekçilerinin yasaya ve beraberinde getireceği uygulamalara karşı ortak bir mücadeleye çağırdıkları belirtilerek, yasanın geri çekilmesi talebiyle son buldu.

Luna Sayaç işçileri direnişte...

İzmir'de elektrik sayaçları üreten Luna'da sendikalaştıkları için 25 Şubat sabahı işten çıkarılan işçilerin direnişi fabrika önünde direnişe devam ediyor.

Oldukça coşkulu devam eden direniş halaylar ve sloganlarla sürüyor. Patronun sendikaya yönelik saldırıları protesto ediliyor. Direnişin ikinci gününde Birleşik Metal-İş Eğitim Sekreteri Coşkun Yılmaz'la süreç üzerine konuştuk.

"Bizlerde meşru ve fiili mücadelemizi sürdüreceğiz"

Yılmaz örgütlenme süreci ve işten atma sürecini şöyle aktardı:

"Luna Sayaç içinde toplam 3 fabrika bulunuyor. Mepa Elektrik, Ar elektronik ve Luna. İşçilerin çoğunluğu Ar Elektronik'te çalışıyorlar. Bu fabrikalarda çalışan işçilerle ayrı ayrı örgütlenme yürüttük. Bu arkadaşların çalışma koşulları, ücretlerle ilgili sendikalaşma talepleri varmış. Bizimle görüşmeleri ve örgütlenme süreci iki haftalık, daha önce bu arkadaşlar kendi aralarında bir araya gelmişler toplantılar almışlar, daha sonra bize geldiler biz de arkadaşlarla görüştük işyerinde bir komite oluşturuldu ve parça parça üye yaptık.

Noter şartı da olmayınca internet üzerinden

kayıtları aldık. Örgütlenmeye başladığımızda 220'ye yakın işçi çalışıyordu idari kadro ile birlikte. Bu çalışanların 106'sı Ar elektrikte, 26'ya yakın Mepa elektrikte, geri kalan ise Luna elektrikte çalışıyorlar. Üç fabrikada da arkadaşlar 12 saat (sabah 07.30'dan akşam 19.30'a kadar) çalışıyorlar ücretleri asgari ücret, işveren dün sabah 8 kişiyi telefonla arayarak işlerine son verildiğini söylüyor, sabah işbaşı yapmak için fabrikaya gelen işçiler içeri alınmıyor çıkarıldıkları gerekçesiyle, ancak herhangi bir tebligat yapılmış değil. Gündüz vardiyasında çalışan arkadaşlar içeri alınmayınca gece vardiyasından çıkan arkadaşlar da kapı önünde beklemeye başlıyorlar arkadaşlarını yalnız bırakmıyorlar. İşveren çıkarılan arkadaşlara tazminatsız çıkarıldıklarını söylemiş. Dün biz geldik, avukat getirdik ve yasal süreci başlattık. İşe iade davası, tazminat davası açılacak, bizler de meşru ve fiili mücadelemizi sürdüreceğiz. Bildiğimiz 106'ya yakın arkadaşımız çıkarılmış durumda, içerde sendika üyesi arkadaşlarda var ama istediğimiz düzeyde değil, içerde olan arkadaşlarla görüşmelerimiz devam ediyor. Üye olmayanları da üye yapmak için uğraşacağız. Bakanlığa başvuru yaptık, yetki tespitinin gelmesini bekliyoruz. Arkadaşlarımız işe dönene kadar mücadelemiz devam edecek."

Kızıl Bayrak / İzmir

Luna Sayaç'ta işçi kıyımı ve direniş

İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu, Schneider Elektrik'e sayaç üreten Luna Sayaç fabrikasında 25 Şubat'ta gündüz vardiyasına gelen yaklaşık 100 işçi içeriye alınmadı. Üretimin durduğu fabrikada içeri alınmayan işçiler kapı önünde direnişe geçtiler.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu, bu işçi kıyımının, yaptıkları sendikalaşma çalışması sonrasında yetkinin kendilerine çıkmasının ardından geldiğini bildirdi. Açıklamaya göre, ayrıca işçilerin beklediği fabrikanın bahçesinde bulunan bazı mafya kılıklı kişiler de tehditler savuruyorlar.

Sendika yönetim kurulu, mücadeleyi yükselten Luna Sayaç işçilerine destek olmaya çağırıldı. Kazanana kadar fabrika önünde bekleyecek olan işçiler bekleyişlerini gün içerisinde 19.30'a kadar sürdürecekler.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) üyeleri ilk gününde direnişi ziyaret ederek bilgi aldılar. *Metal İşçileri Bülteni*'ni ve Greif direnişi ile ilgili bildiriye işçilere ulaştırdılar. Greif üzerine sohbet ettiler.

Zentiva'da anlaşma!

Lüleburgaz'daki Zentiva ilaç fabrikasında direniş sonucunda patron işten atma kararından geri adım attı.

25 Şubat akşamı yapılan anlaşmayla işten atılma kararından vazgeçildi. Petrol-İş Sendikası Trakya Şubesi ile Zentiva İlaç yönetimi arasında yapılan anlaşmaya göre, işten atılmak istenen 15 işçiden 5'i teşvik olarak kendi istekleri ile işi bıraktı. İşçiler işten çıkmanın sadece gönüllülük üzerinden uygulanmasını ilk günden beri savunuyordu. Gönüllü çıkan işçilere 8 maaşlık teşvik ödendi.

10 işçiye işe geri alınarak işbaşı yaptı. Ayrıca 2014 yılı sonuna kadar da iş garantisi verildiği bildirildi. Anlaşmanın ardından direnişe son verildi.

İşçilerin üç vardiyanın tamamında uyguladıkları eylem birliği, iş yavaşlatmayla üretimin %50'ye kadar düşürülmesi patrona geri adım attırdı.

İşçi kıyımını engellemek için yapılan işyerini terk etmeme eylemi 6. gününde anlaşma ile sona erdi.

İDO'da direnişin zaferi

14 İDO işçisi kıdem ve ihbar tazminatları ödenmeden işten çıkarılmıştı. İDO'nun bu saldırısına karşı işçiler mücadele bayrağı yükseltmişti. Bostancı İDO iskelesinin önünde bu durum teşhir edilip direnişe geçilmesi İDO'nun geri adım atmasını sağladı.

Direnişin ilk günü İDO yönetimi tazminatların Pazartesi günü ödeneceğini belirtmişti. Bunun üzerine işçiler İDO yönetimine pazartesi gününe kadar süre vermişlerdi.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği'nde kahvaltı

24 Şubat sabah saatlerinde derneğe gelen işçilerle kahvaltı yapıldı. Feniş ve Greif direnişi üzerine sohbet edilip, gündemdeki sorunlar tartışıldı. Kahvaltının ardından kısa bir zaman sonra işçilerin tazminatlarının ödendiği öğrenildi.

İDO işçileri direnen Feniş işçilerinin yanında

Kıdem ve ihbar tazminat haklarının kazanan işçiler Feniş işçilerine de bir ziyaret gerçekleştirdi. İDO işçileri direnişin ancak zafer getireceğinin altını çizerken sınıf dayanışmasının önemine vurgu yaptı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Feniş'te ihanet pişkinliği!

Çelik-İş Gebze Şube Başkanı Şerafettin Koç ve Çelik-İş Genel Merkez: Feniş'te kazanmak imkansız, direniş bitsin...

21 Şubat günü Feniş'te Çelik-İş Sendikası'nın direnişin geleceğine yönelik bakışını değerlendiren bir toplantı gerçekleşti. Gelecek hafta, verilmeyen üç maaşın çözümü için bir sonuca varılacağı, tazminatların ise bu yasalarla alınmasının imkansız olduğu dile getirildi. Yasalarla hareket edildiği ve yasaların tazminatların alınmasının önüne geçtiği için de yapılacak bir şey kalmadığı iddia edildi. Toplantıda "sonsuz kadar direniş sürmez", "her direniş başarıyla sonuçlanmaz", "bugünkü hükümetle ve sendikalarla bu başarılamaz", "bu hükümete oy vermeseydiniz" gibi sözlerle umutsuzluk yayıldı. Umutsuzluk yayma amacı bir tarafa, işçilerin gözlerinin içine baka baka, alay eder gibi "artık burada beklemenin bir anlamı yok" denildi.

İhanet planı devrede

Bu sözleri sarf eden Şerafettin Koç, ardından rahat bir şekilde, kendisinin de sendika ile birlikte davranacağını ve Nisan ayından sonra burada durmanın zor ve anlamsız olduğunu, sendikanın buraya maddi kaynak ayıracak gücünün olmadığını söyledi. Nisan ayıyla birlikte Feniş direnişçilerinin işsizlik maaşları da kesilecek. İhanetçi sendika bürokratları işçilerin iki maddi dayanağını aynı anda keserek direniş iradesini kırmayı planlıyor. Fakat işçiler kalacakları zor duruma rağmen direniş iradesini sürdüreceklerini bir kez daha ifade etmiş oldular.

"Her yerde adınız ihanetle anılacak"

İşçiler Şerafettin Koç'a tepki göstererek "İhanet ediyorsun, sendika ihanet ediyor. Buradan kazanım olmadan çekip gidiyorsunuz. Bu ihanetten başka

birşey değildir" dedi. Ardından söz alan işçiler, ihanetçi tutum karşısında direnişte Hak-İş ve Çelik-İş'i de hedef alacaklarını söylediler.

Ankara Çelik-İş Genel Merkezi'nin ve Hak-İş Genel Merkezi'nin önlerinde, sendikanın örgütlü olduğu fabrikalarda bürokratları teşhir eden gösteriler yapacaklarını belirten işçiler, Koç'a bunun iletilmesini söylediler. Ayrıca işçiler eleştirilerini ifade etmeye devam ederek 'AKP'nin afişleri için 1 milyon lira ödenek ayıran; Somali, Mısır, Suriye için tonlarca para harcayan Hak-İş'in örgütlü olduğu işyerlerinde bir dayanışma eyleminin bile gerçekleşmemiş olmasının' Hak-İş'in ve Çelik-İş'in işçilerin çıkarlarına hizmet edip etmediğinin göstergesi olduğunu ifade ettiler.

İşçiler yasaların bahane edilmesine karşılık "Bu kutsal bir kitap değil, kul yapısı yazılardır yasalar. Dolayısıyla değişebilirler. Bizi yasalarla neden korkutuyorsunuz. Burada olmak istemiyorsanız giderseniz, her yerde adınız ihanetle anılacak" dediler. Toplantı işçilerin direnişini devam ettirme kararlılığı ile bitti.

Direniş boyunca Çelik-İş tarafından işçilere yalnızca bir kereye mahsus kişi başı 250 TL'lik ödenek ayrılmıştı. Bunun dışında sendikanın işçilere verdiği herhangi bir ödenek olmadı. Son iki ay işçilerin genel merkeze gitmesi ile cüzi bir miktar daha ödeme yapılacağı söylenmişti. Mart ayından sonra bunun da olmayacağı söylenerek işçiler korkutulmaya çalışıldı. İşçiler para yardımından ziyade sendikanın neden yasalara bu kadar takıldığını sorguladılar.

Şerafettin Koç'un çelişkilerle dolu ifadeleri sayesinde, sendika yöneticilerini sorgulamayan işçilerin de böylesi sendikacıların gerçek yüzlerini görmelerine fırsat olan toplantıda, hırsız patron ve ihanetçi Çelik-İş işbirliği ortaya çıktı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Asistan hekimlerin grevi sürüyor

Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde angarya çalışma ve ekonomik özlük hakları için asistan hekimlerin 19 Şubat'ta başlattığı grev sürüyor.

26 Şubat'ta hastane önünde bir basın açıklaması yapıldı. Burada yapılan açıklamada asistan hekimlerin haklarını alana kadar mücadeleye devam edecekleri belirtildi. Atatürk Eğitim Hastanesi'nde greve katılımın yüksek olduğu ifade edildi.

Konuşmalarda, grevin taleplerinin meşru ve haklı olduğu, bu taleplerin karşılanmasının yanı sıra nitelsiz bir eğitim, giderek kaybedilen özlük hakları, ağır iş yükü ve halkın sağlık hizmetine erişmesi önündeki engeller dile getirildi. Bunların nedeninin sağlıkta dönüşüm programı olduğu ifade edildi.

Sağlık hakkının, sağlıkta dönüşüm programıyla ticarileştirildiği söylenerek, sorunların temelinde kâr elde etme amacı olduğu vurgulandı. Bu nedenle mücadelenin sağlıkta dönüşüm programına karşı verilmesi gerektiği belirtildi.

Ayrıca devam etmekte olan grevi desteklemek için sabah saatlerinde Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi ile DEÜ Tıp Fakültesi Hastanesi Servis Girişleri önünde de basın açıklaması gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Bursa'da MİB faaliyeti

Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısı Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Prysmian'a dağıtıldı. Bildiri hem vardiyaya gelen işçilere hem de vardiyadan çıkan işçilere ulaştırıldı.

Metal İşçileri Bülteni'nin yanı sıra Prysmian işçilerine Greif işçilerinin sesi "Taşeronlaştırmaya ve kölece çalışma koşullarına karşı Greif işçisi fabrika işgalinde! Greif işçileriyle dayanışmaya!" başlıklı taşıyan bildiri de ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Taşeronlaştırma; Böl, parçala, daha kolay sömür!

İşçi ve emekçilerin ağırlığını daha çok yaşamaya başladığı taşeronlaştırma saldırısı, sermaye sınıfı için hep gündemde olan bir saldırdır. Taşeron ilişkisinin iş hukuku alanına girmesi, 1936 yılındaki 3008 sayılı iş yasasıdır. Taşeron ilişkisi bu yasaya göre “üçüncü bir şahsın aracılığı” olarak tanımlanmıştır. 1950 yılında yürürlüğe giren 5518 sayılı yasa ise “aynı iş veya teferruatında iş alan” şahıslarda “aracı” olarak tanımlanmaktadır. 1475 sayılı iş yasasıyla “diğer işveren” tanımı kullanılmaya başlanmıştır.

Ancak çalışma yaşamında asıl kendini hissettirmesi ise sınıf hareketinin geri çekildiği dönemlere denk gelmiştir. 24 Ocak kararları ve arkasından 12 Eylül’le taşeronlaştırma saldırısının yolu tümüyle açılmıştır. 1980’le birlikte, “taşeron” “tali işveren”, “alt ismarlanan”, “alt işveren”, “alt işletici” gibi kavramlar kullanılmaya başlanmıştır.

2003 yılında yürürlüğe giren 4857 sayılı iş yasası ile “alt işveren” tanımına bir çerçeve çizilmeye çalışılmıştır. İlgili kanunun 2. Maddesi ile “asıl işveren-alt işveren ilişkisi” tanımlanmaktadır. Böylece “alt işveren” tanımı yerli yerine oturtulmaya çalışılmıştır.

Bütün bu geçiş süreçleri birbirinden kopuk olmadığı gibi, bir öncekinin izlerini de taşımıştır. Sermaye, işçi sınıfına yönelik saldırılarını parça parça hayata geçirirken, sınıf hareketinin mevcut zayıflığını da fazlasıyla gözetmektedir. 12 Eylül’ün toplumsal yaşama etkisi ne kadar şiddetliyse, işçi sınıfının kazanılmış haklarına da öyledir.

Taşeronun taşeronunun taşeronu!

Taşeronlaştırma saldırısının ilk hedefleri temizlik ve inşaat işkolu gibi sanayide daha tali yerlerken, ilerleyen zamanda sanayinin en temel alanlarına da girmiştir. Kamu işkollarında, eğitimde, sağlıkta, madende, metalde, petrokimyada, gıdada, tekstilde, belediyelerde, hatta savunma sanayinde gelinen durum, saldırının düzeyini anlamak için fazlasıyla yeterlidir. Bugün taşeron işçi sayısı milyonlarla ifade edilmektedir.

İş kazalarının en yoğun yaşandığı yerlerde taşeronlaşmanın yaygın olması tesadüf olmadığı gibi buralardaki düşük ücretler, ağır çalışma şartları, örgütsüzlük de tesadüf değildir. Öte taraftan taşeronlaştırma, saldırının tek bir ayağı değildir. Sermaye işçi sınıfının kazanılmış haklarını gasp ederken, bunu yeni saldırılar izlemektedir. Esnek üretim, kiralık işçi uygulaması, rafta olan bölgesel asgari ücret ve elbette kıdem tazminatı... Tüm bunlar bir torbanın içinde paket olarak tutulmaktadır. Sermaye torbanın ağızını açıp, içindekilerinin hepsini dışarı çıkarmayı uygun görmemektedir.

Sermaye ve AKP: “Taşeron lobisi”

Tam da böyle bir dönemde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, taşeronlaştırma ile ilgili bir hazırlıktan söz etmektedir. Sermaye hükümeti AKP, yakın zamana kadar böyle bir gündemimiz yok derken, yapılan hazırlıkların yeni bir saldırı dalgası olması şaşırtıcı değildir.

Faruk Çelik tarafından bir iyileştirme yapılmış havasıyla anlattığı taslakta, esasında sorunun özüne ilişkin hiç bir değişiklik yoktur. Aksine taşeronluk sistemi daha da kalıcı hale getirilmektedir. Sözü edilen taslakta taşeron işçilerinin yıllık izinleri, kıdem tazminatı ve ücretlerinin “güvence altına alınması”, sözleşmenin kısa değil asgari 3 yıllık yapılması, asıl patron ile alt patron “kesin” olarak ayrılması gibi bir

takım düzenlemelerden bahsedilmektedir.

Bu seçilmiş cümleler bile derinlemesine bakıldığında taşeronluk sisteminin aslında korunduğunu göstermektedir. Yıllık izinlerin neye, hangi çalışma şartlarına ve işkollarına göre değişeceği, çalışma süreleri 4857 sayılı kölelik yasasıyla zaten belirsizleşmişken, bu konuda yeni bir düzenleme işin esasını değiştirmeyecektir.

Kıdem tazminatı zaten sermaye sınıfının hedefinde olan yakıcı bir sorundur. Kıdem hakkına el koymak gibi yakıcı bir sorunu olanların, taşeronda çalışan güvencesiz işçilere ne getirebileceği ortada değil midir? Ücret konusu ise çok açık olan bir sorun alanıdır. Her fırsatta açlık ve yoksulluk sınırı altındaki asgari ücreti simit, makarna hesabıyla işçilere yedirmeye çalışanlar, bölgesel asgari ücret gibi ciddi bir saldırının hazırlığı içinde olanların, ücretle ilgili işçilere nasıl bir tasarruf yapacağı yeterince açıktır.

Sözleşme meselesi ise kiralık işçi bürolarının yasallaştığı, esnek çalışmanın yaygınlaştığı, işçinin emek gücünü satacağı işletme belirsizleştirildiği için zaten uzun süreli çalışma imkansızlaşmıştır. Kaldı ki kölelik yasaları işçinin iş hakkının feshedilmesi için kapitalistlere yeterince imkan sağlamaktadır.

“Asıl işveren ve alt işverenin kesin olarak birbirinden ayrılması” olarak tanımlanan ise güvencesizlik ve örgütsüzlük demek olan taşeron sisteminin hukuki çerçevesinin iyice belirgin hale getirilmesidir. Düşünün ki bugün taşeronlaştırmaya karşı işçiler tarafından işgal edilmiş olan Greif’te 44 tane taşeron bulunuyor. Kapitalistler ve hükümeti AKP demek istiyor ki sizin artık 44 ayrı patronunuz olacaktır. 44 ayrı patronun olduğu bir fabrikada kadrolu olmak ne anlama gelecektir? Örgütsüzlükten başka, patronlar birçok yükümlülükten de kurtulacaklardır. Çalışan işçi sayısının düşük olması dolayısıyla kapitalistler kreş, işyeri hekimi gibi bir takım yükümlülüklerden kurtulmuş olacaktır. Kaldı ki bu haklar bugün bile uygulanmamaktadır.

Tüm bunlarla birlikte taşeronlaştırmaya dair yapılacak söylenen bu düzenleme bir torba paketin içinde ele alınacaktır. Bu paketin içinde başka hangi hak kayıplarının olduğu ise bir muammadır. Taşeron sistemine karşı yapılması gereken sermaye sınıfından ve onların sözcülerinden umut beklemek değildir. Greif işçisi bunu kırmış, yol böylece açılmıştır. Köleliğin tescillenmesi demek olan taşeronlaştırmaya karşı Greif işçisinin açtığı yoldan gitmek gerekmektedir.

BES’ten kadrolaşmaya, atamada eşitsizliğe protesto

Ankara’da büro emekçileri, uygulanan soruşturma, baskı ve kadrolaşmaya ilişkin basın toplantısı düzenledi. BES Genel Merkezi’ndeki toplantıda AKP hükümetinin 12 Eylül darbesinin iz sürücüsü olduğu vurgulandı. Basın açıklamasını BES Genel Başkanı Ahmet Kesik okudu.

AKP’nin baskıcı, otoriter, cinsiyetçi, piyasacı, sermaye yanlısı tavırlarına devam ettiğini söyleyen Kesik, Maliye Bakanlığı’ndaki sınavlarda uygulanan eşitsizliğe, yandaşların sınavsız üst konumlara getirilmesine dikkat çekti.

2005 yılında maliyede sistemin Gelir-Gider bölümlerine ayrılmasıyla birlikte üst konumlara hükümet ve cemaat yanlılarının atanmasına değindi. Kesik, SGK’da Şeflik sınavını kazanamayanların bile il müdür yardımcılığına atandığını, İŞKUR’da normalde sınavla atanan Eğitim Uzmanlığı kadrosunun da mahkeme kararlarına rağmen yandaşlarla doldurulduğunu belirtti. Ayrıca AKP’nin “fişlemeye son verilecek” sözünü tutmadığı ve polise bağlı KİHBİ tarafından fişlenmenin devam ettiği ve bunun 12 Eylül’den tek farkının askeri değil sivil kollukla uygulanması olduğu söylendi.

Son olarak sansürlere, yolsuzluklara ve MİT’in yeni yetkilerine de değinildi. Basın açıklaması “Bu sistem, emekten, barıştan halktan yana, haramilerin düzenini yıkarak, emekçilerin düzenini kurarak biter. Başka da çare yoktur” denilerek sonlandırıldı.

Yolsuzluklara karşı emekçiler sokakta!

Tayyip Erdoğan'ın oğlu ile yaptığı telefon konuşmasıyla birlikte bir kez daha gündeme gelen yolsuzluklara karşı emekçiler 25 Şubat'ta sokaklara döküldü.

Bursa

Diren Bursa'nın çağrısıyla yapılan eylem Setbaşı'nda başladı. Buradan, yolun tek şeridi trafiğe kapatılarak Heykel'e yüründü. "Babadan oğula yolsuzluk sürüyor!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!", "Hırsızlardan hesabı emekçiler soracak!", "Hükümet istifa!", "Hırsız Tayyip Erdoğan!" sloganları atılırken, yürüyüş boyunca eyleme katılım arttı. Yoldan geçen arabalardan da korna çalınarak eyleme destek verildi.

Heykel'e gelindiğinde protesto sloganlarla devam etti. Polis kamerasının kitleyi taciz ederek çekim yapması üzerine başlayan gerginlikte, polis ile kitle arasında arbede çıktı.

Arbedenin ardından kitle caddeye inerek yolu trafiğe tamamen kapattı. Daha sonra AKP önüne yürümek istedi. Çevik kuvvet kitlenin önüne barikat kurdu fakat daha sonra yolu açmak zorunda kaldı. Bu sırada sık sık "Polis simit sat onurlu yaşa!", "Polis defol bu sokaklar bizim!" sloganları atıldı. Yüzlerce kişi İnönü Caddesi'nden AKP İl Binası'nın önüne yürüdü. Burada yapılan konuşmaların ardından eylem sona erdi.

İzmir

Alsancak Sevinç Pastanesi önünde biraraya gelen binlerce kişi, yolsuzluğa karşı alanları bir kez daha doldurdu. Sloganlarla Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nden Basmane'ye doğru yürüyüşe geçen kitlenin önü İzmir Ticaret Borsası önünde polis tarafından kesildi. Burada çevik kuvvet ve TOMA'larla yolu kesen polis kitleye gaz ve tazyikli kimyasal su ile saldırdı. Polis saldırısı ile birlikte kitle meşru savunma hakkını kullanarak taş, şişe ve havai fişeklerle polise karşılık verdi. Kitle yoğun polis saldırısı nedeniyle geriye doğru çekilmeye başladı. Polisin yoğun şekilde gaz ve tazyikli su kullandığı görüldü. Cumhuriyet Meydanı'na gelindiğinde polis tekrar saldırdı. Burada Konak Kantar Karakolu önünde kitle ikiye bölündü. Bir grup Sevinç Pastanesi önüne geri çekilirken, kalan grup da Pasaport İskele'den vapura bindi. Karşıyaka'ya hareket

edecek vapurun yönünü Alsancak'a döndüren kitle vapurda da sloganlarla eylemini sürdürdü.

Alsancak Sevinç Pastanesi önünde biraraya gelen kitle sık sık "Bu pisliği devrim temizler!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Hükümet istifa" sloganları attı. Daha sonra eylem iradi olarak bitirildi.

Kadıköy

Altıyol'da toplanan kitle bekleyiş sırasında sloganlarla yolsuzluk ve hırsızlık düzenini protesto etti.

Sonrasında ise Bahariye Caddesi üzerinden yürüyüş başladı. TKP kitlenin önüne geçerek kendi pankartlarını açarak Mehmet Ayvalıtış Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti.

Diğer kitle ise aynı güzergahta bir süre ilerledikten sonra kilise yönüne döndü. Kilise önünde Haziran Direnişi'nde yitirilenler anıldıktan sonra tekrardan otobüs yoluna çıkıldı. Buradan AKP İlçe Binası'na doğru yol trafiğe kapatılarak yürüyüş devam etti. Fakat Boğa heykelinin ilerisinde TOMA'lar ve çevik kuvvetlerle barikat kurulmuştu. Polisin dağılın anonslarına rağmen yürüyüşe devam etmek isteyen kitleye tazyikli su ve plastik mermilerle saldırı başladı. Saldırıya karşı kitle de taşlarla ve havai fişeklerle karşılık verdi. Bahariye Caddesi'ne geri çekilen kitle burada kurduğu barikatlar arkasında direnişe devam etti. Saatlerce polisle devam eden çatışmada polisin hedef olarak kullandığı gaz bombaları ve plastik mermilere karşı kitle de banklarla yollara barikat kurarak havai fişek ve taşlarla direndi. Saldırıların sırasında bir foto muhabiri ve bir eylemci polisin attığı gaz fişegiyle yaralandı.

İki eylemcinin ise gözaltına alındığı bildirildi. Gece geç saatlere kadar devam eden çatışmada evlerden yükselen tencere tava sesleriyle Kadıköy'deki emekçiler de polise tepki gösterdi.

Antakya, Eskişehir, Çanakkale, Trabzon ve Samsun'da da eylemler yapılırken Ankara'daki eyleme de polis saldırısı olduğu ve Kennedy Caddesi civarında uzun süre çatışma yaşandığı bildirildi.

Yolsuzluklara karşı eylemler sürüyor!

Mersin

Mersin'de emekçiler 26 Şubat akşamı Forum önündeki Atıf Yılmaz Meydanı'nda biraraya geldiler. Burada "AKP'yi sıfırlıyoruz, sokağa eyleme çıkıyoruz" pankartı açarak AKP ilçe binasına yürümek istediler.

Mustafa Kemal Bulvarı'nda yürüyüş yapan eylemciler, AKP ve Erdoğan'ı teşhir eden sloganlar atarak İsmet İnönü Bulvarı üzerinde bulunan AKP Yenişehir İlçe binası önüne geldiler. TOMA'ların da olduğu polis barikatıyla eylemcilerin AKP ilçe binası önüne gitmesine önce izin verilmedi. Barikatın açılmasının ardından AKP önüne geçilip burada basın açıklaması yapıldı.

Açıklamanın ardından eylemciler tekrar İsmet İnönü Bulvarı'ndan geri döndüler. Mustafa Kemal Bulvarı'na geldiğinde bu kez AKP Yenişehir Belediye Başkan adayının seçim bürosuna yanlarında getirdikleri yumurtaları attılar. AKP pankartları, afiş ve bayraklar da eylemciler tarafından yırtıldı.

Eylem tekrar Forum alanına dönülmesinin ardından bitirildi.

İzmir

26 Şubat akşamı İzmir Alsancak Plevne Bulvarı'nda toplanan eylemciler buradan Lozan Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Lozan Meydanı'nda trafik iki yönlü olarak ulaşıma kapatıldı. Burada barikat kurup oturma eylemi yapıldı. Ardından Basmane'de bulunan AKP İlçe binasına gitmek için tekrar yürüyüşe geçildi. Eylemcilere bir süre polisler saldırdı ve TOMA'lardan su sıkıldı.

İzmir'de aynı manzara, eli sopalı polisler

Ayrıca Haziran Direnişi'nde gündeme gelen eli sopalı polisler tekrar meydana çıktılar. Fuar içinden çıkan ve elinde sopa olduğu görülen 'sivil polisler' de diğerleriyle birlikte eylemcilere saldırdılar.

Bu saldırıların ardından eylemcilerden bir kısmı Kıbrıs Şehitliği mevkiinde toplanmaya başladı. Saldırı sırasında 9 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi.

Yine gece eylem yapılan başka yerlerde oldu. İstanbul'da Okmeydanı, Gazi ve Beykoz'da eylemler yapıldı. Edirne'de Zübeyde Hanım Caddesi'nden AKP İl binası önüne yürünerek eylem yapılırken, Samsun'da da Atakum'da buluşulup AKP seçim bürosuna doğru yüründü.

30 Mart yerel seçimleri üzerine Ankara Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Belediye Başkanlığı

Seçim aldatma Greif'in açtığı yoldan devam

- 30 Mart'ta yapılacak yerel seçimleri ile başlayan seçim sürecine girerken, mevcut siyasal durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- 2014 seçimlerine düzenin siyasal bir kriz ile soluğunun kesildiği bir dönemde giriyoruz. Kuşkusuz ki bu tabloda Haziran Direnişi özel bir yerde duruyor. Yıllara dayalı birikmiş sosyal ve toplumsal hoşnutsuzluklar, Haziran'da Gezi Parkı'nda fitili ateşlenerek patlamış, tüm sathına yayılan güçlü bir toplumsal kalkışmaya dönüşmüştür. Kuşkusuz ki Haziran Direnişi, içinden geçtiğimiz tarihsel dönemde, dünya ölçeğinde ivme kazanan halk hareketlerinin Türkiye'deki bir halkası olmuştur. Bu sürecin AKP iktidarı için de sonun başlangıcı, düzen içi iktidar dalaşını tetikleyen faktör olduğunu söylemek mümkün. 17 Aralık'ta ortaya serilenler ve açığa çıkan Tayyip Erdoğan'ın oğluyla yaptığı konuşmalar, bu sistemin tepeden tırnağa yolsuzluk, rüşvet ve soygun düzeni olduğunu gösterdi. 2014 yerel seçimleri, bir yandan AKP'nin iktidar için güven oylaması niteliği taşıırken, öbür yandan, bir bütün olarak düzen güçleri için de sistemi onarma, yenileme, bu denli yıpranmış bir tablo içinde emekçi kitleleri düzene bağlama işlevi taşıyor. Bundandır ki, yerel seçimler bir yerel seçim olmanın fazlasıyla ötesine geçmiş bulunmaktadır.

Yerel seçimler yaklaşırken, Ankara'daki siyasal atmosfer ise, toplamdan doğal olarak farklı değil. Ek olarak belirtmek gerekir ki, AKP'ye karşıtlık, aynı zamanda Ankara'da 20 yıldır saltanat süren, kirli icraatların altına imza atan Melih Gökçek'e karşıtlıkla birleşmiş durumda. Öyle ki, Gökçek'ten kurtulmak adına, CHP'nin burjuva düzen arenasında daha fazla yer edinebilmek amacıyla çıkarttığı MHP devşirmesi aday ise ileri-sol emekçi kitleler tarafından alternatif olarak görülebiliyor. Düzen güçlerinin eteklerindeki taşırları bir bir döktüğü, birbirleriyle kıyasıya yarışacakları bir süreç yaşanacak gibi gözüküyor. Ancak elbette iç çatışmada ortaya dökülen pislikleriyle bu düzenin çivisi çıkmıştır. Güçlü bir sokak hareketinin geliştiği koşullarda bu çivinin yeniden eski yerine çakılması pek mümkün değildir.

- BDSP olarak yerel seçimlere hangi hedeflerle katılıyorsunuz?

- Seçimlere düzenin seçim oyununu bozmak, seçimler yoluyla işçi ve emekçilerin burjuva temsil kurumları ile düzene bağlanmasını engellemek, işçi ve emekçilere sisteme ilişkin yalın gerçekleri anlatarak, devrimci sınıf mücadelesini yükseltmeye çağırarak katılıyor.

Seçim çalışmamızda tümüyle, düzeni hedef alıyor, yerel yönetimler ve genel olarak parlamenter yanlısamları hedef alıyoruz. Haziran Direnişi'nin ardından düzen cephesindeki yolsuzluk operasyonlarıyla, seçim atmosferinin kitlelerde

yarattığı politizasyona yaslanarak, düzeni ve düzenin tüm kurumlarını teşhir etmeyi, seçimler yoluyla sistemin aklanma çabaları karşısında ortaya yayılan pisliklerin ancak devrimle çözüleceğini propaganda etmeyi, sömürü ve kölelik düzenini teşhir etmeyi ve tek gerçek çözümün işçi sınıfının kendi iktidarı olan sosyalizmde olduğunu anlatmayı hedefliyoruz. İşçi ve emekçi kitlelerin bilincini, örgütlenmesini devrimci temellerde geliştirmeye odaklanıyoruz. Özetle seçimleri, genel devrimci sınıf mücadelesinin bir parçası olarak ele alıyoruz.

- Sizden önce Ankara Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayı olarak açıklanan Şinasi Topçu'nun adaylığı reddedildi. Bu tutumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, 3 büyük kentte 3 aday gösterdi. Bu bir tercihin ürünüydü. Ankara'dan ise, yıllarını devrimci mücadeleye vermiş, karayolları işçisi Şinasi Topçu aday gösterildi. 2 dönem önce Nevşehir'e bağlı Hacibektaş ilçesinde bağımsız belediye başkan adayı olan, yaşamını sosyalizm mücadelesine adanmış, birçok kez gözaltına alınmış, işkencelerden geçirilmiş, 12 Eylül mahkemelerinde yargılanmış Şinasi Topçu'nun başvurusu İl Seçim Kurulu tarafından reddedildi. Gerekece olarak 12 Eylül döneminde devrimcilere uygulanan yargı terörünün bir parçası olan davaların adli sicilinde yer alması gösterildi, aldığı cezalardan kaynaklı seçimlere katılabilmesi için "memnu haklarının" iade edildiğine dair mahkeme kararı şart koşuldu. Kendi çıkarları söz konusu olduğunda, bir gece içinde yasa çıkaran hatta olanı da uygulamayan demokrasilerinin sınırlarını da bir kez daha bu vesileyle göstermiş oldular. Geline aşamada bizim için önemli olan adayın kim olduğu değil, devrimci programın işçi ve emekçilere taşınabilmesidir. O nedenle yeni bir başvuruyla devrimci seçim çalışmamızı kesintisiz bir şekilde sürdürüyoruz.

- Nasıl bir seçim çalışması yürütmeyi planlıyorsunuz?

- Yukarıda da ifade ettiğim gibi, seçim çalışmamız tümüyle düzeni mahkum eden, kitlelerin bilincini düzenden ve onun kurumlarından koparmaya çalışan bir temelde yürüyecek. Her fırsatta emekçilerin gerçek sorunlarının bu düzende, üstelik yerel yönetimlerle çözülemeyeceğini anlatacağız. İçinden geçtiğimiz süreci devrimler dönemi olarak tanımlıyorsak, hele ki Haziran Direnişi de yeni devrimlere her zamankinden daha yakın olduğumuzu bize muştuluyorsa, bizler de "başka bir dünyayı" işçi sınıfının iktidarıyla kurulacak sosyalist bir düzenin propagandasını en güçlü bir şekilde yapacağız. Yerel yönetimler kapsamındaki sorunlar da dahil olmak üzere, emekçilerin tüm temel

sorunlarının gerçek çözümünü emekçi kitlelere tüm yalınlığıyla anlatacağız.

Aynı zamanda kentin yerel sorunları da dahil olmak üzere, işçi ve emekçilerin güncel sorunlarını, demokratik istemlerini mücadelenin konusu haline getireceğiz.

Ancak özel olarak belirtmek gerekir ki, tüm çabamızı işçi sınıfına, sanayi havzalarına yöneltecek, bu alanlara yönelik yoğunlaştırılmış bir çalışmayı esas alacağız. Bu tercih, hiçbir şekilde siyasal faaliyetin daraltılması anlamına gelmiyor. Tam tersine, kitle hareketinin önünü açacak olan işçi sınıfının örgütlü gücüdür. Kendi içinde heterojen bir nitelik taşıyan Haziran Direnişi'nin de işçi sınıfının örgütlü gücü ile yer almaması, bu direnişin en temel eksikliklerinden birini oluşturuyordu, ama Haziran bir başlangıçtı sadece. Bugün en yakıcı ihtiyaç, işçi sınıfının devrimci enerjisini açığa çıkarmak ve örgütlü gücünü yaratmaktır. Seçim çalışmasını da bu eksende ele alıyoruz. Çalışmamız kapsamında ilk olarak Sincan İşçi Birliği'nin düzenlediği toplantıya katıldık. Farklı siyasal görüşlerden işçi arkadaşlarla, seçimler ekseninde anlamlı tartışmalar yaptık. Benzeri toplantıları farklı sanayi havzalarında işçilerle de sürdürmeyi planlıyoruz. Seçim büromuzun da bu anlayışla tuttuk. Örneğin OSTİM'de, seçim büromuzu atölyelerin arasında açtık. Öyle ki gelip geçen işçi arkadaşlar dahi "sanayinin içinde seçim bürosu mu olur" diyerek şaşkınlıklarını ifade ettiler. Önümüzdeki süreçte de havzalarda yoğunlaşan, işçileri taraflaşmaya ve sınıf mücadelesini yükseltmeye çağırarak bir çalışmayı örmeye devam edeceğiz.

Aynı zamanda seçim çalışmamız bahar sürecinin 2 temel gündemi olan 8 Mart ve Newroz ile içiçe geçiyor. Bu süreçte 8 Mart'ta kadınlara dayatılan her türlü baskı, gericilik ve eşitsizliğe karşı kadınların gerçek kurtuluşunun devrimde olduğunu anlatacağız. Kadınları özgürlük ve eşitlik için mücadeleyi yükseltmeye çağıracağız. Kürt halkının baskı ve eşitsizliğe karşı direnişinin simgesi olan Newroz'da ise, reformist güçlerin düzene yedeklenme ve Newroz'u seçim şovuna dönüştürmeyi amaçlayacakları günde, Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini öne çıkaracak ve Kürt sorununun devrimci çözümünü ortaya koyacağız.

Düzenin seçim oyunu ve aldatmacaları karşısında işçi ve emekçileri devrimci sınıf mücadelesini yükseltmeye çağıracağız bu dönemde seçim çalışmamızın temel politik hattını ise direnişlerle dayanışma oluşturuyor. İstanbul'da 17 gündür devam eden Greif direnişi, işçi sınıfı için yürünmesi gereken yolu gösteriyor. Dolayısıyla, biz de tüm süreç boyunca gerçek çözümün işçi sınıfının fiili-meşru mücadelesinden geçtiğini güçlü bir şekilde ortaya koyarak, hem Greif direnişi ile etkin bir dayanışmayı öreceğiz, hem de Ankara'da işçi ve emekçilere güncel

kan Adayı Melek Altıntaş ile konuştuk...

Devrimci sınıf mücadelesine!

planda gerçek çözümü işaret edeceğiz. Süreci içinde yürütülecek etkin bir çalışmayı 23 Mart'ta direnişçi işçilerin katılımıyla gerçekleştireceğimiz "Tekel'den Greif'e, işçi sınıfı seçimini yaptı, DİRENiŞ!" etkinliğiyle tamamlayacağız.

Ayrıca açtığımız seçim büroları da, seçim gündemlerini en etkin şekilde işlediğimiz, emekçi kitlelerle buluşturduğumuz mekanlar olacak.

Özetle, devrimci seçim çalışmamızın başarısının temel kıstası, ne kadar işçi ile bulduğumuz, işçileri ne oranda taraflaştırdığımız ve sınıf mücadelesine kattığımız olacaktır.

- Seçim çalışması sırasında nasıl tepkiler alıyorsunuz?

- Kuşkusuz ki, seçim çalışmamız, kendinden menkul bir çalışma değil. Bugüne kadar yürüttüğümüz siyasal sınıf çalışmasının yoğunlaştırılmış bir parçasını oluşturuyor. Ancak seçim süreci şu ya da bu oranda kitleleri taraflaştırdığı için farklı tepkilerle karşılaşılıyor. Bir yandan "kazanamayacağımızı" bilmemize rağmen neden seçimlere katıldığımızı anlamaya çalışanlar, bağımsız aday çıkartarak Gökçek'e kan taşıdığımızı düşünenler, solun parçalı tablosunu eleştirenler, seçimlere katılmanın anlamsız olduğunu düşünenler vb. Kitlelerin politikaya açık olduğu dönemlerde böylesi yaklaşımlar, tartışma zeminlerimizi de çoğaltıyor. Zira biz emekçi kitlelerin düzene kanalizasyonunu, bilinçlerinin dumura uğratılmasını engellemek için seçimlerde bir taraf olarak yer alıyoruz. Çok açık ki, seçim sürecinde iki cephe var. Düzen güçleri, düzene kan taşıyanlar ile devrim cephesi. Devrim cephesini tek başına temsil eden komünistlerin ise dayandığı devrimci sınıf programı ve ilkeli duruşları var. Bu açıdan güçlü bir

propaganda zemini yakaladığımızı düşünüyoruz.

- HDP'nin seçim platformu ve ortak sol aday konusunda ne düşünüyorsunuz?

- Komünistler olarak burjuva temsil kurumlarında - henüz yıkamadığımız koşullarda- çalışmayı reddetmiyoruz, devrimci amaçlar uğruna bu kurumlardan faydalanmak amacıyla da seçimlere katılıyoruz.

Ancak her şeyiyle merkezi devlet aygıtına tabi olan, burjuva sınıf egemenliği yıkılmadan emekçilerden yana bir işlev görmesi mümkün olmayan yerel yönetimlere ilişkin hayaller yayılmasına da karşı çıkıyoruz. Türkiye'deki reformist güçlerin parlamentoya ve burjuva temsil kurumlarına ilişkin yaptıkları ise tam da hayal yaymaktır. Yıllardır seçimlerde Kürt hareketi merkezli oluşan bloklar, bugün yerini HDP'ye bırakmış durumda. HDP, bundan önceki seçimlerde olduğu gibi, yerel seçimlerin ardından kurulacak "yerel iktidarlar"a dayanarak parlamenter bir yoldan düzenin değiştirilebileceği yanlısını kışkırtıyor.

Ankara'da reformist güçlerin bir diğer odağını ortak sol aday oluşturuyor. Halkevleri, ÖDP, TKP ve EHP'nin oluşturduğu platformun ortak adayı ise Kaya Güvenç. Biz kişileri değil, programları esas alırız. Ancak ne yazık ki, platformun ortak programını/bildirgesini henüz görebilmiş değiliz. Kamuoyuna yapılan açıklamalar sol meclis konusunda açık bir fikir veriyor. Sol meclis üzerine düşüncelerimizi de özetleyecek olursak, öncelikli olarak meclis, sol güçlerin, sokaktaki mücadelenin ardından seçim sürecindeki birliği olarak ifade ediliyor. Solun birleşmesi ve ortak tutum alması açısından öneminden dem vuruluyor. Öncelikle söylemek gerekir ki, birlik sandıkta değil, sokakta sağlanırsa bizim için ancak bir anlam taşır. Uzaklara

gitmeye gerek yok, Haziran Direnişi'nde kitleler sokaklara çıkmışken, sol güçlerin birlikteliği çok daha elzem iken, platform bileşenlerinin (EHP hariç) benmerkezci tutumları ilerici sol güçler açısından halen hafızalardadır. Çok açık ki böylesi bir süreçte tutumlar dahi, bileşenlerin "güç birliği" anlayışlarını ortaya sermektedir. AKP'nin geriletilmesi temelinde "solun güç birliğine" vurgu yapanlara sormak gerekiyor. Bu ihtiyaç sadece Ankara için mi geçerlidir? Diğer metropoller için birliğin temel kriterleri (AKP'nin geriletilmesi, sağcı adaylara mahkum olmamak, solun güç birliği vb.) geçerli değil midir? Geçtik metropollerini, Ankara'da ortak zeminlerde buluşabilen yapıları, Hatay'ın küçük bir ilçesinde (Defne) 2 ayrı aday çıkarmayı gerektiren sebepler dar grupsal kaygılar dışında ne olabilir? Sorular uzatılabilir. Ancak söylemeye çalıştığımız, bu yapıların mücadele programı ekseninde değil, sadece Ankara'da (bileşenlerin 2'sinin Kemalpaşa ve Hopa'daki birliği dışında) seçim/sandık eksenli biraraya geldikleri gerçeğidir.

Tüm bunlarla bağlantılı olarak, kuşkusuz ki biraraya getiren en temel zemin ise, AKP'nin geriletilmesi politikası ve "sağcı adaylara mahkum olmamak" söylemleridir. Kuşkusuz ki, "sağcı adaylara mahkum olmamak" söylemi ve sol meclisin adımlarının atılması CHP'nin "sağcı aday" çıkarmasından sonra gündeme gelmiş bulunuyor. Zira, bileşenlerin CHP'nin "sol" değil de sağ adaylar çıkarması üzerine yazdıkları yeterli fikir veriyor.

Ek olarak söyleyelim, "sağ adaylar" karşısında "sol aday" çıkartılmasının arkasında "sosyalizm programı" yer almamaktadır. Sosyalizmi eksen almayan bir "sol" olsa olsa burjuva sol muhalefet rolünü üstlenebilir. Dolayısıyla sol meclisin temel politik hattı, burjuva düzen sınırları içinde bir yer tutmak, sistemi reforme etmeyi içermektedir.

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

- Haziran Direnişi'ndeki ilk kalkışmanın ardından yeni sarsıntılar elbette ki gelecektir. Nasıl ki, Haziran Direnişi, bugüne kadar yerleşik algıları kırıp toplumsal mücadelenin değiştirici gücünü simgeliyorsa, 17. gününü geride bırakan Greif direnişi de tam da Haziran'ın açtığı yoldan, sınıf hareketindeki yeni bir mücadele anlayışını simgeliyor. Dolayısıyla sınıf hareketinin önünü açmak, yeni Greifler'in yaratılmasından geçiyor. Kitlelerinin umudunun düzene bağlanmak istendiği seçim sürecinde, Greif'in açtığı yoldan devrimci sınıf mücadelesi çağrısını yükseltmek büyük bir önem taşıyor. Hepimize başarılar diliyorum.

“Yurtseverlik sınavı”ndan Sol Cephe’ye...

K. Toprak

“Sol cephe” de dahil olmak üzere, birlikte mücadele ihtiyacına temelli bir vurgu yapanlar, sadece Ankara’da, o da CHP Mansur Yavaş gibi tescilli bir faşist aday olarak gösterdikten sonra biraraya gelebilmiş durumdalar.

Yaklaşık 3 ay önce gazetemizde TKP’nin ideologlarından Kemal Okuyan’ın “Sol’un yurtseverlik sınavı” kitabı üzerine “Köksüz bir yazarın kök arayışı” üst başlığı ile 3 bölümlük bir eleştiri yazısı yayınlanmıştı. Bu yazıda “yurtseverlik” kavramının sınıfsal içeriğini ele almaya çalışmış, “okuyan” ama çarpıtıcı yazardan dökülen incilerin gerçekte hangi ideolojik sınıfsal duruşa tekabül ettiğini ortaya sermeye çalışmıştık. Yine bu yazımızın son bölümünde o dönem pratik olarak hayata geçmeyen, ancak politik olarak öne sürülen “sol cephe” politikasına da muhtemel muhatapları ve sonuçları üzerinden bir değinme yapmıştık.

3 bölüm halinde yayınlanan bu yazımızın son bölümünün yayınlandığı hafta “sol cephe”de resmi olarak kuruluşunu ilan etti. Bunun da ötesinde geride kalan bu yaklaşık 3 aylık zaman zarfında “sol cephe” politik ve örgütsel sonuçları ile de önümüze bir dizi veri sermiş bulunuyor. Bu nedenle ve artık sol hareket için bir turnusol kâğıdı işlevi gören seçim ortamında bu cepheden ortaya konulan politikaları ve politik sonuçlarını bir kez daha kısaca ele almakta fayda var.

“Sol cephe”: Kimin cephesi?

Kemal Okuyan ve “sol cephe” üzerine kalem tutan her yazar ısrarlı bir şekilde bu politikanın TKP’nin örgütsel bir uzantısı olarak ele alınamayacağını söylüyor. Bu çevrenin geçmiş dönemlerden bildiğimiz pratikleri ile karşılaştığımızda farklı bir yaklaşım olarak ortaya çıkan bu tablo, esasında esnek bir örgütlenmeye dair doğru bir kavrayışın değil, bu zeminde birleşmeye çalışan güçlerin-unsurların hassasiyetlerinin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkıyor. Sol hareket ile yaptığı her işte türlü yöntemlerle kendini dayatan politikaları ile tanıdığımız TKP, söz konusu olan başta CHP içindeki kimi unsurlar olmak üzere ulusalcı anlayışlar ile biraraya gelmeye çalışırken sol cephe kuruluş toplantısında bizzat Kemal Okuyan’ın ağzından ifade edildiği gibi kendisini ön plana çıkartmamak için özel bir gayret içerisine giriyor.

Ya da aynı toplantıda, yine Kemal Okuyan’ın dilinden söylendiği gibi “CHP’nin ya da başka bir siyasi partinin çizgisini tartışma”mak gerekse de Sol Cephe’nin bir dizi platformunda Kürt hareketine ve eksenindeki HDP’ye yönelik bir dizi eleştiri yapılmakta. Tabii ki, buradaki sorun Kürt hareketinin ya da HDP’nin eleştirilmesinde değil. Keza, bizler de ideolojik olarak çok daha sert bir şekilde Kürt hareketini ve HDP’yi devrimci bir eleştiriye tabi tutuyoruz. Ancak TKP ideologu Kemal Okuyan ve diğer sol cephelilerimiz HDP’yi sınırsız bir eleştiri yağmuruna tutuyorken “CHP’nin çizgisini” tartışmamak yönünde özel bir eğilim sergiliyorlarsa burada açık bir ciddiyet ve samimiyet bunalımı vardır. Bu ise TKP çizgisini bilenler için zerre kadar şaşırtıcı değildir.

Keza, “sol cephe”nin ön sürecinde Halkevleri, EMEP, ÖDP gibi TKP’nin kardeş kurum ve partileri ile yaptığı görüşmelerden sonuç alamaması, bu süreç onu

bütünüyle CHP’nin ulusalcı çizgisi ile baş başa bırakmış durumdadır. Emperyalist merkezlerde işletilen CHP’nin AKP’nin alternatifi olarak hazırlanmasına yönelik politikalar ile birarada düşündüğümüzde “sol cephe”nin doldurabileceği tek boşluk da düzen için burjuva sol muhalefet boşluğudur.

“Sol cephe” burjuva aydınlanmacılığının resmidir

Elbette hem TKP’lilerin, hem de Sol Cephe içinde biraraya geldiği ulusalcı unsurların bu konuda zerrece bir çekincesi yoktur. Zira, “sol cephe”nin de ötesinde bizzat TKP’nin çizgisi özü itibari ile burjuva aydınlanmacılığı ile sınırlı bir karakter taşımaktadır. Ne muhalefetin sınıf eksenli bir zeminde örgütlenmesi gerekliliği üzerine atılan hamasi nutuklar, ne de sosyalizm üzerine kuru güzellmeler bu gerçeği değiştirmemektedir. Zira “sol cephe”nin köşe taşlarını dizen her bir yazar aydınlanmacılık, özgürlükçülük, eşitlikçilik gibi kavramları ele alırken söze hep aydınlanmacılıktan başlamakta, AKP’nin sınıfsal olarak hangi ihtiyacın ürünü olduğunun üzerinden çoğu durumda atlayarak her fırsatta konuyu dinci gericilik eksenine sıkıştırma eğilimindedir.

“Köksüz bir yazarın kök arayışı” yazımızda da belirttiğimiz gibi Haziran Direnişi ile birlikte TKP’nin yıllardır yaşadığı bayrak sendromunu bu kadar rahat geride bırakabilmesinin, bugün artık tüm açıklığı ve rahatlığı ile burjuva cumhuriyetin bayrağını sahiplenebilmesinin gerisinde de aynı burjuva aydınlanmacı çizgi yatmaktadır. Birleşmeye çalıştığı ulusalcı çizginin bu konudaki köklü hassasiyetleri ise pragmatist politika tarzı ile birlikte onu bu adımlar konusunda daha da hızlandırmakta ve sevklenmektedir.

AKP karşıtlığına sıkışmak ya da sınıf eksenli bir cephe kurmak

Bu ideolojik konumlanışın pratik politikadaki doğal karşılığı ise AKP karşıtlığına indirgenen bir politika yapış tarzıdır. Kaldı ki bu, tek başına TKP’nin ya da “sol cephe”nin değil, bir bütün olarak reformizmin kendisini siyasal plandaki ifade ediş tarzıdır. En nihayetinde egemen sınıfın somut durumdaki temsilcisini hedefe çakmak bir başka durum, onun kendisini ifade ettiği politik zemine çakılıp kalmak bir başka durumdur. Somut durumdaki “sol cephe”nin yaptığı doğrudan ikincisidir. Öyle ki, bu durum gelinen yerde “sol cephe”nin köşe taşlarını dizen kimi yazarları dahi rahatsız eden bir aşamaya gelmiş durumdadır. Örneğin “sol cephe”nin kuruluş çalışmalarını duyuran Ali Rıza Aydın 26 Aralık tarihli “Sandık buluşması” başlıklı yazısında kimilerince sol cephenin sandık yükünün altında boğulmaya çalışıldığından yakınmaktadır. Açık ki bu yakınma “sol cephe”de biraraya gelen unsurların “Ne olursa olsun AKP’yi

gönderelim!” anlayışının doğal bir sonucudur. Kuruluş toplantısında her yerde yapılamayacağı ifade edilse de kimi yerlerde sol cephenin kendi adaylarını çıkarabileceğinin ve çıkartılması gerektiğinin tartışılmasına rağmen bu açıdan tek bir örnek dahi bulunmaması da söz konusu cephenin somut durumunu göstermesi açısından önemlidir.

Kaldı ki, hem dinsel gericiliği geriletmenin, hem de AKP ile hesaplaşmanın asıl yolu özü itibari ile sermayeye karşı emek cephesini oluşturabilmek ve bu cepheyi genişletebilmek ile mümkündür. Bunun tek koşulu ise politikayı sınıf zeminine taşıyabilmek, bu zeminde sınıf içindeki her türlü ayrımı silikleştiren bir emek mücadelesini örgütleyebilmektir. Haziran Direnişi sırasında temel bir zaaf olarak ortaya çıkan bu tablo için bugünlerde aslında oldukça önemli imkânlar da bulunmaktadır. Her şeyden önce 3 haftaya yakındır fabrikalarında işgal eylemini sürdüren Greif işçilerinin direnişi bu açıdan yol göstericidir. Sınıf mücadelesinin dinamikleri önümüzdeki günlerde benzer örneklerin artabileceği yönünde veriler taşımakla birlikte, Haziran Direnişi’nden ders çıkartmak isteyenlerin, oradan çıkarttığı dersler ile sermaye sınıfı ile hesaplaşmak isteyenlerin bakması gereken yer doğrudan buralardır.

Ciddiyet ve samimiyet bunalımının bir başka yönü

Kuşkusuz “sol cephe” üzerine daha birçok söz söylenebilir. Ancak söyleyeceklerimiz özü itibari ile bugüne kadar söylediğimiz temel yaklaşımların birer izdüşümü olacaktır. Bu nedenle “sol cephe”yi ele alırken burada biraraya gelen kuvvetlerin kimler olduğu ve kendilerine nasıl bir hat çizdikleri üzerine yaptığımız bu kısa hatırlatmalar yeterli olacaktır.

Yine de, bitirirken “sol cephe” üzerinden ortaya konulan politikanın samimiyetsizliği üzerine bir hatırlatma yapmakta daha fayda var. Daha önce de “Köksüz bir yazarın kök arayışı” yazısında söylediğimiz gibi, “sol cephe” özü itibari bugüne kadar sol içinde defalarca kez dile getirilen birlikte mücadele ihtiyacına yeni bir vurgudan ibarettir. “Sol cephe” de dahil olmak üzere böyle bir ihtiyaca temelli bir vurgu yapanlar, sadece Ankara’da, o da CHP Mansur Yavaş gibi tescilli bir faşist aday olarak gösterdikten sonra biraraya gelebilmiş durumdalar. İşin daha da ilginç Ankara halkının karşısına “Solun Ortak Adayı” sloganı ile çıkan bu güçler, Ankara dışındaki hemen her yerde durumu suskunluk ile geçiştirmekte, ya da Hatay’ın Defne ilçesinde olduğu gibi karşı adaylar çıkararak kendi deyimleri ile diğerlerini “CHP sağcılığına yol vermekle” suçlamaktalar.

Sadece bu durumun kendisi bile, “sol cephe”yi de kapsayan şekilde bir bütün olarak reformizmin düzen siyaseti ve seçimler karşısındaki konumunu görebilmek, ciddiyet ve samimiyet yoksunluğunu ortaya sermek açısından fazlasıyla yeterlidir.

Mücadeleyi değil, sandığı çare olarak gösteriyorlar!

Sermaye sınıfı işçi ve emekçileri burjuvazi düzen partileri aracılığı ile kendi politikalarına yedeklemek, seçim aldatmacası ile bir kez daha oyalamak için her türlü oyunu devreye sokuyor.

Sermaye iktidarı, adına "demokrasi" dediği bir seçim oyununu daha sahnelemeye başladı. Böylece sermaye partileri birbirlerinin aynı olan programları ile bir kez daha oy talep etmek için milyonların karşısına görücüye çıkmaya başladılar. Öte yandan AKP-cemaat arasındaki it dalaşı ile gelişen rejim krizinin sonucunda sermaye iktidarı ciddi bir istikrarsızlığa doğru sürükleniyor.

Sermaye iktidarı düzen siyasetinin geleceği açısından içine düştüğü bataklıktan kurtulmak için 30 Mart yerel seçimlerine yaşamsal bir önem veriyor. Düzeninin tüm kurumlarına ilişkin kitlelerin duyduğu güvende önemli çatlaklar olduğundan hem düzen partileri hem reformist-liberal sol partiler sahte vaatlerde bulunmakta ve boş hayaller yaymakta zorlanıyorlar. Çünkü yaşanan tüm sorunların kaynağı olan sermaye düzeni sorunlarımızı çözmek bir yana daha da büyütüyor. Kapitalist düzenin içine düştüğü iktisadi bunalımın ürünü olan sosyal yıkım ve burjuva iktidar aygıtındaki çürümenin boyutları artıyor. İşsizlik ve sefalet ücretleri ile milyonlarca işçinin açlığa mahkum edildiği, ülkenin kölelik düzeninin hüküm sürdüğü bir taşeron cumhuriyetine çevrildiği, temel tüketim mallarının sürekli pahalalanması ile ücretlerin eridiği bir süreçte işçi ve emekçilerde mayalanan öfke her geçen gün daha da büyüyor. Yoksulluğu ve sefaleti katmerleştiren yeni gelişmelerle servet-sefalet arasındaki uçurum ise daha da derinleştiriyor. Bu tabloda kapitalizmin bunalımının üzerinden patlak veren düzen içi kapışma ise yağma, talan, yolsuzluk, rüşvet dahil olmak üzere düzenin tüm pisliklerinin ortaya dökülmesi gibi önemli bir olanak yarattı. Güçlü bir sınıf ve emekçi hareketinin varlığı koşullarında bu gelişmelere dayanılarak devrimci bir kanal açabilirdi.

Bunun gerçekleştirilemediği yerde toplumsal zenginliğin paylaşımı üzerinden süren bu kavgada işçi sınıfı, bugünkü bilinç ve örgütlenme düzeyinin geriliğinden kaynaklı hepsi birbirinin aynı olan sermaye uşaklarından hesap soracak siyasal bir taraf olarak mücadele alanına çıkamıyor. Bu nedenle sermaye sınıfı işçi ve emekçileri burjuvazi düzen partileri aracılığı ile kendi politikalarına yedeklemek, seçim aldatmacası ile bir kez daha oyalamak için her türlü oyunu devreye sokuyor.

İşte bu aşamada dün olduğu gibi bugün de her sınıf ve onun temsilcileri seçimler gündemine kendi sınıfsal çıkarları üzerinden müdahale ediyor. Düzen ve devrim cephesi arasındaki saflaşmanın niteliği işçi sınıfının seçimler karşısında alacağı tutumu belirler. Sınıf ve emekçi hareketinin

sermaye karşısında bağımsız, kitlesel, devrimci, militan bir mücadele hattından uzak olması ile sendikal örgütlüklerin sahip olduğu uzlaşmacı-bürokratik çizgi arasında kopmaz bir ilişki vardır. Sendikal hareket bugün sınıfın karşı karşıya kaldığı cumhuriyet tarihinin en kapsamlı saldırıları üzerinden beklemeci, icazetçi ve

direniş iradesi örgütlemekten uzak duruyor. Sendikal harekete hakim olan bu aynı bürokratik-uzlaşmacı çizgi işçi ve emekçilerin çalışma yaşamına ilişkin ekonomik-sosyal talepleri etrafında hak alıcı, militan, uzun soluklu bir mücadele örmelerine engel oluyor. Fiili-meşru mücadeleden kaçış üzerinden kendini gösteren bu gerçeklik elbette ki seçimler gibi temel bir siyasal süreçte sendikaların aldığı tutum ve yaklaşımı doğrudan belirliyor.

Bu anlamda bugün için sendikal hareketi etkisi altına alan üç ayrı eğilim ve tutumdan bahsetmemiz mümkündür. Biri sendikaların burjuva düzen siyasetine eklenilen ve onun organik bir parçası olarak hareket

eden açık işbirliği pratiğidir. Seçimlerde bu pratik işçi ve emekçilere, sınıf ve emekçi düşmanı partileri çözüm olarak gösteren bir yaklaşımda ete-kemiğe

bürünmektedir. Diğeri ise sendikaları siyaset üstü kurumlar olduğu görüşü üzerinden şekillenen ve siyasal gelişmeler karşısında tutum almayan anlayıştır.

Son olarak reformist hareketlerin hakim olduğu ve KESK özgülünde kendini gösteren emekçilerin temel ekonomik sosyal sorunları üzerinden ciddi bir mücadele programı ortaya koymadığı halde güncel siyasal gelişmelere yönelik refleksler gösteren çizgi var. Bu çizgi seçimlerde açık ya da üstü kapalı bir şekilde reformist sol partileri adres olarak göstermektedir. KESK kamu emekçileri hareketinin görev ve sorumluluklarına uygun bir eylem ve mücadele hattından uzak durmakta, ancak siyasal süreçlere ise aksine büyük bir önem vermektedir. Ancak söz konusu olan pek çok işkolunda kamu emekçilerinin yaşadığı sorunlara yönelik acil talepler, örgütlenmenin sorunlar ve mücadelenin ihtiyaçları olduğunda ise ciddi bir ilgisizlik söz konusudur. Bu sendikal anlayış on binlerce kamu emekçisinin neoliberal saldırıları geri püskürtmek hedefli ciddi bir mücadele programı ile hareket etmemektedir. Elbette kamu emekçilerinin talepleri için etkili bir mücadele verilmediği, acil sorunlarına karşı işyerlerinde taban inisiyatifi öne çıkartılmadığı yerde geliştirilen bu siyasal reflekslerin gücü ve etkisinin sınırlı kaldığını ise burada vurgulamalıyız. Öyle ki bu refleksler kamu emekçilerinin eylem ve bilincine devrimci bir program üzerinden yön vermekten uzaktır. Siyasal arka planı reformistlerin düzen sınırlarına hapsolmuş programatik çizgine dayanmaktadır. Sınıf ve emekçi hareketinin çıkar ve ihtiyaçları üzerinden siyasal süreçle bağ kurmayan siyasal müdahale çabasının (yer yer anlamlı olmakla birlikte) emekçi hareketini güçlendirmesi söz konusu olmamaktadır. Bu durum

“

Haziran Direnişi ve 17 Aralık yolsuzluk operasyonu ardından sendika ağalarının aldığı utanç verici tutum, seçimler sürecinde aldıkları ve alacakları tutum açısından turnusol işlevi olmuştur. Sendikal ihanet çetesinin sınıfın en ağır ekonomik-sosyal yıkımı ile karşı karşıya iken sermaye iktidarına hizmet için hazırda beklediğinden kuşku yoktur.

”

KESK'e hakim olan iki temel reformist-sol odağın politik çizgisinin ürünü ve yansıması olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu tablo sonuç olarak 30 Mart yerel seçimlerinde ise KESK'in HDP ile Halkevleri, ÖDP, TKP arasında kümelenmiş iki reformist kamp üzerinden hareket edeceğini göstermektedir. Böylece 'yerel iktidarlaşma' ve 'belediye sosyalizmi' hayalleri ile kitlelerin umut ve beklentileri yeniden düzene bağlanmakta, emekçilerin bilinci düzeni sınırlarının içine hapsedilmektedir. Gelişmelerin seyri sınıf mücadelesine çekilmesi, sömürünün-sefaletin sorumluları olan sermaye düzeninden ve işbirlikçilerinden hesap sormaya çağırılması gereken kamu emekçileri AKP karşıtlığına indirgenmiş bir çizgide sandığa çağrılacağını göstermektedir.

Buradan altı çizilmesi gereken nokta sınıfın siyasallaştırılması mücadelesinde sendikaların işlevidir. İşçi sınıfının yaşadığı tüm sorunlar ve istemler bir bütündür. Sınıfın acil iktisadi ve sosyal talepleri ile siyasal istemleri arasında kopmaz bir ilişki vardır. İşçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyinin gelişmesi hak ve özgürlükleri için sınıf mücadelesinde yerini almasına bağlıdır. İşçi ve emekçilerin siyasallaşması sınıf mücadelesi okulundan eğitilmesinden geçer. Milyonlarca emekçinin burjuva siyasal gericiğin her türlü renginin etkisinden kurtulmasının tek çaresi budur. Sorun sendikaların şu ya da bu siyasal odağı işaret edip etmemesi değil düzenin seçim oyununun sınıf mücadelesinde tuttuğu yere ilişkin işçi sınıfı safalarında bir bilinç açıklığı yaratıp onları devrimci sınıf mücadelesine çekebilmesidir.

Bu bağlamda Haziran Direnişi ve 17 Aralık yolsuzluk operasyonu ardından sendika ağlarının aldığı utanç verici tutum, seçimler sürecinde aldıkları ve alacakları tutum açısından turnusol işlevi olmuştur. Sendikal ihanet çetresinin sınıfın en ağır ekonomik-sosyal yıkımı ile karşı karşıya iken sermaye iktidarına hizmet için hazırda beklediğinden kuşku yoktur.

Türk-İş'in 15 Şubat'ta Ankara'da gerçekleştirdiği miting bunun yansıdığı bir alan olmuştur. Miting Yatağan işçileri ve karayolu işçileri başta olmak üzere özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırısına karşı mücadele etme iradesi ortaya koyan tabanın baskısı üzerinden gerçekleştirilmiştir. Ancak on binlerce üyesini kapsamlı saldırılara karşı hareketsiz bırakarak fabrika ve işyerlerine sırtını dönen, işçilerin üretimden gelen gücünü kullanmasına engel olan tescilli ihanetçi çizginin bu mitingi hava boşaltmak için yaptığı açıktır. Taşeron köleliğine karşı örgütlenen miting ciddi bir mücadele hattı ortaya koymamış, üstüne üstlük Türk-İş Başkanı Ergun Atalay kürsüden AKP'den sandıktan hesap sorma çağrısı yaparken diğer taraftan arsızca düzen partisi CHP ve BBP partisine selam yollamıştır. Tarihleri sınıfa ihanetle dolu olan bu sendika ağlarının sermaye partileri ile kol kola sınıfa ihanetçi geçmişlerinin devamı olan bu tutum taşeron köleliğine karşı mücadele etme isteği taşıyan işçileri dayanaksız hayallerle aldatarak, düzen içi it dalaşında taraflaştırmaya hizmet etmektedir. Sendika ağları böylece sömürü düzeninin efendilerinin çanak yalayıcılığını yapmaya devam etmektedirler.

İçinden geçtiğimiz tarihsel süreç siyasal mücadele ile iktisadi-sosyal mücadele arasında güçlü bağlar kurulmasını kolaylaştıran önemli olanaklara sahiptir. Bu çerçevede sınıfın bağımsız devrimci sınıf tutumu üzerinden mücadele alanlarına çağırarak ve bu doğrultuda kararlı bir çaba vermek doğru devrimci tutumdur.

Hırsız yaratan düzenden kurtulmalıyız!

Kurtuluş için Greif işçilerinin yolundan ilerleyelim!

Dün akşam yayınlanan ses kayıtlarıyla Tayyip Erdoğan ve hükümetinin ipliği iyiden iyiye pazara çıkarıldı. Bu kayıtlar ülkenin adı bir hırsızlar şebekesi tarafından yönetildiği gerçeğini bir kez daha tescilliyor. Bunun için emekçi halkın öfkesi kabarıyor, "Hükümet istifa!" sesleri yükseliyor.

Kuşkusuz bu talep son derece haklı ve meşrudur. Çünkü milyonları canından bezdiren ekonomik, sosyal ve siyasal politikalara imza atan ve artık hırsızlığı tescillenmiş olan bu hükümetin hiçbir ahlaki, siyasal ve hukuksal meşruiyeti kalmamıştır.

Hırsızlardan kurtulmak yetmez!

Bununla birlikte BDSP olarak şu gerçeğin altını bir kez daha çizmek istiyoruz. Hırsızlık ve kirlenme, Tayyip Erdoğan ve hükümetiyle sınırlı değildir. Bugün Tayyip ve hükümetinin ipini çekenlerden kimisinin onun yakın zamana kadar ortakları olduğu, hem de Tayyip'e karşı bir seçenek olarak öne sürülenlerin arkasındaki asıl aktörlerin, emperyalistlerle tekelci burjuvazi olduğu unutulmamalıdır. Bunlar yaşadığımız soygun düzeninin efendileridir.

Milyonlarca insanın belini büken, emeğini çalan, çalınan emekleri üzerinde saltanatlar kuran, tüm bu kirli işleri için de Tayyip gibilerini kullanan onlardır. Anlaşılan o ki, bu düzenin efendileri geçmişte hep yaşadığı gibi kullanım ömrünü bitirmiş uşaklarını yenileriyle değiştirme operasyonu yürütüyorlar.

İşte bunun için hükümetin istifasını isteyerek sokaklara dökülem ancak, onların oyunlarına, özellikle de seçim oyunlarına, önümüze sürdükleri

sözde seçeneklerin peşine de düşmeyelim. Bu sandıklardan bugüne kadar hep hırsız çıktı, bundan sonra da ancak hırsız çıkabilir, bunu unutmayalım. Gerçek çözüm bu haramilerin düzenlerini yıkmakta arayalım.

Greif'in yolundan gitmeliyiz!

İşte bunun nasıl yapılacağıın yolunu de bize İstanbul'un uzak bir köşesinde 16 gündür fabrika işgal eylemi yapan Greif işçileri gösteriyor. Greif'te işçilerin başkaldırdığı sömürü düzeni, ülkedeki sömürü ve soygun düzeninin küçük bir hücrelerinden başka bir şey değildir.

Onların emeklerini azgınca sömüren Amerikan sermayesi ile onun yerli ortaklarının düzenini yıkmak için ortaya koydukları bu cüretli eylemi örnek alalım. Greif işçilerinin yolundan gidip, milyonların emeğini kendi hesaplarına geçiren bu haramiler çetresinden kurtulalım. Onların hırsızdan hırsız beğenmekten başka bir numarası olmayan düzmece demokrasilerinin yerine de, yine Greif'te gördüğümüz, üretkenlerin yönettiği gerçek bir demokrasiyi, sosyalist işçi demokrasisini kuralım.

BDSP işte bu düşüncelerle işçi, emekçi ve gençliği, Greif'lerin yolundan giderek hem haramilerden hesap sormaya, hem de birlikte sömürsüz ve özgür bir ülkeyi yaratmaya çağırıyor.

Haramilerin saltanatını yıkalım, sosyalizmi kuralım!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

25 Şubat 2014

Seçim büroları Greif'le dayanışma bürolarına dönüştü!

Yerel seçimlere üç büyük kentte gösterdiği bağımsız adaylarla katılan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), seçim bürolarını Greif işçileriyle dayanışma bürolarına dönüştürüyor.

Greif direnişiyle toplumsal dayanışmayı örnek hedefi doğrultusunda çalışmaların merkezleri olarak kullanılması planlanan büroların ilk konuğu da Greif işçileri oldu. 24 Şubat sabahı Dudullu'daki direnişin sürdürdüğü fabrikaya giden işçiler, buradan da soluklanmak ve kahvaltılarını yapmak üzere Sarıgazi'de açılan dayanışma bürosuna geçtiler. Dayanışma bürosunda kahvaltılarını yapan işçiler, biraz soluklandıktan sonra yeniden görevlerinin başına döndüler.

“Seçim politikamız direnişin ruhuyla örtüşüyor!”

Konuyla ilgili olarak görüşlerine başvurduğumuz BDSP'nin İstanbul Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayı Burcu Deniz, aldıkları bu karar hakkında bilgi verdi.

Deniz, yerel seçimlere oy için değil, seçimlere ve belediyelere yönelik hayallere karşı devrim ve sosyalizmin gerçek çözüm olduğunu anlatmak için girdiklerini, yapacakları çalışmanın da asıl olarak işçi sınıfının bağımsız siyasal hareketini geliştirmeyi hedeflediğini anlattı. Greif direnişinin bu yaklaşımlarıyla tam olarak örtüşüğünü, çünkü çözümü seçim sandığında değil, mücadelede gördüklerini söyledi. Topumsal muhalefetin sıkıştırıldığı yasalıcı-reformist-bürokratik sınırları aşan bir direniş olarak Greif işçilerinin mücadelesinin bu gerçeğin altını çizdiğini vurguladı.

Burjuva yasalar ve parlamenter kurumlar üzerine hayal kuranları aşarak ilerleyecek işçi sınıfının hem

kendisini kurtaracağını hem de toplumsal kurtuluşun önünü açacağını belirten Deniz, “İşte bunun için tüm enerjimizi, tüm bilincimizi ve tüm imkanlarımızı Greif direnişine hasredeceğiz” dedi.

“Bürolarımız dayanışmanın ve örgütlenmenin merkezleri olacak”

Dayanışma bürolarını nasıl kullanacaklarına ilişkin sorumuza, “bu büroları dayanışmanın merkezleri olarak değerlendireceğiz” sözleriyle yanıt veren Deniz, “dayanışma bürolarımızın kapıları direnişle dayanışmak isteği duyan tüm insanlara açık” dedi. Bu bürolarda hem Greif direnişinin sesini yayacaklarını, hem de toplumsal desteği örgütleyeceklerini sözlerine ekledi. “Greif direnişçileri yasalıcı-bürokratik sınırları aşarak örgütlenmeye çağırıyor, biz de Greif'in bu çağrısını yayacağız. Bu nedenle bürolarımız sadece dayanışma büroları olarak kalmayacak, aynı zamanda sınıfın örgütlendiği merkezlere dönecek” diyen Deniz son söz olarak da, tüm işçi ve emekçileri, göz boyayıcı seçim oyunlarına değil, sınıf mücadelesine katılmaya, Greif'in yanında saf tutmaya çağırdı.

Seçim oyununa sınıf müdahalesi

BDSP, İstanbul da içerisinde olmak üzere üç büyük kentte (aday gösterilmeyen diğer illerde de seçim çalışmasının asıl olarak Greif ile dayanışma çalışmasına dönüştürüleceği belirtiliyor), açacağı çok sayıda dayanışma bürosuyla, hem direnişe güçlü bir soluk katmayı, hem de seçim oyununu bozmayı amaçlıyor. Böylelikle ısınmakta olan seçim sürecine, işçi sınıfından yana devrimci bir müdahalede bulunmaya hazırlanıyor.

Kartal'da devrimci faaliyet

Düzen partilerinin seçim yarışına boğulduğu dönemde emekçilere Greif'in sesini taşıyan sınıf devrimcileri 8 Mart hazırlıklarına da başladı.

Bankalar Caddesi'nde her gün açılan standlarla Greif'le dayanışma çağrısı yükseltiliyor. Duvar yazılamaları yapılmasının yanı sıra, “Ne ayakkabı kutularından ne de seçim sandıklarından medet ummayan Greif işçileri yol gösteriyor! /BDSP” yazılı pankart asıldı.

Pazar günü Sarıgül'ün Kartal'a gelmesiyle iyice yarışa giren düzen partilerinin renk cümbüşü bayrakları arasında Greif işçilerinin yolu ajitasyon ve bildiriler eşliğinde anlatıldı. Büyük tahtalara ‘acil ihtiyaç listesi’ asıldı esnaflara, köy derneklerine, duraklara dağıtıldı. Köy derneklerinde Greif direnişini anlatan sohbetler gerçekleştirildi. Kızılay Bulvarı ve Yukarı Mahalle'de Greif bildirileri emekçilere ulaştırıldı.

Greif'e destek için kumbaralar yapılarak esnaflara dağıtıldı. Kumbaraların üzerlerine “Bir yevmiyeni Greif'le paylaş!” yazıldı.

“8 Mart'ta Kartallı Kazım Meydanı'ndan yürüyoruz!”

8 Mart'ta saat 19.30'da gerçekleştirilecek yürüyüş için Kartallı Kazım Meydanı'nda stand açılarak emekçiler yürüyüşe katılmaya çağırıldı.

“Çocuk istismarı, kadına yönelik şiddete son!” talepli imza kampanyası düzenleyen Kartal Emekçi Kadın Komisyonu açılan standlarla imza toplamaya devam ediyor. 8 Mart'a çağırılan bildirilerin kullanılmasının yanı sıra, kapı kapı dolaşılıp imza toplanıyor ve yürüyüşe çağrı yapılıyor.

Kızıl Bayrak / Kartal

Mamak'ta devrimci faaliyet devam ediyor!

Mamak'ta sınıf devrimcileri çalışmalarına, yolsuzluk, seçimler gündemi ve Büyükşehir Belediyesi Bağımsız Sosyalist Başkan adayı Melek Altıntaş'ın Şirintepe Seçim Bürosu açılış hazırlıklarıyla devam ediyor.

26 Şubat sabahı Şirintepe'te işçilerin geçiş güzergahlarında, işçi servislerinin kalkış noktalarında, “Yolsuzluk ve yoksulluk çürümüş düzenin aynasıdır! Kurtuluş kendi kollarımızda!” şiarıyla çıkan *Ankara İşçi Bülteni İşçiden İşçiyeye'nin* dağıtımını gerçekleştirildi.

Dağıtımın ardından 1 Mart Cumartesi günü saat 18.00'de gerçekleştirilecek Seçim Bürosu açılış etkinliği ozalitleri ve afişleri Tuzluca'yır, Tekmezar, Şahintepe, Şirintepe bölgelerinde yaygın bir şekilde kullanıldı.

Şirintepe Seçim Bürosu Açılış Etkinliği

Tarih: 1 Mart Cumartesi

Saat: 18.00

Adres: Şirintepe Mahallesi 998. Sok. (Yedoy'un arka sokağı, Cami yanı)

Kızıl Bayrak / Mamak

BDSP aday tanıtımlarıyla seçim programını deklare etti

BDSP Ankara ve İzmir'de yaptığı aday tanıtım toplantılarıyla seçim programını deklare ederken yürüttüğü faaliyetlerle işçi ve emekçileri düzenin seçim oyununa karşı devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırdı.

Ankara BDSP yeni adayını açıkladı!

Ankara Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı'na bağımsız sosyalist aday olarak başvuran Şinasi Topçu'nun başvurusunun geçerli sayılmaması üzerine bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yeni adayını açıkladı.

Adaylık başvurusu geçerli sayılmayan Şinasi Topçu bir konuşma gerçekleştirdi. Topçu, adaylığı engellenmesine rağmen, seçim sürecindeki seferberliğin aksamadan, bağımsız sosyalist aday Melek Altıntaş'la devam edeceğini söyledi. Devrimci sınıf mücadelesini büyütme çağrısını yineledi.

Şinasi Topçu'nun ardından söz alan Melek Altıntaş ise, siyasal faaliyetin bir evresi olan seçim sürecinde işçi ve emekçilere seçim sandıklarını değil, devrimci sınıf mücadelesini işaret edeklerini söylerken, seçimini yaparak direnişe geçen işçilerin mücadelesini, Ankaralı işçi ve emekçilere taşıyacaklarını ifade etti. Sözlerini "Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" sloganıyla sonlandırdı.

OSTİM'de seçim çalışması

Batikanet BDSP seçim bildirgelerini OSTİM'li işçilere ulaştırdı. Dün sabah OSTİM işçilerine seslenen BDSP'liler, işçi ve emekçilerin seçim sandıklarında değil mücadele alanlarında özgürleşeceğini, tek seçeneğin ve gerçek kurtuluşun devrim ve sosyalizm olduğunu vurgulayan ajitasyon konuşmaları yaptı. Seçim bildirgesi yüzlerce OSTİM işçisine ulaştırıldı.

Bildirge dağıtımının ardından, hakları ve geleceklere için fabrikalarını işgal eden Greif işçilerinin sesi OSTİM işçilerine taşındı. Greif direnişini anlatan, işçi ve emekçilere Greif işçileriyle dayanışma çağrısı yapan duvar gazeteleri ve afişler işçilerin geçiş güzergahı olan otobüs duraklarına, metro çıkışına ve billboardlara asıldı.

Sınıf devrimcileri akşam saatlerinde "Haramilerin saltanatını yıkacağız sosyalizmi kuracağız!" ve "Yaşanılabilir bir kent ve insanca bir yaşam için sosyalizm!" şiarlı BDSP imzalı afişleri OSTİM ve İvedik'te ana caddeler üzerinde yaygın bir şekilde kullandı.

Mamak'ta devrimci faaliyet devam ediyor!

26 Şubat sabah saatlerinde Şirintepe'de işçilerin geçiş güzergahlarında, işçi servislerinin kalkış noktalarında, "Yolsuzluk ve yoksulluk çürümüş düzenin aynasıdır! Kurtuluş kendi kollarımızda!" şiarıyla çıkan *Ankara İşçi Bülteni İşçiden İşçiye'nin* dağıtımı gerçekleştirildi.

Dağıtımın ardından Seçim Bürosu açılış etkinliği ozalitleri ve afişleri Tuzluca, Tekmezar, Şahintepe, Şirintepe bölgelerinde yaygın bir şekilde kullanıldı.

İzmir'de BDSP'den aday tanıtım toplantısı

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu İzmir'de yerel seçimlere dair tutumunu deklare ettiği ve bağımsız sosyalist adayını tanıttığı Buca seçim bürosunun açılışını gerçekleştirdi.

Coşkuyla başlayan etkinlikte ilk önce BDSP'nin seçim sinevizyonu izlendi. Sinevizyonun ardından söz kürsüye bırakıldı. Açılış konuşmasında bunalımlar, savaşlar ve devrimler çağında dünyada yaşanan gelişmeler özetlendi. Türkiye'de ise Haziran Direnişi ile birlikte kitlelerin sokağa döküldüğü hatırlatılarak bu süreçte komünistlerin devrime hazırlandıkları vurgulandı. Seçim dönemine de bu bakışla giren BDSP'nin 3 ilde bağımsız sosyalist adaylarla seçimlerde devrimci alternatifi temsil edeceği bilgisi verildi. BDSP'nin sınıfın devrimci programını işçi ve emekçilere götüreceği ifade edilerek söz BDSP temsilcisine bırakıldı.

BDSP temsilcisinin konuşmasında, AKP'nin ekonomik sosyal ve siyasal politikalarının işçi ve emekçi kitlelere faturasının ağır olduğu vurgulanırken, bunun karşısında son 11 yılda gelişen sınıf hareketi adına eylemlerin cılızlığına işaret edilerek ancak Haziran Direnişi'nin birleşik ve militan karakterinin bundan sonra gelişecek işçi sınıfı mücadelesine rehber

olacağını altı çizildi. HDP ve ulusalcı reformist solun reformist hayallerle kitlelerin devrimci mücadelesinin törpülenmesinden başka bir anlam taşımadığına dikkat çekildi. Ve tam da bu nedenle işçi ve emekçi kitlelerin karşısına bağımsız devrimci bir programla çıkmanın önemine ve gerekliliğine değinildi.

BDSP temsilcisinin ardından söz alan bağımsız sosyalist aday Burcu Koçlu konuşmasına kendini tanıtarak başladı. İşçi sınıfının mücadelesine omuz veren bir sınıf devrimcisi ve Haziran Direnişi tutsağı olarak kendini tanıtan Koçlu, bu iki cümlenin kafi olduğunu sınıf devrimcileri için kişilerin değil devrimci sınıf programının kendisinin esas olduğunu ifade etti ve kendisinin de devrimci seçim çalışmasının bir neferi olduğunu söyledi.

Bağımsız sosyalist adayın konuşmasının ardından söz katılımcılara bırakıldı. Belediye yasaları üzerinden eklerin yapıldığı bu bölümde sorulan sorular cevaplandı.

Kapanış konuşmasında ise son kez mücadele çağrısı yapılırken Greif işçileriyle dayanışma amaçlı imza kampanyası ve mesaj eyleminin duyurusu yapıldı.

Manisa İşçi Kültür Sanat Evi Derneği Müzik Topluluğu'nun seslendirdiği türküler eşliğinde çekilen halaylar ve atılan sloganlarla etkinlik sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara-İzmir

SİB'den seçim toplantısı

Sincan İşçi Birliği 22 Şubat günü "Yolsuzluk ve yoksulluk düzeninde seçimler ve işçi sınıfı" başlığı ile bir işçi toplantısı gerçekleştirdi.

Greif işgalini anlatan bir sinevizyon gösterisi ile başlayan toplantının açılış konuşmasında Greif işgaline dair bir anlatım yapıldı. İşgalin nedeni ve gelişim seyri üzerine yapılan anlatımın ardından, bu eylemin işçi sınıfının gündemdeki seçimler konusundaki tutumu açısından da özel bir önem taşıdığı vurgulandı.

Greif işgali ve seçimler konusunun iç içe bir şekilde tartışıldığı ve 2 saati aşkın süre boyunca oldukça verimli bir tartışmanın yürütüldüğü toplantıda bilinç ve örgütlenme sorunu özel olarak öne çıktı.

İşçilerin niçin kendilerini burjuva partilere oy

vermek zorunda hissettikleri, kendi sınıfsal kimliklerinin farkına nasıl varabilecekleri, işçilerin fabrikaları yönetmeyi başarıp başaramayacağı, fabrikasını yönetmeyi başarabilen işçilerin sınıfsız sömürsüz bir dünyayı kurmayı başarıp başaramayacağı üzerine tartışmalar yürütüldü.

Toplantıya YSK tarafından adaylığı engellenen Şinasi Topçu ve Ankara Büyükşehir Belediye Başkan Adayı Melek Altıntaş da katıldı.

Oldukça verimli bir atmosferde gerçekleşen söyleşi, 2 Mart'ta Emekçi Kadın Komisyonları tarafından Sincan'da gerçekleştirilecek 8 Mart etkinliğine ve 23 Mart'ta BDSP tarafından direnişçi işçilerin katılımı ile gerçekleştirilecek "İşçiler direnişçi seçti" etkinliğine katılım çağrısı ile sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

Haklar ve özgürlükler seçim sandıklarından çıkmayacak, örgütlü mücadelenin gücüyle kazanılacaktır. Bu mücadele içinde öğrenen ve özgürleşen kadınlar sosyalizmi kuracak olan yeni insanları örneklemektedir.

Her seçim döneminde olduğu gibi düzen partileri oy deposu olarak gördükleri kadınlara çeşitli vaatlerde bulunuyorlar. Toplumsal yaşamda ezilen, ayrımcılığa uğrayan, sömürünün en katmerlisini yaşayan kadınları hatırlıyor ve hep bir şeyler vaat ediyorlar. Kurulu düzen içinde politika yapan sol siyasal yapılar da vaatlerinin ilericiliği dışında özünde kadınları seçim sandıklarına çağırıyor, verecekleri oylarla bir şeylerin değişeceğini "vaat" ediyorlar.

Oysa komünistler vaat vermiyor, kadının kurtuluşunun sosyalizmde olduğu bilinciyle, kadınları özgürlük ve eşitlik temelinde kurulacak yeni bir yaşamı, sosyalizmi birlikte kurma mücadelesine çağırıyorlar. Zira ne özgürlük ne de eşitlik vaatlerle elde edilemez ancak dışarıya bir mücadele içinde kazanılır. Eğer kadınlar gerçekten köklü bir çözüm istiyorlarsa, eskimiş kurulu düzeni yıkıp yeniyi kurma mücadelesi içinde bizzat yer almalıdır. Bu nedenle sosyalizm bir vaatler toplamı değildir. Komünistler kadınları devrimci mücadeleye çağırırken ve kadın sorununun çözümü sosyalizmde derken vaatlerden bu nedenle bahsetmiyor. Çünkü devrim ve sosyalizm mücadelesi kadınlara sınıfsal, cinsel, ulusal her türden sömürüden kendi elleri ile kurtulabilecekleri imkânı sunuyor. Bu imkân, kadınların sömürsünün ve ezilmişliğinin maddi varoluş nedenlerini ortadan kaldırmakla başlıyor. Bugünden emekçi kadınların gerek emeklerini koruma gerekse demokratik hak ve özgürlükleri adına yükselttikleri talepleri bizzat kendi elleriyle yaşama geçirme zemini sunuyor. Bu yüzden sosyalizm vaat etmiyor, yapma imkânı veriyor.

Sömürü ve özel mülkiyet düzeni kapitalizm yıkılmadan, kadın sorununun köklü ve kalıcı bir çözüme kavuşturulması mümkün değildir. Kapitalizmin kendinden önceki sınıflı toplumlardan devraldığı kadını ikincil gören, toplumsal yaşamdan dışlayan, ezen ve cinsel meta haline getiren ataerkil kültürün de yok edilmesi ancak toplumsal bir devrimle başlayacaktır. Toplumun her hücrelerine sinen bu gerici kültürden kurtulmak ve geleneksel "kadın-erkek" rolünü değiştirmek ancak ciddi bir mücadele ile olacaktır.

Ekim Devrimi'nin önderi Lenin sorunun özü bakımından önemli şu cümleyi söylemiştir: "Her mutfak kadını, devleti idare etmesini öğrenmelidir." Lenin'in önderliğinde gerçekleşen ve kadın sorunun çözümüne dair ön açıcı önlemleri alan Ekim Devrimi emekçi kadınların kurtuluş yolunu gösteren en önemli örnek olarak durmaktadır. Sosyalizmin inşasının çok yönlü sorunlarıyla birlikte Sovyetler Birliği deneyiminin tarihsel olarak kısa sürmesi bu gerçeği değiştirmemektedir. Biliyoruz ki: "Sovyet iktidarı,

*Avrupa'nın en geri ülkelerinden birinde, iki yıl içinde, kadının kurtuluşu için, 'kuvvetli' cinsi ile eşitleştirilmesi için, bütün dünyadaki ileri, aydın, 'demokratik' cumhuriyetlerin topunun 130 yılda yaptıklarından daha çok şey yap'*mıştır. Bugün dahi hiçbir burjuva partisinin "vaat" edemeyeceği haklardır bunlar.

Kadının kurtuluşu yolunda bu adımları atan, bunu program haline getiren ve bu programı bizzat kadınların için başında olarak yönetmesinin önünü açan bir deneyimden bahsediyoruz. Önemli olan da

budur. Sosyalizmde kadın sorununun nasıl çözüleceğinin yolu bu ilk adımlara bakılarak anlaşılabilir.

Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete bir devrimle son vererek, yeni sosyalist toplumu inşa için yol açıldıktan sonra kadın sorununun çözümüne dair kalıcı adımlar atılabilir. Örneğin Ekim Devrimi ile kadınların kurtuluşunun ilk adımı olarak onları sosyal üretime katacak önlemler alınmıştır. Devamında kadınlar, tam oy hakkı, meşru ve gayri meşru çocuk ayırımının ortadan kaldırılması, kürtaj ve boşanma yasalarının

özgürleştirilmesi, eşit işe eşit ücret gibi hakları elde ettiler. 'Ailenin kutsallığı' adına kadını hapsedici geleneksel aile yapısını değiştirmek için köklü adımlar atılmıştır. Ev işlerini toplumsal kurumlaşmalarla çözmek için çocuk bakım evleri, kreşler, yemekhaneler, çamaşırhaneler kurulmuştur. Böylesi önlemler kendini hemen belli etmiştir. Devrimin ikinci yılında nüfusun %51'ini oluşturan Sovyet kadınının %93' ü ev köleliğinden çalışma yaşamına katılarak üretici konumuna gelmiştir. Aynı şekilde devrimden kısa süre sonra Sovyet kadınının yüksek öğrenim oranı

%60'a yükselmiş, bilim insanlarının sayısı %40'a, hâkimlerin %32,6'ya, doktorların %65'e, öğretmenlerin %71'e çıkmıştır. Devrim öncesi toplumsal yaşamda yok sayılan kadın devrimden kısa bir süre sonra mecliste %33 ile yerel halk meclislerinde %50, Yüksek Şura'da 1/3 oranında delege ile temsil edilebilmiştir. Bu örnekler devrimin yıkıcı ve yeniden yapıcı gücünü kadın sorununun çözümündeki yansımasıdır. Üreten ve yöneten yeni insan olma yolunda kadınıyla erkeğiyle yaşanan toplumsal değişimi örneklemektedir.

Kapitalizmin bataklığından sosyalizmin aydınlığına!

Bugün kadınlar, kapitalizmde çok yönlü sömürü ve baskı altındadır. Kadın emeğinin ucuzluğu bir yana ev içi emek sömürsünü de yaşayan kadınlar, şiddetin de her türlü yönünün hedefi durumundadır. Modernliğiyle övünen bu düzende bugün dahi okuma-yazma bilmeyen kadınların oranı azımsanmayacak denli yüksektir. Kadın bedeni her yönüyle istismar edilmekte, porno ve fuhuş kâr getiren bir sektör olmaktadır. Ne yazık ki benzeri örnekleri çoğaltmak mümkünken, böylesi çürümüş bir düzenin savunucuları sosyalizme saldırmak yüzüzlüğünde bulunabiliyorlar.

Oysaki sosyalizm kadınıyla erkeğiyle kapitalizmin bataklığından kurtuluşun, geleceğe çıkışın yoludur. Özgürlük için, eşitlik için, sömürüden kurtulmak için bu yolda mücadele edilmelidir. Verilecek bu devrimci mücadele sayesinde de emekçi kadınlar birtakım taleplerini bugün de söke söke burjuvalardan alacaklardır. Haklar ve özgürlükler seçim sandıklarından çıkmayacak, örgütlü mücadelenin gücüyle, sokağa, eyleme geçerek kazanılacaktır. Bu mücadele içinde öğrenen ve özgürleşen kadınlar sosyalizmi kuracak olan yeni insanları örneklemektedir.

Sömürüye, eşitsizliğe, gericiliğe, baskıya ve şiddete karşı

8 Mart'ta alanlara!

8 Mart 1857'de on binlerce dokuma işçisi kadının New York'ta yarattığı militan direniş geleneği, 21. yüzyılın ilk çeyreğinde halen devam ediyor. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü bizlere miras bırakan bu şanlı gelenek sömürü, baskı, eşitsizlik ve şiddet üreten kapitalist sistem yıkılana kadar da devam edecektir. Zira bu sistemde emekçi kadınların çifte baskı ve sömürü zincirlerinden kurtulmaları mümkün değil.

Gırtlığına kadar yolsuzluk ve rüşvet bataklığına saplanan asalak kapitalistlerin vurucu gücü AKP iktidarının icraatları, işçi sınıfıyla emekçilerin sorunlarına çözüm üretmek bir yana, daha da katmerli hale getiriyor. Sermaye sınıfı adına ülkeyi yöneten dinci-gerici iktidarın politikaları, bir bütün olarak işçi ve emekçileri hedef alıyor; bununla birlikte bu fütursuz saldırılar en çok da emekçi kadınları vuruyor. Ortaçağ zihniyetini temsil eden bu iktidar, toplumsal yaşamdan uzaklaştırıp dört duvar arasına hapsedmek istediği emekçi kadınlara, özel bir kin besliyor.

Emekçi kadınlar!

Bu kokuşmuş karanlıklar düzeninde emekçi kadınlar çifte baskı, şiddet, eşitsizlik ve sömürüye maruz kalıyorlar; dinci-Amerikancı iktidarın işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırıları da, öncelikle onları hedef alıyor. "Kadın istihdam paketi" adı altında dayatılan çalışma koşulları ise, esas olarak emekçi kadınların kölelik zincirlerini daha da kalınlaştırmayı hedefliyor.

İşçi ve emekçilere kölece çalışma koşullarını dayatan sömürü ve kölelik düzeni, kirli ellerini kadınların özel yaşamına uzatacak kadar da pervasızdır. Düzenin kolluk kuvvetleri, kadınları katillerin insafına terk ediyor, yargısı katil ve tecavüzcüleri koruyor, rezil medyası ise kadınları aşağılıyor. Öte yandan iktidarın efendileri de, kadınlara "üç çocuk doğurun; hamileyken sokaklarda gezmeyin; uzun etek giyin; erkek arkadaşlarınızla aynı evde kalmayın; tecavüzcülerinizle evlenin; çocukken gelin olun..." diye vaaz verebilecek derecede kaba ve küstahlar.

Diğer musibetler bir yana, bu zorba, dinci-gerici iktidar döneminde, sadece kadın cinayetlerinin on dört kat artmış olması, vahametinin vardığı boyutu göstermeye yetiyor. Salt bu olgu bile, özel mülkiyet ve sömürüye dayalı kapitalist sistemin, emekçilerin, özellikle de emekçi kadınların hiçbir derdine derman olmayacağını kanıtlamaya yeter.

Emekçi kadınlar, kardeşler!

Kapitalist barbarlığın ve onun vurucu gücü AKP iktidarının bu küstah dayatmalarını, sessizce kabul mü edeceğiz?

Hayır!

Hiçbir onurlu emekçi, hele de emekçi kadın, bu kokuşmuş, zorba düzenin dayatmalarına sessiz kalmaz. Sessiz kalmadıklarını, kadınların barikatlarını en önünde militanca mücadele etmelerini Haziran Direnişi'nden biliyoruz. Biz bunu, patronlara ve sendika ağalarına karşı fabrikayı işgal ederek direniş geçiren Greif işçilerinin, kadın-erkek omuz omuza mücadele etmelerinden ve daha pek çok direnişten biliyoruz.

Korku duvarlarını yıkan, emekçilerin bilinç, deneyim ve özgüvenlerini güçlendiren bu direnişler, daha güçlü mücadelelerin muştusunu da veriyor. Bu mücadeleler belli deneyim ve kazanımlar yaratıyor, ancak bu kadarı, temel sorunların çözülmesine yetmiyor. Zira sınıfsal, cinsel, ulusal baskı ve kölelik zincirlerini parçalama mücadelesi yükseltilmeden özgürlük ve eşitliğin yolu açılmıyor. Bu sorunları döne döne yeniden üreten sömürü ve özel mülkiyet düzeni kapitalizm yıkılmadan, kadın sorununun köklü ve kalıcı bir çözüme kavuşturulması mümkün değil.

Direniş yol gösteriyor!

Komşu halklara karşı emperyalistler adına tetikçilik yapan, içeride ise sömürü, ayrımcılık, eşitsizlik ve şiddeti derinleştiren sermaye iktidarına, ancak kadını ve erkeğiyle işçi sınıfının örgütlü mücadelesiyle dur denilebilir. Greif fabrikasını işgal eden kadın/erkek işçiler, mücadelede izlenmesi gereken yolu bize

gösteriyorlar.

8 Mart, bu mücadeleyi büyütmenin çağrısıdır aynı zamanda.

BDSP, dinci-Amerikancı iktidarın savaş kıskırtıcılığına karşı durmak için, sömürü, eşitsizlik, her türlü şiddet, cins ayrımcılığı, ulusal ve mezhepsel baskının kaynağı olan kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltmek için, başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçileri 8 Mart'ta mücadele alanlarına çağırıyor.

Bugün, 8 Martlar'dan, Kavel'den, Haziran Direnişi'nden, Greif işgaline uzanan mücadele bayrağını yükseltme günüdür!

Bugün, baskıya, sömürüye, eşitsizliğe, kadını hiçe sayan ve aşağılayan Ortaçağ zihniyetine karşı direniş büyütme günüdür!

Bugün, kadınların gerçek kurtuluşu olan, sınıfsız, sömürsüz, eşit bir dünyanın kapılarını açacak olan sosyalizm mücadelesini yükseltme günüdür!

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü! Sınıfsal, cinsel, ulusal, mezhepsel sömürü, baskı ve ayrımcılığa son!

Kadın-erkek elele, örgütlü mücadeleye!

Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

Bursa EKK'dan panel

Bursa Emekçi Kadın Komisyonu'nun 8 Mart hazırlıkları çerçevesinde 23 Şubat günü gerçekleştirdiği panele Doç. Dr. **Sibel Özbudun** ve ÇHD Bursa Şube Başkanı Av. **Aslı Evke Yetkin** katıldı.

Doç. Dr. Sibel Özbudun çeşitli verilerle kadının cinsel kimliğine ve bedenine yönelik saldırılara değinerek konuşmasına başladı. Dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşananlar üzerine örnekler verdi. Kadın ve erkek arasında yaşanan asıl eşitsizliğin iktidar ilişkileri ile başladığını belirtti. Bundan sonra ataerkil sistemin kadın üzerinde sürekli bir tahakküm kurduğuna dikkat çekti. İktidar olgusu ortadan kalkmadan bu sorunun çözülemeyeceğini, bu sorunun sosyalist toplumda çözüleceğini belirtti.

Av. Aslı Evke Yetkin ise iş hukukunda kadına yönelik düzenlemelere değindi. Süt, doğum izni, kreş

vb. haklarının aslında iş hukukunda yer aldığını ama uygulanmadığını söyledi. Mücadele sonunda kazanılan bu hakların büyük oranda AKP hükümeti döneminde tırpanlandığını belirtti. Kadına yönelik şiddetin önlenmesi ile ilgili yürürlüğe sokulan uygulamaların ve kanunların yeterli olmadığını belirtti.

Haziran Direnişi'nde kadınların sembol olduğunu belirten Evke, kadınların bu süreçte daha fazla politize olduğunu, direnişin bir uyanış olduğunu söyledi.

Soru-cevap bölümünde ve serbest tartışma kısmında kadın kotası, kadın örgütlenmelerinin nasıl olması gerektiği, sosyalist ülkelerde kadınların toplumsal konumunun ne olduğu, kadının gerçek kurtuluşunun ne olduğu üzerine konuşmalar yapıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Ukrayna'da emperyalistler güdümünde darbe!

ABD-AB desteği ile şimdilik yönetimi ele geçiren sağcı partiler, faşist çetelerle işbirliği içindeler. Yönetimi ele geçirdikleri gün aldıkları kararlar, bu yapının faşist niteliğini gözler önüne serdi.

Ukrayna'da Kasım 2013'te başlayan gösteriler, ABD-AB emperyalistleri, sağcı partiler ve faşist çeteler koalisyonunun darbesiyle sonuçlandı. Devlet Başkanı Viktor Yanukoviç'in başkent Kiev'den kaçması üzerine yönetime el koyan ABD-AB güdümlü sağcı partiler, Ukrayna'nın "yeni Neo-Nazileri"ne de yönetimde geniş bir alan açtılar.

Darbe, Yanukoviç ile sağcı parti şeflerinin anlaşmaya varması ve "ateşkes" ilan etmelerinden birkaç gün sonra gerçekleşti. Bilindiği üzere "ateşkes" anlaşması, Rusya'nın temsilcisi ve AB şeflerinin katılımıyla imzalanmıştı. Buna rağmen darbe, anlaşmanın mürekkebi kurumadan, birçok taviz veren Yanukoviç yönetimini devirdi. Bu olay, emperyalistler denetiminde gerçekleşen anlaşmaların hiçbir kıymet-i harbiyesinin olmadığını, birkez daha gözler önüne sermiştir.

Mafya kapitalizmi sürekli kriz içinde

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Ukrayna'da, mafyatik bir sistem kuruldu. Sovyetler döneminde üretilen toplumsal serveti yağmalayan bir azınlık, iktidara da yerleşti. Ancak kendi içinde parçalı olan bu oligarşik yapının bir kesimi Rusya'ya yakın dururken, diğer bir kesimi ise, Ukrayna'yı batılı emperyalistlerin üssü haline getirmek karşılığında iktidara yerleşme planlarını hayata geçirmeye girişti.

2004'te mafya kapitalizmine karşı biriken tepkileri de istismar eden, batılı emperyalistler güdümündeki muhalefet, CIA'nın koordinasyonu-Soros'un doları sayesinde "Turuncu Devrim" gerçekleştirdiler. İktidara yerleşen batılı emperyalistler güdümündeki muhalefetin başında Viktor Yuşçenko-Yulya Timoşenko ikilisi vardı. Kısa sürede görüldü ki, bu ikili, devirdikleri yönetimden de beterler. Kendi aralarında da anlaşamayan iki taraf da, yolsuzluk ve rüşvet çarkının göbeğindeydi. Öte yandan "Turuncu Devrim", vaat edilen aksine, demokrasi değil zorbalık, refah değil işsizlik ve yoksulluk getirdi.

Batı güdümlü güçler, 2010 seçimlerinde hezimete uğradılar. Başa geçen Yanukoviç ise, aradan üç yıl geçmesine rağmen ne yolsuzluk ve rüşvet çarkına müdahale etti ne işsizlik ve yoksulluğu hafifletecek bir adım attı. Bu ise, üç ay önce emperyalistler güdümündeki partilerin başlattığı gösterilerin, en azından ilk dönemde halkın bir kesiminin desteğini almasını sağladı. Buna karşın gösteriler baştan beri emperyalistler güdümündeki güçler ve Kiev'deki batılı diplomatlar tarafından organize edildi. Öyle ki, batılı ülkelerin büyükelçiliklerinde görevli "diplomat kılıklı" istihbarat ajanları, meydana kamp kuracak kadar pervasızlardı.

Henüz akıbeti belli olmasa da, darbe ile başa geçen gerici-faşist yönetim, her yönüyle devrilen Yanukoviç yönetiminden daha rezildir. Yönetimi ele geçirenlerin mafya kapitalizminin yarattığı sorunları çözmek gibi bir dertleri yok, olmaz da. Zira batılı emperyalistler elinde tetikçi olan bu gerici-faşist güçler, efendilerine

yaptıkları hizmet karşılığında iktidara yerleşme derdindeler. Nitekim figüranlığını yaptıkları kirli oyun, Ukrayna'yı savaşın ve parçalanmanın eşğine getirmişken bile, sorunu daha derinleştirecek tutumlarını sürdürüyorlar.

Yönetimde Neo-Nazilerin ağırlığı

ABD-AB desteği ile şimdilik yönetimi ele geçiren sağcı partiler, faşist çetelerle işbirliği içindeler. Yönetimi ele geçirdikleri gün aldıkları kararlar, bu yapının faşist niteliğini gözler önüne serdi.

Gamalı haç taşıyıp Nazi selamı veren faşist örgütlere "yasal statü" tanıyan bu yönetim, "Meydan Savunma Güçleri" adı altında kurulan silahlı faşist çeteler ve onların şefleri, İçişleri Bakanlığı bünyesine alınarak polisle birlikte faaliyete başladılar. Yönetimin bünyesine aldığı faşist çetenin başı Aleksandr Muziçko, komünistlere, Ruslara ve Yahudilere karşı savaşaacağını açıkça ilan etmiş biridir.

2010 seçimlerinde yüzde 13.5 oranına oy alan Komünist Partisi'nin yasaklanmasını isteyen faşist çeteler, ilk günden bu talebi parlamentonun gündemine taşıdılar. Bu arada darbeye destek vermeyen gazetecilere de saldıran faşistler, bir TV kanalına baskın düzenleyerek, silah tehdidiyle yayını durdurdular.

Darbe hükümetinin ilk günden aldığı bir diğer karar ise, 'Azınlık Dil Yasası'nın iptal edilmesi oldu. Buna göre, 13 kentte konuşulan ve "yerel lehçe" kabul edilen Rusça'nın yanı sıra Macarca ve Romence'nin de resmi dairelerde kullanılması yasak.

İşte ABD, AB ve batılı medya tekelleri, bu faşist icraatlara imza atanları yönetime taşıyan darbeye, "devrim" diyorlar.

Doğu kentleri, sağcı-faşist yönetimi tanımıyor

Pekçok gözlemci, Ukrayna'daki olaylara katılan veya darbeye doğrudan destek verenlerin oranının %20'lerle sınırlı kaldığında hemfikir. Nitekim Kiev'deki meydan işgali için pekçok kentten destekçi taşınmış, katılımcıların bir kısmı ise, 25 Euro'luk "yevmiye" karşılığında alanda durmuştur. Başkent dışında kayda değer gösteriler görülmezken, birkaç kentte yapılan eylemlere katılım kitlesel olmadı. Ülkenin doğusunda ise, tersi bir durum var. Bu bölgede yaşayan halklar, darbe yönetimini tanımadıklarını ilan ettiler.

Aralarında Odessa, Sivastopol gibi kentlerin de bulunduğu doğu bölgesinde vergi ödemelerini durduran halk, darbeyi protesto ediyor. Doğu kentlerinde 'silahlı savunma birlikleri'nin oluşturulduğu ve faşist çetelerin olası saldırılarına karşı hazırlık yapıldığı belirtiliyor. Öte yandan yerel yönetimlerin, fiilen kentleri yönetmeye başladığına dair haberler de var.

Doğu kentlerinde yaşayanlar, Kiev'de ABD ve AB desteği ile faşist bir darbe yapıldığını ve faşizme karşı savaşıacaklarını ilan ediyorlar. RT. Arabic kanalına konuşan bazı bölge sakinleri, dedelerinin 1940'lı yıllarda faşist Hitler ordularına karşı savaştığını, kendilerinin de yeni Nazilere karşı savaşıacaklarını belirtiyorlar. Nitekim yansıyan haberlere göre, silahlı savunma birliklerine yoğun bir katılım gerçekleşiyor.

Ukrayna nüfusunun %40'ını oluşturan Rus asıllıların çoğunluğunun yaşadığı doğu bölgesinde, Rusya'dan koruma talepleri de gündeme gelmeye başladı. İlk günün icraatlarıyla ırkçı-faşist yüzünü gösteren darbe yönetimin olası saldırılarından tedirgin olan bu bölgedeki halkın Rusya'dan koruma istediği, bazı kesimlerin ise, Rusya'ya katılmaktan yana oldukları bildiriliyor.

Rusya'nın müdahalesi sertleşebilir

Ukrayna'daki olayların belli bir takvime göre planlandığı anlaşıldı. Rusya'nın, Soçi Kış Olimpiyatlarıyla meşgul olduğu günlerde silahlı faşist çetelerin meydanda görülmeleri, bir tesadüf değil. Zira Avrupa Meydanı Kasım ayından beri işgal altında olmasına rağmen, silahlı çetelerin, tam da olimpiyatlar devam ederken olaylarda belirgin bir rol oynamaya başlamaları, hazır bir planın uygulandığına işaret ediyor.

Rusya'nın şu ana kadar olaylara belirgin bir şekilde müdahale etmemesinin nedenlerinden birinin olimpiyatlar olduğuna kuşku yok. Bir diğer etkenin Yanukoviç'e duyulan güvenle ilgili olduğu belirtiliyor. Nitekim Rus hükümetine yakın bazı siyasi analizcilerin de Yanukoviç'i "ihnet"le suçlamaları, olayların seyirinin Moskova'da hayal kırıklığı yarattığı izlenimini güçlendiriyor.

Görünen o ki, Rusya, önümüzdeki günlerde Ukrayna'daki olaylara daha etkili bir şekilde müdahale etmeye başlayacak. Sağcı-faşist darbe Rusya'nın çıkarlarını hedef alırken, Olimpiyatların yarattığı hassiyet de sona ermiş bulunuyor. Rusya'nın Ukrayna ile tarihi, kültürel, sosyal, ekonomik, askeri ve diğer alanlarda çok yönlü ilişkileri var. Ülke nüfusunun %40 Rus, toplamda ise, halen %80'i Rusça konuşuyor ve Karadeniz Filosu'nun üssü Sivastopal kenti. Hal böyleyken, Ukrayna'nın AB sömürgesi, NATO üssü olmasına Rusya'nın onay vermesi olanaksız görünüyor.

Darbeciler ne pahasına olursa olsun iktidarı istiyor

Ukrayna'da durum halen belirsiz ve kaos devam ediyor. Bu durumda ya ara çözüm yolu bulunacak ya Ukrayna çatışmalarla parçalanacak ya da "en kötü senaryo" olarak Rusya-NATO çatışması patlak verecek. Nitekim sağcı-faşist yönetim şimdiden batılı emperyalistleri Rusya'ya karşı kışkırtmaya çalışıyor. Savaş kışkırtıcılığı yapan medya, "Rusya tankları Kiev üzerine yürümeye hazırlanıyor" türünden haberlere yer vererek, emperyalist efendilerden askeri himaye talep etmeye başladı.

Emperyalistler güdümündeki Suriye muhalefetine benzeyen Ukrayna'daki sağcı-faşist darbeciler, kendi güçlerine yaslanarak iktidarda kalmalarının imkansız olduğunu biliyorlar. Bunlar da, Suriye'nin güdümlü muhalefeti gibi, emperyalistlerden askeri müdahale bekliyorlar.

Göründüğü kadarıyla Rusya, Ukrayna'dan hiçbir koşulda vazgeçmeyecek fakat ara çözüme de hazır. Bu durumda belirleyici olan, sağcı-faşist güçler ile onları himaye eden batılı emperyalistlerin tutumu olacak. Ara çözüme yanaşmazlarsa çatışma veya parçalanma ihtimali yükselecek.

Rusya ile batılı emperyalistler arasında cereyan eden bir çatışma arenasına dönüşen Ukrayna'da emekçiler, mafya kapitalizminin yarattığı sorunların bedelini ödüyor. Çatışma veya parçalanma durumunda, fatura daha da kabarmak. Mafya kapitalizmi ve yarattığı sorunları aşabilmek, Ukraynalı işçi ve emekçilerin de bir parçası oldukları, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin yolundan ilerlemekle mümkün olacaktır.

Venezuela gericiilere karşı direniyor!

İşbirlikçilerini kullanarak darbe hazırlığı yapan ABD emperyalizmi, "Ukrayna modeli"ni Venezüella'da da uygulamak için düğmeye basmış görünüyor. 12 Şubat'ta sokak gösterilerine başlayan ABD güdümündeki gerici muhalefet, ülkeyi karıştırarak, emekçilerden yana icraatlar yapan Nicolas Maduro yönetimini devirmeyi hedefliyor.

Libya'da, Suriye'de, Ukrayna'da uygulanan bu taktik, emperyalist orduların doğrudan işgalini değil, işbirlikçi muhalefetin tetikçi olarak kullanılmasını esas alıyor. Emperyalistlerle organik bağı olan gerici-faşist güçler, toplumsal sorunlara tepkili olan bir kesimi de, iktidar savaşının dolgu malzemesi olarak kullanabiliyorlar. Görünen o ki, 1999'dan bu yana 14 defa seçimlerde hezimete uğrayan sağcı partiler, son olarak bu taktiğe odaklanmış durumda.

Kapitalizmi aşamayan Bolivarcı yönetim, açmaza düşüyor

Militan kitle hareketlerinden aldığı destekle hızla güçlenen Bolivarcı Hareket, 15 yıldan beri Venezuela'yı yönetiyor. Bu sürede, ülkenin petrol gelirlerinin kayda değer bir kısmını asalak kapitalistlerin elinden alan Bolivarcı yönetim, bu gelirlerin önemli bir kısmını emekçilerin sağlık, eğitim, barınma, beslenme gibi temel ihtiyaçlarını karşılamak için kullandı. Nitekim Venezuela'da işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamında önemli iyileşmeler yaşandı.

Bu gelişmelere rağmen hem geçen yıl hayatını kaybeden Hugo Chavez hem Maduro, burjuvazinin elinde bulunan üretim araçlarına dokunmadılar. Üretimi sabote eden kapitalistlerin fabrikaları bile, çoğu durumda belli bir bedel karşılığında kamulaştırıldı. Gücünü koruyan burjuvazi, Bolivarcı yönetimin ihtiyatlı politikasına rağmen, darbe girişimlerinden biran bile vazgeçmedi. Zira Bolivarcı yönetimden nefret eden bu sınıf, hem petrol gelirlerini yağmalamak için sabırsızlanıyor hem emekçilerin nispi kazanımlarına tahammül etmek istemiyor.

Siyasal alanda darbe hazırlayan ABD destekli burjuvazi, ekonomiyi sabote etmek için de, her fırsatı değerlendiriyor. Son bir yılda enflasyonun %56'ya

tırmanmasında önemli bir rol oynayan kapitalistler, bu durumdan hoşnutsuz olan bir kesimi, özellikle öğrenci gençliği, gerici planlarının dolgu malzemesi haline getiriyorlar. Burjuvaziyle çatışmaktan kaçınan Bolivarcı yönetim, sorunlardan kurtulmak bir yana, yeni bir boyut kazanmasını önleyemedi. Zira yüksek enflasyon ve kapitalist sistemin ürettiği diğer sorunları, muhalefetin güçlenmesine ve ilk defa bu kadar uzun süreli bir sokak hareketi örgütleyebilmesine olanak sağladı.

ABD işbirlikçisi/sağcı güçler iktidarı hedefliyor

12 Şubat'tan beri devam eden, bu sürede 12 kişinin ölümüne, 150'yi aşkın kişinin yaralanmasına yol açan olayları durdurmak için muhalefet partilerine diyalog çağrısında bulunan Maduro, olumlu karşılık alamadı. Zira ABD'den aldığı desteğe ve sokak eylemlerine dayanan sağcı-faşist muhalefet, biraz zamana yayarak da olsa, Maduro yönetimini yıkmak istiyor.

Nitekim, uzlaşma çağrılarını karşılıksız bırakan muhalefet, Maduro'nun uzlaşmacı tutumuna rağmen, diyalogtan uzak duruyor ve mümkün olduğunca sokak hareketlerini uzatmaya çalışıyor. Amerikancı muhalefet, bu sayede Maduro yönetimi üzerindeki basıncı artırarak, parça parça da olsa taviz vermeye zorlamak ve bu süreci, Bolivarcı yönetimi yıkabilecek ortamı sağlamanın bir aracı olarak kullanmak istiyor. Elbette ABD'nin desteğiyle. Nitekim Obama'dan Kerry'e kadar, Washington'da açıklama yapan herkes, faşist çetelere destek verirken, Maduro'yu suçluyor.

Maduro'nun tereddütleri...

Olayları kışkırtan "diplomat" kılıklı 3 CIA ajanını sınır dışı eden Maduro, emekçilere, faşizme karşı seferber olmaları çağrısı da yapıyor. Düzenlediği kitlesel bir mitingte, "darbeciler beni ortadan kaldırsa bile, siz vatani faşistlere karşı savunmalısınız" diye seslenen Maduro, aynı andan hem ABD'ye hem muhalefete uzlaşma çağrıları da yapıyor. Nitekim yansıyan son bilgilere göre, Maduro, sağcı muhalefet

temsilcileri, sendika liderleri, din adamları ve farklı öğrenci örgütleri temsilcilerinin katılacağı "ulusal uzlaşma" görüşmelerinin başlayacağı belirtiliyor.

Sağcı-faşist güçlerle uzlaşma, Maduro'nun taviz vermesi anlamına gelecek. Bunu başarabilirse eğer, muhalefet daha fazlasını da isteyecek. Ukrayna'da emperyalistler desteğindeki sağcı darbeden sadece iki gün önce devlet başkanı ile muhalefet partilerinin AB şefleri huzurunda "ateşkes" imzalamışlardı. Elbette Venezüella'nın koşulları Ukrayna'dan farklıdır; ancak hayata geçirilmek istenen senaryo aynı. Maduro'nun tereddütlü tutumu, muhtemeldir ki, sağcı-faşist parti ve örgütlerin yüklenecekleri nokta olacaktır. Ukrayna'dan farklı olarak, Venezuela'daki Amerikancı güçlerin handikapı, işçi sınıfı ve emekçilerin politize ve aktif olmalarıdır. Sağcıların gösterilerine, kendileri dışında katılım olsa da, bu halen az bir kesimle sınırlıdır.

Emekçiler sağcı darbe hazırlığına karşı mücadele ediyor

Venezuela'da kapitalizm yerli yerinde, sömürü çarkları dönüyor. Buna karşın milyonlarca emekçi, Bolivarcı yönetimi ve lideri Maduro'yu destekliyor. Nitekim son olaylarda sokaklara dökülen ve faşist çetelerle çatışan işçiler, emekçiler, gençler, ABD destekli sağcı bir darbeye karşı direneceklerini göstermiş oldular.

2002'de gerçekleşen askeri darbeyi geri püskürten milyonlarca emekçi, bu defa "sivil darbe"ye karşı mücadele ediyor. Sokaklara çıkan kitleler, Bolivarcı yönetimi savunacaklarını ifade ediyorlar. Bolivarcı yönetim, kısmen de olsa yaşam standartlarını yükseltti. Sağcıların iktidara gelmeleri durumunda bu kazanımları yitireceklerini bilen emekçiler, bundan dolayı kararlılıkla mücadele ediyor. Maduro'nun sağcı muhalefete taviz vermesi ve bunun emekçilerin kazanımlarında kayıplara yol açması durumunda, desteğin aynı şekilde devam etmesi zorlaşacaktır.

Çıkış yolunu işçi sınıfı gösteriyor...

Chavez, ölene kadar 21. yüzyılın sosyalizmini kuracaklarını söylemeye devam etti. Yerine geçen Maduro'da aynı söyleme sadık kaldı. Buna rağmen Venezuela'da üretim ve bölüşüm, her yönüyle kapitalist ilişkilere tabidir. Nitekim Venezuelalı işçiler, sosyalizmi kurmaya, kapitalist işletmeleri karşılıksız kamulaştırarak başlanmasını öneriyorlar.

Sağcı muhalefetin olayları tırmandırması üzerine açıklama yapan otomobil sanayiinde çalışan 80 bin işçi "Bu sektörü emperyalizmin işbirlikçisi özel sektörün elinden kurtarın, devletleştirin" çağrısı yaptılar. Maduro'ya 'açık mektup' gönderen işçiler, **"Açıktır ki, sosyalizmin inşası işçi sınıfına ve asıl olarak da fabrikaları işçilerin yönetmesine bağlıdır"** ifadesini kullandılar.

İşçilerin çağrısı, olayın temelini vurgu yapıyor. Büyük kapitalist işletmeler bedelsiz kamulaştırılmadan, sosyalizmi kurmaktan söz etmek mümkün değil. Aksi halde ne kapitalistlerin gücü kırılabilir ne de sağcı darbe gündemden düşebilir.

İşçi sınıfının, "işletmeleri kamulaştırın çağrısı", elbette burjuvazi ile daha sert bir hesaplaşmayı, sınıf çatışmalarının şiddetlenmesini beraberinde getirir. Ancak burjuvaziye geriletmenin, giderek onu ortadan kaldırmanın başka bir yolu da bulunmuyor.

İsimler verilir tarih alır, isimler silinir tarih verir!

ODTÜ'de rantın yolu binlerce polisin öğrencilere estirdiği terör sırasında açıldı. Yol sürecinin en sonunda ancak AKP gericiliğinin köşebaşlarını tutan isimlerden biri olan Melih Gökçek'in yapabileceği son bir dokunuş daha atıldı. Gericiler yola imzalarını atarak yolun adını "1071 Malazgirt Bulvarı" olarak açıkladı. Ardından, yol üzerinde bulunan köprü, alt geçit ile yaya üst geçitlerine de Anadolu Selçuklu ve Büyük Selçuklu Devleti hükümdarlarının isimlerinin verileceğini ilan ettiler. ODTÜ yolu açılışı için hazırlanan davetiye de mizansene uygun olarak 'Osmanlı fermanı' şeklinde hazırlandı. Böylece yol gericiliğin zafer ilanına dönüştürüldü.

Onlarca öğrencinin polis saldırılarında yaralandığı, rant için çevre katliamının gerçekleştirildiği yol tek başına bir çevre sorunu olmaktan çıkıp baskının ve dayatmanın temel bir simgesi haline dönüştü.

Yol yapımına karşı birçok eylem gerçekleştirilmesinin ardından yolun kullanıma açılması sermaye hükümeti ve onun Ankara temsilcisini tatmin etmemiş ki bir de isim ile hükümdarlığını teyit etmek istiyor. Bu yanılla bulvar adı bir tesadüf olmayacak kadar açık bir gerici tercihi ifade ediyor. 'Türklerin Anadolu'ya girişi' diye tasvir edilen fetih ve işgali kutsayan tarih anlayışının özeti olan bu savaşın adı tercih edildi. Yani 1071'de Malazgirt'te gerçekleşenle aynı olgu yaşanıyor AKP iktidarı için. Bir kez daha girdikleri savaşı kazanarak yeni rant projeleri için fetihlerin, işgallerin habercisi ilan ediliyor.

İsim tercihleri üzerinden gerici politik mesajlar vermek aslında bu düzenin temel hareketlerinden biri olageldi. Geçmişte her kentte Kenan Evren Caddesi, lisesi vb. türevini kuran, kışlaya 33 Kürdün katledilmesiyle anılan "Orgeneral Mustafa Muğlalı" ismini veren, 1 Mayıs Mahallesi'ne Mustafa Kemal diyen zihniyet bugün 1071 Malazgirt Bulvarı, Sabiha Gökçen Havalimanı, Yavuz Sultan Selim Köprüsü adını vererek aynı gerici tahakkümün propagandasını sürdürüyor. İsimdeki ısrar, aslında baskı ve zora dayalı düzenin sürdürülmesi anlamına geliyor.

Ayrıca kitlelerin baskı ve denetim aygıtlarına empoze edilmesi, iradelerinin kırılması için yenilgiyi hatırlatacak isim dayatmaları psikolojik bir harekattır. İsim bu yanılla aba altından gösterilen sopa olarak kitlelere yenilmez devletin şiddetini çağrıştırması temel esastır.

Fakat düzen güçlerinin unuttuğu bir gerçek var. Ne en ağır baskı ne gerici propaganda kitlelerin haklı ve meşru mücadelesini alt edebilmiştir. İronik ama Ankara'da 1071 Malazgirt Bulvarı ilan edilirken Fatsa'da Kenan Evren Caddesi'nin adı Terzi Fikri olarak değiştirilmesi dillendiriliyor. İsmi resmen değiştirip değişmemesi de önemli değil. Darbe sonrası caddenin adını Terzi Fikri'den alan Kenan Evren'in kitleler nezdinde hiçbir yeri olmadı. Fikri Sönmez ise emekçilerin mücadelesinde hayatını kaybeden bir isim olarak anılmaya devam etti. İsim dayatması politikasının karşılığı hiçbir dönem olmadı. Baskı ve zor aygıtlarıyla kurulan düzenleri er ya da geç yıkılacaktır.

Aynı isim takıntılarını taşıyan Kenan Evren'in Taksim konuşması unutulmamalıdır. Kenan Evren bugün Tayyip Erdoğan'ın taşıdığı korkuyla kitleye seslenirken Taksim Meydanı'nı Kızıl Meydan yapacakları diyordu.

Taksim'e 1 Mayıs meydanı dedirtmek için verilen çaba, ödenen bedelden duyduğu kaygıyı anlatıyordu.

Bugün zafer ilan edip fethettikleri yola işgalin ismini verenler de Evren'le aynı korkuyu taşıyor ve taşıyacak. Kazandıklarını ilan ettikleri her gün için aynı kaybetme korkusuyla yaşayacaklar. Zira bu ülkede darbelerle, polis terörüyle, yasalarla bugüne kadar ayakta durmuş düzenin kaderi pamuk ipliğine bağlı olmaya devam ediyor. Verdikleri isimlerle yıkılmaz güç imajı çizmeye, kendi kibirli kimliklerini ifade etmeye devam etseler de tarihten isimleri silinip gidecektir.

Nasıl ki Gezi Parkı eylemlerindeki sahiplenme tek başına 3-5 ağaç değilse ODTÜ'de de direniş kesilecek ağaçlardan öteye anlam kazandı. ODTÜ'deki direniş sırasında birçok kentte destek eylemleri gerçekleştirilirken Antakya'da Ahmet Atakan katledildi. Eğer ODTÜ yolu bir isimle hatırlanacaksa can bedeliyle direnen Ahmet Atakan'ın ismiyle hatırlanacaktır. Bunun için 1071 Malazgirt adını verenler karşılarında yüzlerce ODTÜ'lünün "Ahmet Atakan'ın yolunda!" pankartıyla yürüdüğünü gördüler. Eğer isimlerin yarattığı değer ve isimlerin yaşatılmasından bahsedeceksek tarihe düşülen not yine Ahmet Atakan olacaktır. İktidarı ellerinde tutanların tüm kurum, kolluk gücü tersini egemen kılmak için çalışsa da gelecekte anılacak olan kavganın şiarlarıyla yaşayan isimler olacaktır.

Çetinsaya ve YÖK neyin kuklası?

12 Eylül askeri faşist darbesinin en hantal kalıntılarından biri olarak günümüzde varlığını hala koruyan YÖK'ün bugün kimlere ve neye hizmet ettiği konusunda su götürmez gerçeklikler bir bir gün yüzüne çıkmaya devam ediyor. Habertürk'te dinci-gerici AKP'nin medya gardiyanlığını yapan nam-ı diğer "alo Fatih" Fatih Saraç'ın YÖK Başkanı Çetinsaya hakkındaki konuşma kayıtları ortaya çıktı. Bu konuşmalardaki bir dizi ifadenin tekrar gösterdiği üzere Çetinsaya iktidardaki bir dizi özne tarafından yeri geldiğinde kulağı çekilen yeri geldiğinde ödüllendirilen bir "kukla" işlevi görüyor. Şimdiye kadar her fırsatta demokrasi propagandası yaparak imaj tazelemeye çalışan YÖK ve YÖK düzeninin kendisi ise ilerici-devrimci öğrencilere "üniversitelerde siyaset yapılmayacağı" gerekçesi ile soruşturma-ceza terörü yağdırarak üniversiteleri kurulduğu günden bu yana zapturapt altına almaya çalışıyor ve siyasal-politik işlevini açık ediyor.

Fatih Saraç'ın konuşmaları Çetinsaya'nın karakteri ve oturduğu koltuğun anlamı üzerine zaten bildiğimiz gerçekleri perçinler nitelikte. Fatih Saraç'ın da referans verdiği üzere "büyük"lerinin sözünden çıkmayan Çetinsaya, çözüm sürecinden Haziran Direnişi'ne pek çok politik tartışmada iktidarın dili ile konuşarak kendi bulunduğu yerden üniversitelere iktidarın ideolojisini yaymak derdine düşmüştür. Çetinsaya Yeni YÖK Yasa Tasarısı ile ilgili söylevlerinde yeni yasanın hiçbir ideolojinin etkisinde olmadığı savunarak bu yasanın demokratik olduğunu iddia etmişti. Halbuki yeni yasa ile birlikte akademisyenlere yönelik saldırıları resmen meşrulaştırmıştı. Çetinsaya bilimsel gelişimin önünün performans sistemi ve rekabet ile açılacağını savunarak "bilimselliğe" olan bakışının ne derece çarpık olduğunu da somutunda göstermiştir. Her fırsatta "darbe kalıntılarının silindiği" vurgusunu yapan Çetinsaya icraatları ile yalnızca YÖK'ü cilalamaktadır ve bu cila daha da kökleşen gerici, burjuva yanlısı ve piyasacı uygulamaların üstüne örter niteliktedir.

Çetinsaya'nın YÖK başkanlığına getirilme sürecine de tekrar dönüp bakarsak kendisinin neye hizmet ettiği çok açık bir şekilde görmüş oluruz. Prof. Dr. Gökhan Çetinsaya İstanbul Şehir Üniversitesi Rektörü iken YÖK başkanlığına getirildi. O dönemden bu döneme Çetinsaya, Gülen Cemaati'ne olan yakınlığı ile biliniyor. Çetinsaya aynı zamanda o dönem rektörü olduğu Şehir Üniversitesi'nin kuruluşuna ön ayak olan Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'na da yakın bir isim. Dinci-gerici AKP iktidarının bir vakif üniversitesinin rektörünü YÖK başkanlığına getirmesi bir tesadüfün çok ötesindedir zira Çetinsaya üniversiteleri sermayenin hizmetine sunma planında özel anlam taşıyan bir isim. Burjuvazi, her dönemde kendi sınıfının bilinciyle hareket etmiştir ve kendi ihtiyaçları doğrultusunda kurumları kontrol etmiştir. YÖK de burjuvazinin üniversiteye müdahalesini kolaylaştıran bir maşa görevi görmekte, YÖK başkanı da bu kirli ortaklığa aracılık etmektedir. Bu açıdan bakıldığında YÖK'ün tüm icraatları ve YÖK Başkanı Çetinsaya'nın tüm söylemleri ideolojik-politik bir anlam taşımaktadır ve bu çerçeveden değerlendirilmelidir.

YÖK yasasıyla demokratik siyaset kültürü gelişmiş üniversiteler yaratacaklarını söyleyen Çetinsaya, üniversitelerde siyaset yapma hakkını idareden izinli olma koşuluna bağlayan YÖK Disiplin Yönetmeliği ile düzeni hedef alan her devrimci eylem engellemeye çalışıyor ve her şeyde olduğu gibi siyasi alanda da gençliği düzen içine hapsetmeye çalışıyor. Onca eleştiriye rağmen yeni YÖK taslağının ilk halinde herhangi bir değişiklik yapmaktan kaçınan YÖK Başkanı Çetinsaya'nın en başından itibaren sendikaların ve öğrencilerin taleplerine tıkadığı kulaklarını yeri geldiğinde kimlerin çektiği Saraç'ın konuşmaları ile iyice ayyuka çıkmıştır. "Eşek herif" olarak kendisine referans verilenleri, onun bunun kuklalığını yapanları başkanlık koltuğuna sığdırabilen bir kurum olan YÖK'ten ne derece demokratik ve objektif uygulamalar beklenebilir? Çetinsaya, YÖK kurumları ve düzeninin ne derece yozlaştığının bir göstergesidir.

Her fırsatta 28 Şubat benzeri süreçlerin kalıntılarını temizlemeye yönelik adım attıkları ve YÖK'ü yeniledikleri yönünde nutuk veren Çetinsaya göreve geldiği ilk günden itibaren YÖK'ün vesayetçi yapısını daha da pekiştirmekten başka bir şey yapmamıştır. Abdullah Gül ve bir dizi siyasi özneye yakınlığı ile bilinen Çetinsaya'nın aynı zamanda Erdoğan ve Saraç gibi Erdoğan yaltakçıları tarafından da kontrol edilebilir bir karakter olduğu ortaya çıkan son konuşmalarla birlikte inkar edilemez bir gerçektir. Çetinsaya ile birlikte demokratik, bilimsel, objektif ve yenilikçi şeklinde revize edilmeye çalışılan YÖK imajının da bir aldatmaca olduğu bir kez daha gözler önüne serilmiştir zira iktidardan bağımsız hareket edemeyen ve yalnızca bir kukla işlevi gören kişilerin başkan koltuklarında oturduğu kurumlar temelinde çürümüştür. YÖK üniversitenin asıl bileşenleri olan öğrencilerin, akademisyenlerin ve emekçilerin taleplerine göre değil TÜSİAD, MÜSİAD gibi patron örgütlerin ve sermaye iktidarının talep ve ihtiyaçları ekseninde icraatlarını sürdürmektedir. Zaten Fatih Saraç'ın Çetinsaya'ya "ayar veren" konuşması özelinde Çetinsaya'nın genelinde ise YÖK düzeninin esas olarak kimlerin çıkarları doğrultusunda hareket ettiğini açık şekilde bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Ankara Üniversitesi Ekim Gençliği

Ekim Gençliği faaliyetlerinden...

Ankara

Geçtiğimiz hafta sonu Yüksel Caddesi'nde açılan stand ile işçi, emekçi ve gençlere yayınlar ulaştırıldı, seçim politikaları anlatıldı. BDSP'nin seçim bildirgeleri kısa sürede tükenirken onlarca *Kızıl Bayrak* gazetesi de emekçilere ulaştırıldı. Standın çevresine asılan ve Greif işgalini anlatan ozalitletler ile 'Gençlik Direnişe' çağrılı *Ekim Gençliği* afişleri de stantta kullanıldı.

Hacettepe'de de hem Greif işçilerinin sesi öğrencilere taşınırken, hem de *Kızıl Bayrak* ve *Ekim Gençliği* öğretmenlere ve öğrencilere ulaştırıldı.

Öte yandan, direnişteki işçilerin inşa ettiği doğrudan demokrasinin ve kadın direnişçilerin özel olarak vurgulandığı ozalitletler DTCF duvarlarına asıldı.

Greif direnişinin yanı sıra öğrencilerin tepkili olduğu "Kampüskart"ı konu alan ozalitletler de fakültede kullanıldı. Ozalitletler asılırken öğrencilerle ve araştırma görevlileriyle konu üzerine sohbet edildi, "Kampüskart almayın" çağrısı yapıldı.

Ayrıca *Kızıl Bayrak*'ın yeni sayısı akademisyenlere ve öğrencilere ulaştırıldı.

İzmir

25 Şubat günü Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde stand açılarak *Ekim Gençliği* ve *Kızıl Bayrak* gazetesinin yeni sayısı öğrenci gençliğe ulaştırıldı. Greif işçilerinin fabrika işgalini selamlayan bir pankart kullanıldı. Bunun yanında Greif işçilerinin sesini üniversitelerde duyurmak amacıyla bir sergi açıldı. Stantta direnişe destek sağlamak üzere imza föyü kullanıldı.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün de yaklaşması ile birlikte, standta gelen öğrencilerle kadın sorunu üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

İÜ'nün ikinci dönemi cezalarla açıldı!

Birinci dönem boyunca ilerici-devrimci öğrencilerin üniversite içerisindeki her eylemini soruşturma-cezayla karşılayan İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü ikinci dönemi de cezalarla açtı.

Geçtiğimiz dönem birçok öğrenciye yaklaşık sayısı 300'ü bulan soruşturma açan rektörlük ikinci dönem de boş durmadı. Üniversitenin açılmasının birinci haftasında bir Ekim Gençliği okuruna "özel güvenlik görevlisine hakaret" ve "izinsiz afiş asmak" nedeniyle açılan iki farklı soruşturmada ceza geldi.

İki farklı soruşturmada kınama ve bir haftalık uzaklaştırma cezası alan Ekim Gençliği okurunun üniversiteye girişi üniversitenin birinci haftasında engellenmiş oldu.

Bir özyönetim deneyimi...

Alpagut işgali

Alpagut işgali, Alpagut işçilerinin tam kazanımıyla sonuçlanamasa da, mücadele tarihine eşsiz bir deneyim bırakmış, bugün Greif'a giden yolu açan kilometre taşlarından birisi olmuştur.

Türkiye işçi sınıfı mücadele tarihine yeni bir soluk getiren Greif işgali iki haftayı geride bıraktı. Greif işçileri mücadeleye yeni bir soluk kazandırırken, Greif'te oluşan mevzinin işçi sınıfının mücadele birikiminden beslenerek ve öğrenerek gerçekleştiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Kuşkusuz ki Greif işçilerini işgale götüren bu birikimde Türkiye işçi sınıfı mücadele tarihinin kilometre taşlarından sayılabilek "Alpagut işgali" önemli bir yerde durmaktadır.

Tam kırk beş yıl önce gerçekleşen "Alpagut işgali" işçi sınıfına büyük deneyim armağan etmiştir. Bu sebeple de "Greif işgali" gibi önemli bir süreçten geçerken "Alpagut işgali" deneyimini hatırlamak faydalı olacaktır.

Alpagut işgali:

"Uzay çağında Sosyal Adalet Savaşı"

Çorum'un Alpagut bölgesindeki linyit işletmesinde yaklaşık 900 maden işçisinin katılımı ile 16 Haziran 1969'da başlayan ve tam 35 gün süren Alpagut işgali o dönemde adeta bir kaleye dönüşmüştür. Alpagut kent merkezlerinden uzak bir konumda bulunmakta, bölge halkı ise toprakları ellerinden alınmış ve tek seçenekleri maden ocaklarında işçi olarak çalışmak olan insanlardan oluşmaktaydı. Ancak o dönemde yükselen toplumsal mücadelenin de etkisiyle bu yalıtılmış alanda Alpagut maden işçileri bir direniş kalesi yarattılar. Tıpkı şimdi Greif işçilerinin yarattığı "kente uzak dayanışmaya yakın direniş kalesi Greif" gibi.

Alpagut maden işçileri başta 73 gündür ödenmeyen ücretlerinin ödenmesi ve İl Özel İdaresi'ne bağlı işletmenin devlet kurumu olan Türkiye Kömür İşletmeleri'ne bağlanması olmak üzere bir dizi taleple maden ocağını işgal etmiş, "fiili bir durum" yaratmış ve 35 gün boyunca kendileri üretim gerçekleştirmişlerdir. Bu çok da sık karşılaşılmayan "fiili bir durum" ilerici, devrimci güçlerde bir ilgiyle karşılanmıştır, hatta bir direnişçi işçi kendilerini ziyarete gelen üniversite öğrencilerine direnişe geçme sebeplerini şöyle özetlemiştir: "Siz okullarınızı işgal ettiniz, biz de ocağı işgal ettik çünkü burası da bizim emeğimizle değerlendirilmektedir." (Kaynak: Çorum Ekspres, 8 Temmuz 1969).

İlerici, devrimci güçlerde uyanan bu ilgiyle beraber direnişin sesi "sol medya" da dahil "medya"da kendisine yeterli yer bulamamış, Alpagut olayına o dönemin temel gündemi olan "Apollo 11 ve aya ilk ayak basma" haberlerinden ve değerlendirmelerinden sıra gelememiştir. Alpagut işçileri ise "orantısız zeka" ve yaratıcılıklarını kullanmış eylemlerinde "Uzay

çağında Sosyal Adalet Savaşı" pankartı taşıyarak seslerini duyurmaya çalışmışlardır.

Alpagut işçisi: "Biz unutulduk. Öyleyse biz kendimizi düşünelim dedik ve işgal ettik."

Alpagut'taki işletme İl Özel İdaresi'ne bağlı işletilmekteydi. Bölgenin neredeyse tamamı linyit için istimlak edilmişti ve neredeyse tüm aileler maden işletmesine bağlı bir şekilde yaşıyordu. Alpagut işgali, Bağımsız Çorum Ahalisi ve Maden İşçileri Sendikası üyesi maden işçilerinin ilk eylemi değildi. Kötü çalışma koşulları ve hak gaspları sebebi ile işgal öncesinde bir dizi eylem yapılmış, son olarak da 13 Aralık 1968 tarihinde 13 günlük bir grev gerçekleştirilmişti.

Alpagut maden işletmesinde ücret ve hak gasplarının, güvencesiz çalışmasının yanında personel alımında idari kadrodan işçi kadrosuna "torpil" ayyuka çıkmıştı. Eski Çorum valisi Kâzım Başlamışlı "politik" nedenlerle yüksek ücretle ihtiyaçtan fazla işçi almıştı. Bir yandan da işçiler ortalama brüt ücret olarak 17-18 lira alırken torpille işe alınan bölge müdürü 7500 lira, işletmenin tek mühendisi 7000 lira ve işletmenin muhasebe müdürü de 5500 lira maaş almaktaydı. Ayrıca "yandaş kayırma" mantığıyla özel işletmelere ya da devlet işletmelerine veresiye kömür verilmesi ama ihtiyacı olan işçilere hatta okullara verilmemesi gibi sorunlar da ön plana çıkmaktaydı.

Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi'nde ise Alpagut Maden işletmesindeki koşullar ve işçilerin yaşam standardı şöyle aktarılmaktadır:

"İşletme her yıl yüzbinlerce lira kâr etmesine rağmen işçilerine kömür dağıtmadığı gibi, köyün ilkokuluna bile kömürü ancak parayla veriyordu. İşçilerin ücretleri öylesine düşüktü ki, maden tozlarının öldürücü etkilerini bir ölçüde de olsa azaltan yoğurt almak bile işçiler için hemen hemen olanaksızdı. Ücretlerin parça parça ödenmesi karşısında iyice zor duruma düşen işçiler, işverenden ücretlerini artırmalarını ve bir defada ödenmesini, 73 gündür ödenmeyen ücretlerinin derhal ödenmesini ve teknik kadroların ve donanım yetersizliklerinin bir an önce giderilmesini talep ettiklerinde, işverenden, üretimin düşük olması bahanesiyle red cevabı aldılar."

İşte işverenin bu "red" cevabının ardından Alpagut maden işçileri ücretlerini alabilmek ve taleplerini kabul ettirebilmek için 16 Haziran 1969'da işletmeyi işgal etme yolunu seçmişlerdir. Haziran Direnişi ile birlikte taban iradesini ortaya çıkarmakta etkili bir yöntem olarak kullanılan "forum" kültürü Alpagut işçileri tarafından da kullanılmış, işgal başladığında Çorum Ekspres'e haber yapan Yaşar Köstekçi'ni aktarımına göre bütün işçiler forum düzenlemişler ve ocağın idaresine el koymaya karar vermişlerdir.

Özyönetim deneyiminin mimarı: "İhtilal konseyi"

İşgalin başlaması ve yönetime el konulmasının ardından işçiler ilk olarak "ihtilal konseyi" adını verdikleri komitelerini kurmuşlardır. İşçilerin kendi aralarından seçerek oluşturdukları bu konsey tüm işçilerin dahil olduğu "işçi genel kurulu"na karşı sorumluydu ve olan biten her şeyden "işçi genel kurulu"nu haberdar etmekle yükümlüydü.

Tıpkı bugünlerde Greif işçilerinin yaptığı gibi Alpagut işçileri de kurdukları komite aracılığı ile büyük disiplinle hareket etmişlerdir. Bu disiplinleri ile üretimi

yüzde 50 oranında artmışlardır. Yaptıkları satışlar ile hem işletmenin ihtiyaçlarını karşılayabilmişler hem de işçilerin içeride kalan ücretlerini ödemeye başlamışlardır.

Alpagut'ta oluşturulan bu özyönetim deneyiminin işleyişi Alpagut işgalinden bir yıl sonra kaleme alınan bir değerlendirmede şöyle açıklanıyordu:

"Alpagutlu işçiler, 'işçi kontrolü'nün örgütlenmesinden sonraki evrede, yeni düzenin işlerliğini sağlamak zorundaydılar. Bunun için, ilk olarak, çalışma ve dinlenme saatlerinin kesin bir düzene bağlanması yoluna gidildi. 13 Haziran sabahı uygulanan işgal planı, kalın çizgileriyle, çalışma ve dinlenme saatlerini düzenleme çalışmalarına yansımıştır. Şöyle ki, üretim faaliyeti sekizer saatlik üç vardiya üzerinden yürütülecek, vardiyasını tamamlayan işçi sekiz saat nöbet tutacak ve ondan sonra da sekiz saat dinlenecektir. Hemen hemen işlemez duruma gelmiş işletmeyi canlandırmak ve yeni düzenin işleyişini sağlam temellere oturtmak için, işçiler, ikinci olarak, eski işbölümü düzenlemelerini bir kenara ittiler ve verimliliği azamiye çıkaracak yeni düzenlemeler, geliştirdiler. Bir yandan çalışma ve dinlenme saatlerinin ayarlanması, aylaklığa son verilmesi vb., öte yandan da, yeni işbölümü düzenlemelerinin getirilmesi sayesinde, toplam linyit üretiminde önemli artışlar olmuştur." (Kaynak: Fişek, Kurthan (1970) "Alpagut Linyit İşletmesi İşgalinin Birinci Yıldönümünde")

Alpagut'ta işgal "zor yoluyla" bitirildi, ancak direniş devam etti

Alpagut işçilerinin başlattığı işgal ve özyönetim deneyimi 35 gün sürmüştür. Dönemin Çorum Valisi Celal Güvenç'in işveren konumunda "Alpagut Linyit İşletmesi Sendika Şubesi yöneticileri de gelsin birlikte toplantı yapıp çözelim" önerisinin işçiler tarafından kabul edilmemesi ve işçiler tarafından "istenilen toplantının ancak işletmede olabileceğinin" ifade edilmesinin ardından 17 Temmuz gecesi, Ankara'dan getirilen bir jandarma birliği işçilere saldırmakla işgali bitirebilmiştir. Bu saldırının ardından da 13 işçinin işine son verilmiş ve "suçlu" ilan edilmişlerdir.

Alpagut işgalinin öncülerinden İşçi Konseyi başkanı Mehmet Kocatüfek ise bu saldırının ardından verdikleri mücadelenin meşruluğunu şu sözlerle dile getirmiştir: *"Davranışım suç ise neden 32 gün sonra müdahale ettiler? 1 milyon lira alacaklıyız, jandarma göndereceklerine alacaklarımızı göndersinler!"*

İşgalin başından beri sendikanın ufkunu aşan bir şekilde hareket eden Alpagut işçileri karşısında işgalin sonlandırılmasının ardından sendika uğursuz rolünü oynamak için fırsat yakalayabilmiştir. İşgalin ardından Maden İşçileri Sendikaları Federasyonu Genel Başkanı Kemal Özer "İşçiyi zorla ocağa soktuk" demiştir. Sendikanın bu ihanetine rağmen Alpagut işçileri mücadeleden vazgeçmemişler, taleplerinin kabul edilmesi ve işten çıkartılan arkadaşlarının işe geri alınması için mücadelelerini sürdürmüşlerdir. Alpagut işçileri bu mücadeleleri sonucunda işten atılan arkadaşlarının işe geri alınmalarını ve işletmenin Türkiye Kömür İşletmeleri'ne devredilmesini sağlayabilmişlerdir.

Alpagut işgali, Alpagut işçilerinin tam kazanımıyla sonuçlanmasa da, mücadele tarihine eşsiz bir deneyim bırakmış, bugün Greif'a giden yolu açan kilometre taşlarından birisi olmuştur.

B. Bahar

Ölümünün 30 yılında Hasan Hüseyin Korkmazgil'i saygıyla anıyoruz...

"Acıyı bal eyleyen" şair

"Acılara tutunarak" ilerlediği yolda, uzun ve zorlu bir yolculuk bekler Hasan Hüseyin'i; "Belki sırtlanlar üşüşmüştür leşlere, kuzgunlar çöküşmüştür ak kayalara, kuduzlar tutmuştur belki yolları. Belki silinmiştir ayak izleri yolcuların." Bilir bütün bunları, *"Çünkü ne ilk yolcusudur bu yolun, ne de son."*

"Karagün Dostu" dur şiir onun. "Matarada su, torbada ekme ve kemerde kurşun" değilse de şiir, yine de "matarasında suyu, torbasında ekmeği ve kemerinde kurşunu kalmamışları ayakta tutabilir."

"Hor bakılmamıştır karıncaya, kırılmamıştır kanadı serçenin, vurulmamıştır karacanın yavrulusu." Ve *"Şu bebelerin güzelliği" de olmasa, "çürümek ne zindanlarda, özlem ne ayrılık ne."* Bir meydan okumadır onun dizeleri; *"Ekilir ekin geliriz, ezilir un geliriz, bir gider bin geliriz, beni vurmak kurtuluş mu?"*

"Bir oğlu olacaktır" adı gerçekten "Temmuz." Ancak oğluna öğrettiği çalıp çırpma değildir. *"O benden proleter" dediği "temmuz", istemektedir ki "doyumsuz günlere doğsun."* *"Acıtan bir gerçek" bırakır oğluna. Çünkü "ölümden, ölmekten değildir korkusu."* *"Daha güzel bir dünya, yaşanılır bir vatan" diye başladığı yolculukta, "vurulup bir geyik gibi düşmek" vardır, "boylu boyunca." İnanmaktadır; "Boşuna dönmüyor bu rotatifler. Boşuna bağırıyor bu kara. Boşuna dinlemiyor bu korku kapımızı." İnanmaktadır; "Kısa çöp uzun çöpten hakkını alacak elbette."*

Olaçakları bilmektedir ama yine de *"benden bilmeyin" diye dalga geçer. Der ki, "Bu düzen beyler düzeni. Bu düzeni ben yapmadım. Ben diyorum ki size, bu düzen beyler düzeni. Ortalık gitgide karışıyor. Ortalığı karıştıran ben değilim. Ben diyorum ki size, ortalık gitgide karışıyor. Bir gün kıyamet koparsa... Kıyamet kopsun istemiyorum. Ben diyorum ki size, bir gün kıyamet koparsa..."* Çünkü *"İstanbul'da bir fabrika" vardır ve o "fabrikayı işçiler çalıştırır."*

"Avutmamışsan umutsuzu, su diyene bir avuç su vermemişsen. Kolay gelsin dememişsen taş kıranlara. Ve bayraklı pankartlı yürüyüşlere, halaylı horonlu grev şenliklerine katılmayı aşk gibi duymamışsan... Sende iş yok be kardeşim" demiştir. Borçludur çünkü "gözdeki ışıltıya, alındaki çizgiye ve yaşamın kendisine."

Yanı başında devrimciler en güzel yıllarında, yaşanabilecek güzel günler için tereddütsüz ölmekte, öldürülmektedir. Hasan Hüseyin'inde yüreği dayanamaz bu acıya, isyana çağırır. *"Bıçak kemiktedir" artık. Şiirleriyle biler o bıçağı; "Eti geçti duydun mu, bıçak kemikte. Duymadınsa duy artık, behey allahın kulu bıçak kemikte. Duy da silkin n'olursun. Bu ne biçim uyku bu, bıçak kemikte. Verilmemiş alınmış hep, yük vurulmuş dağlar gibi. Kıvılda da kurtar şu onurunu, bıçak kemikte. Topraksa paylaşmış, kıyılarsa yağmalanmış. Umut hacizde. Anasın boynun büyük, babasın kolun kırık. Oğullar kan içinde, kaldır artık başını. «Kalsın benim dâvam, dîvana kalsın» demiş ozan. O dîvan sensin artık, bıçak kemikte."*

Mevsim *"filizkırın fırtınasıdır."* *"Gün doğmadan başlamıştır filizkırın fırtınası, ne dal kalmıştır ne tomurcuk."* Anlar Hasan Hüseyin. *"Elbet bir bildiği*

vardır bu çocukların. Kolay değil öyle genç ölmek. Yeşil bir yaprak gibi yüreği, koparıp ateşe atmak, pek öyle kolay değildir." Nurhak'ta güneş doğmaz artık. *"Uçan kuşlar yuva kurmaz. Dökülen kan, yerde kalmaz."* Fakat *"Sorulacaktır hesabı. Böyle kalır sanma devran. Yola devam eder kervan. Öldü Sinan, doğdu Sinan, omuzladı silahını."*

"Değil mi ki kırdılar bu fidanları, değil mi ki ağlattılar bu anaları" müthiş öfkeli; "Her şey bitti onlar için" der. "Su değil içtikleri artık onların. Yedikleri ekme değil, el değil sıktıkları. Onlar için her şey bitti. Bu törenler bu cayırtı, bu ipekler bu altınlar bu yıldız, bu koşum saltanatı, yalan yalan hepsi yalan. Korkudur bayrakları, korkudur. Onlar için her şey bitti. Her şey bitti onlar için. Ne bir tutunacak dal, ne bir dayanacak duvar." Hiçbir şeyleri yoktur. "Anaları yoktur onların, kardeşleri yoktur. Yavruları yoktur onların. Aşkları özlemleri bekledikleri yoktur. Kime diyebilirler güzelim diye."

Ve *"Sokakta tank paleti, sokakta düdük sesi, sarı sarı yapraklarla birlikte sanki dallarda insan iskeletleri" vardır. Endişelidir; "Asacaklar Aydemir'i, asacaklar Gürcan'ı, belki başkalarını." 'Gece leylâk ve tomurcuk kokmaktadır. Yıllar var ki ter içinde taşımıştır bu yükü.' Bırakır "Acının alkışlarına, 3 Haziran '63'ü."* Geçse de *"gölgesinden tankların tomsonların", 'şurasında bir çalığışu ötmektedir' ve "Haziranda ölmek zor" dur.*

Yeri gelir *"Koçero" olur, "vatan şiiri."* *"Öyle bir yerdedir ki"; "Yaprak döker bir yanı, bir yanı bahar bahçe." Gün gelir "Kızılmak" olur, akar dizelerinden. Gün olur "Üç etekli, ak puşulu, türkü bakışlı kadınlarla dağlara doğru yürür."*

"Öyle bir yerdedir ki ne karanfil, ne kurbağa. Öyle bir yerdedir ki bir yanı mavi yosun, dalgaları sularda. Bir yanı çocuk parkı, çığlık çığığadır." Yani 1983'te beyin kanaması geçirmiştir ve bitkisel hayatta yaşamaktadır. "Yaşayanlar bir gün ölü elbette. Ağaçlarla, balıklar, Kuşlarla ben amenna" demiştir zaten ve 26 Şubat 1984'te hayata gözlerini yumar.

Ancak *"Kavel grevcilerinin türküsünü" söyleyen, şiirini yazan Hasan Hüseyin, "O çoban ateşinin yandığı yerde, Kavel'de", yeni Kaveller'de, Greif'lerde*

İmran Aydın, devrim davasının yılmaz işçisi...

İmran Aydın ölümsüzdür!

İmran Aydın devrimci bir işçi... İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesine, devrim ve sosyalizm mücadelesine sevdalı bir dava adamı... İmran Aydın 1963 yılında Erzurum'da doğdu. Emekçi, yoksul bir ailenin çocuğuydu. İmran'ın ailesi Ankara'ya taşındı. İmran Aydın ilkokulu bitirdikten sonra daha çocuk yaşta Ankara sitelerde çalışmaya başladı.

İmran Aydın daha işçiliğinin başlangıcında devrimci çalışmaya omuz verdi. Ankara Hüseyin Gazi'de 1977 yılında kurulan Genç İşçiler Birliği Derneği'nin (GİB-DER) kuruluşunda yer aldı. Henüz 14 yaşında olmasına rağmen GİB-DER çalışması içinde öne çıktı. GİB-DER onun için tam anlamıyla bir okul oldu.

İmran daha 16 yaşına geldiğinde kalfa oldu. İşinde ortaya koyduğu yaratıcılığı ve paylaşımcı kimliği ile artık genç çırakların kıvrık abisi olmuştu. Ama ne ailesi ne de mahalle arkadaşları devrimci faaliyetinden habersizdi. Yer altı faaliyeti yürüttüğünü ustaca perdeliyordu. Tam bir yer altı militanlığı olgunluğu ile hareket ediyordu. Zira İmran, tıpkı tarihe mal olmuş devrimciler gibi devrim ve sosyalizm mücadelesi uğruna her bedeli ödemeye hazırды. Devrim ve sosyalizm mücadelesinde kendi benini öne çıkarmıyor tarihsel ve toplumsal rolünü oynarken reklamını yapmaktan özenle kaçınıyordu.

Yıl 1980, 12 Eylül karşı devrimi gerçekleşir. Tüm devrimci ve ilerici kitle örgütleri kapatılır. Devrimci faaliyet hızla zayıflar. 12 Eylül faşizmi devrim ve sosyalizm mücadelesinden kaçışları hızlandırır. İmran Aydın 12 Eylül faşizmine karşı bayrak açar. Sınıf çalışmasını sürdürür. Çalıştığı atölyede grev örgütler. Grevden dolayı işçi arkadaşları ile birlikte gözaltına alınır. 40 gün boyunca gözaltında direnişin türküsünü söyler. Gözaltı onda yığınlığı değil, devrim davasına bağlılık inancını pekiştirir. Gözaltı onun devrimci kimliğinin daha da kristalize hale getirmesi nedeniyle ona çok şey katar.

13 Aralık 1980'de yoldaşı ve akranı olan ve zulmün karşısında boyun eğmeyen Erdal Eren'in idamı ile sarsılır. Bu sarsılma onun düzene karşı öfkesini ve savaşıma isteğini daha da kamçılar. Erdal Eren'in idamı İmran Aydın'ın düzene dönük devrimci tutumunu daha da güçlendirir. Mücadeleye tüm gücüyle sarılır.

İmran Aydın hiçbir örgütsel bağına sahip olmamasına rağmen devrimci faaliyeti sürdürür. Zorluklar karşısında geri adım atmıyan İmran Aydın devrimci mücadeleyi örgütlemeye devam eder. İşçilerin yaşamına dönük devrimci müdahaleyi kesintisiz sürdürür. Çalıştığı atölyelerde işçilerle, çıraklarla yakın ilişki kurar, onları anlamak için çabalarını yoğunlaştırır. Usta ve patronlar tarafından

uygulanan şiddet ve hakaretlere karşı çırakları koruyup, kollayan tutumuyla öne çıkar. O, çırakların İmran abisi olarak işçilerin hafızasına adını kazır.

1990 yılında İmran aranmaya başlar. Ulus'ta bir yoldaşı ile birlikte polis tarafından yakalanır. Polisin tüm işkenceli sorgularına rağmen tek bir soruya yanıt vermeme tutumunu sürdürür. Tüm işkencelere

rağmen ismini kabullenmez İmran... Direnir, düşmanı ininde rezil rüsva eder.

Tarih 1 Mart'tır. İşkenceciler İmran Aydın'ın kardeşi İmdat'ı teşhis için işkence merkezi olan DAL'a getirirler. İmdat abisini tanıdığını söyler. İmran buna rağmen kardeşi İmdat'ı tanımadığını, isminin üzerinde çıkan kimlikte adı- soyadı Hasan Taş olan kişi olduğunu söyler. İşkenceciler artık yakaladıkları kişinin kıvrık olarak bildikleri İmran Aydın olduğundan emindirler. Gözaltına alınmasının üzerinde bir gün geçmemişken işkenceci katiller sürüsü tarafından katledilir.

Aynı operasyonla gözaltına alınanlar, işkencelerden geçirilenler İmran'ın gözaltında işkencede olduğundan habersizdirler. Sürekli slogan

sesi duyarlar. İmran durmaksızın slogan atıyor ve tek kelime konuşmuyordur. Sonra sloganlar aniden kesiliyor ve gözaltındakiler bir olağan üstülük olduğunu anlarlar. Katiller telaşlı bir hareketlilik içindedirler. Bir koşuşturmaya yaşanmaktadır. İmran öldürülmüştür. Cinayete kılıf aranmaktadır.

İmran Aydın Ankara Mobilyacılar Sitesi'ne devrim ve sosyalizm mücadelesinin nefesini taşımış, işçileri devrim davasına kazanmak için en ağır bedeli ödemeyi göze almıştır. Devrim davası yolunda ölümsüzleşen devrim şehitleri arasına adını yazdırmıştır. İmran Aydın, başı dik, anlı açık bir şekilde ayrıldı aramızdan.

Her ne kadar partisi 12 Eylül karşı devriminin basıncı altında tasfiyeciler bir noktaya savrulmuşsa da İmran Aydın kendisini devrim davasına adamayı bilmiş, yığınlık ve tasfiyeciliğin etkilerine karşı bir savaşçı olarak dimdik ayakta durmuştur.

"Partimizin kuruluşu devrim davası uğruna bedel ödemiş, acı çekmiş, yiğitlikler sergilemiş geçmiş dönemin devrimci kuşaklarının yarattığı mirasın güvenceye alınmasıdır" diyerek Komünistler devrimci siyasal mücadele tarihinde yer aldıkları ilk andan itibaren devrimci mücadele birikimini ve mirasını, devrim şehitlerini sahiplendiler. Zira komünistler savaşın en temel dayanaklarından birinin geçmişin devrimci mirasını sahiplenmek olduğu konusunda tam bir bilinç açıklığına sahiptirler.

İmran Aydın'ın onurla taşıdığı sosyalizmin kızıl bayrağı bugün işçi sınıfı devrimcilerinin ellerindedir. Komünistler sanayi kentlerinde işçi sınıfını devrimci sınıf mücadelesine kazanmak için çaba gösteriyorlar. İmran'ın onurla taşıdığı işçi sınıfı devrimciliği bayrağını bugün komünistler onurla taşıyorlar. Devrimci- ihtilalci ruh ve savaşçı kimlik İmran Aydın'la, komünistlerin ortak paydasıdır.

İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesi emekle, yürekle, mücadeleyle, ödenen bedellerle yazılır. Devrim ve sosyalizm şehitleri yüreklerde silinmecesine kazanmışlardır. Orda söz biter eylem başlar. Emekçilere adanan, insanlığın güzel geleceği olan sosyalizm kavgası başlar. İmran Aydın devrim yürüyüşünün önemli isimlerinden biridir. İmran Aydın'ın devrimci militan çizgisinin günümüzdeki temsilcileri sınıf devrimcileridir. İşçi sınıfı devrimcileri İmran Aydın'ı devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşatmaya devam edeceklerdir.

“İmran Aydın'ın onurla taşıdığı sosyalizmin kızıl bayrağı bugün işçi sınıfı devrimcilerinin ellerindedir. Komünistler sanayi kentlerinde işçi sınıfını devrimci sınıf mücadelesine kazanmak için çaba gösteriyorlar. İmran'ın onurla taşıdığı işçi sınıfı devrimciliği bayrağını bugün komünistler onurla taşıyorlar. Devrimci- ihtilalci ruh ve savaşçı kimlik İmran Aydın'la, komünistlerin ortak paydasıdır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/09 * 28 Şubat 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Greif işçilerinden çağrı: “Dayanışmayı büyütelim!”

Emekten yana kamuoyuna, sendikalara, basına, demokratik kitle örgütlerine, siyasi kurumlara...

Amerikan tekeli olan GREIF'in Hadımköy ve Dudullu fabrikalarında başlattığımız işgalimiz 17. gününe girdi.

Başta taşeron kölelik uygulamaları olmak üzere insanlık dışı tüm uygulamalara karşı taşeron-kadrolu ayrımı yapmadan mücadeleye başladık. Bölüm ve fabrika komitelerine dayalı işleyişe sahibiz. Sözleşme taslağının hazırlanmasından işgal eylemimize kadar tüm kararları birlikte aldık, birlikte uyguladık.

Toplu sözleşme sürecinin başladığı ilk günden itibaren Greif yöneticileri taleplerimizi görmezden geldi. Bağlı bulunduğumuz sendikamız dahi (taşeron arkadaşlarımızın kadroya alınması...) taleplerimizin “hayal ürünü” olduğunu söyledi. Bizler biliyorduk ki, işçi sınıfına vurulmuş prangaları parçalamak için atılan adımlar eğer ki sınıfın örgütlü birliğine dayanıyorsa parçalanır. Bir kere işçi sınıfı üretimden gelen gücünün farkına varsın. Bu silahını kullanacak örgütlülüğü sağlasın, gerisi zaman işidir.

Bizler bu gerçekliği bildiğimiz için birliğimizi kurduk, fiili-meşru mücadele yolunu seçtik. Biliyorduk ki patronlar düzeninin yasaları bize bir maddesinde bir hak verirken diğer maddeleri ile bu hakkımızı kullanmamızı engelliyordu. Son birkaç yılda yaşanan grev vb. eylemlere dönüp baktığımızda bu gerçekliği çok daha rahat gördük. Yasal grev kararı alan emekçilerin grev alanından atılmasından tutalım da greve çıkılan fabrika ve işletmelerde üretimin devam ettirilmesine varan uygulamaları gördük. Aynı akıbeti, yaşamamak için patronlar

düzeninin yasalarını bir kenara ittik. Zor olanı seçtik. Taşeron kölelik sistemine karşı mücadele patronlar düzeninin yasalarının sınırlarına sığmazdı. Bunun için düzenin yasalarını deldik. İşçi sınıfının haklı ve meşru mücadelesinin yasaları ile hareket ettik. Bugün işgalimizin 17. gününe girdik. Dostlarımızdan ve çeşitli ilerici kurumlardan destek aldık. Sesimize ses kattılar. Fakat sesimizi duymazdan gelenler, işgalimizin amaç ve hedeflerini çarpıtarak yansıtmayı tercih edenler oldu. Her şeye rağmen direnişimizin sesi her yerde yankılanıyor. Dayanışma büyüyor. Örgütlü birliğimiz ve taban irademizden aldığımız güçle kazanıma doğru ilerliyoruz.

Kazanıma giden yolda daha hızlı ve güçlü yol kat etmemiz için emekten yana olan kurumlara, basına, sendikalara, kurum ve kişilere önemli görevler düşüyor. Artık Greif Direnişi'ni sadece Greif işçilerinin direnişi olarak görmekten vazgeçmenin zamanıdır. Greif işgali tüm emek dostlarının işgalidir. Zaferi de işçi sınıfı ve emek dostlarının zaferi olacaktır. Duyarlı tüm kesimleri bu bilinçle sorumluluklarına sahip çıkmaya bir kere daha davet ediyoruz. Greif Direnişi ile sınıf dayanışmasını büyütmeye çağırıyoruz.

Bu, emekten yana olan bütün kurumların tarihsel görevi ve sorumluluğudur.

facebook: Greif İşgal Grev Direniş

twitter: @DirenGreif

iletişim:

Engin Yılgin: 0 542 650 65 25

Ferhat Alsaç: 0 536 977 19 93

İşgalci Greif İşçileri

26 Şubat 2014